

NE AB, NE ABD HALKLARIN DOSTUDUR İŞTE EMPERYALİZM VE UŞAKLARI

2004-BERLİN

2004-IRAK

YOK BİRBİRLERİNDEN FARKLARI

19 Aralık-TAKSİM

Özellikle 11 Eylül'den sonra ezilen dünya halklarının nezdinde çok daha büyük bir nefretle anılmaya başlamıştır ABD emperyalistleri. Ardından Afganistan ve Irak'ta ekranlardan, gazetelerden yansıyan görüntüler ve karşısındaki direnişin gücü, anti-ABD'ci, anti-işgalci bir dalga yaratmıştır. Bu dalga ABD'nin her hareketiyle daha da büyümektedir.

Başta Irak'a saldırıda ABD'ye destek vermeyen AB emperyalistleri ise gerçek amacının Irak'ta-Ortadoğu'da daha fazla pay kapmak olduğunu, bunun sadece emperyalistler arasındaki bir çıkar çatışması olduğunu gizlemeye çalıştı. Oysa Avrupa emperyalistlerinin de sömürde, işgalde, katliamda, yağmada ABD'den bir farkı yoktur.

Ve özellikle bu iki örneği sü-

rekli halkımızın gözüne sokmaya çalışan; onların "refahından, demokrasiden" bahseden ülkemiz uşakları da efendilerine hizmette kusur etmiyor. ABD'nin Irak'ta, Avrupa emperyalistlerinin Honduras'ta, Fildişi Sahilleri'nde uyguladığı "demokrasi"yi ülkemize ithal ediyor. Böylece birbirlerinden farklı olmayanların listesine dahil oluyor.

"HALA ÇİĞLİKLERİMİZİ İŞİTMİYOR MUSUNUZ?"

2004 yılını geride bırakırken ülkemizde ve dünyada yaşanan gelişmeler tarihin yeni sayfalarına kaydediliyor. Tarihin sayfalarına önemli notların düşüldüğü, zulmün ve vahşetin sınır tanımazlığına karşılık direnişin her gün kendini büyütürken var ettiği Irak, bu sayfadaki yerini çoktan aldı. Geçirilen bir yıllık zaman zarfında, ABD ve işbirlikçilerinin mazlum Irak halkına tüm dünyanın gözü önünde uyguladığı zulmün sınır tanımazlığına karşılık, teslim alınamayan ve baş eğdirilemeyen direnişin dünya

ezilenleri nezdinde yarattığı güç ve etki de aynı oranda büyüdü. Yani dünyanın egemenliğine soyunduklarını büyük bir gözü dönmüşlikle Irak'ta dünya halklarına duyurmayaya çalışan emperyalist haydutlar, Irak'ta binlerce masum insanı katletmeye başladıkları gün nasıl yenildiklerini bugünkü itiraflarıyla üstelik de inkar edilemeyecek düzeyde ortaya koydular. Şimdi tarih bu yenilgiyi yazıyor. Üstelik gün gün verdirilen kayıplar, yapılan saldırılarla.

Hatırlanacağı gibi ABD kısa bir

zaman önce adına "Hayalet Öfke" dediği bir operasyon başlatmış ve bütün Felluce kentini bombalamıştı. Amaç her ne kadar "terörist avı" olarak lanse edilse de amacın direnişin kalbi Felluce'yi ele geçirmek ve direnişi bu yöntemle teslim almak olduğu açıktı.

Sayfa 3

İşçi-köylü'den

AB, EZİLENLERE KÖLELİK VE SEFALET DEMEKTİR

Sayfa 30

Ufuk Keskin'e F Tipi tedavi!

F Tipi hapishanelerde sürdürülen tecritin tutsaklar üzerindeki baskıcı uygulamalarına bir örnek de **Kandıra 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'**nden geldi. Burada tutuklu bulunan **Ufuk Keskin'**in şeker hastası olduğu, İnsülin iğnesi ile yaşamını sürdürebildiği ancak 17 Aralık sabahı ailesinin oğullarının hastaneye kaldırıldığını öğrendikleri halde hiçbir kurumdan hiçbir bilgi edinemedikleri öğrenildi.

Konuyla ilgili **18 Aralık**'ta bir basın açıklaması yapan **TAYAD**'lı aileler şunlara dikkat çekti; "Şu ana kadar Ufuk Keskin'in sağlık durumuyla

ilgili alabildiğimiz tek bilgi revir doktorunun '**fazla kan stili çubuğu kullanıyorsun'** diyerek **Ufuk Keskin** ile tartıştığı oldu. Bir doktorun kan şekerini düzenli olarak ölçmek ve günde dört kez kendisine insülin iğnesi

vurmak zorunda olan bir hastayla böyle bir şeyi tartışmış olması akla mantığa sığmasa da, bugüne kadar 117 can alan tecrit uygulamalarıyla düşünüldüğünde inanılmaz oluyor." **TAYAD**'lı aileler ayrıca Ufuk Keskin'in hayatından endişe ettiklerini belirttiler.

Bilgi Edinme Yasası'nın ve şeffaflığın sıkça dile getirildiği şu

günlerde Ufuk Keskin'in babası **Fahrettin Keskin**'e ve İstanbul **TAYAD**'a tüm çabalarına karşın ne hapishane idaresinden ne de Kocaeli Devlet Hastanesi Mahkum Koğuşu'ndan hiçbir bilgi verilmemesi tecritin boyutlarını ve devletin tutumunu bir kez daha gün yüzüne çıkarmaktadır. Kendisine başvuru Cumhuriyet Savcısının da "**hapishane yetkilerini aradığını ama kendisine de bilgi verilmediğini**" söylemesi tecrite devletin kendi hukuk kurallarını bile tanımadığının bir göstergesidir.

(H. Merkezi)

Arjantin'de ayaklanma kutlaması

Emperyalizmin Arjantin'de uyguladığı neo-liberal ekonomi politikalarının iflasından sonra **19-21 Aralık 2001** tarihinde ayaklanan Arjantinli ezilenler bu ayaklanmanın **3. yıldönümünü** sokaklarda kutladı. **20 Aralık** akşamı **Buenos Aires**'teki Kongre Binası önünde toplanan onbinlerce Arjantinli yürüyüş yaparak **Mayıs Meydanı**'nda gösteri düzenledi. Gösteride politik tutsakların serbest bırakılması, IMF'yle ilişkilerin kesilmesi gibi talepler dile getirildi. Ayaklanma sırasında **HSBC Bankası**'nın binası önünde öldürülen **Gustavo Benedetto** için anma yapıldı. Gösteriler **İşçi Partisi (PO)**, **Devrimci Komünist Parti (PCR)**, **Sosyalizm Hareketi (MAS)**, **Sosyalist İşçi Hareketi (MST)** gibi birçok siyasi grup tarafından düzenlendi.

Nikaragualı sağlık işçileri grevde

Nikaragua'da 20.000 sağlık işçisi 2005 bütçesi ile ilgili taleplerini Meclis'e kabul ettirebilmek için **13 Aralık**'ta ülke çapında greve başladılar. Grev üç gün sürdü.

Sağlık İşçileri Federasyonu **Festlaud**'un Başkanı **Gustavo Porras**, "**Taleplerimizin görüşüleceğine dair sadece söz verildi, kesin bir şey yok**" dedi. **Festlaud** lideri, ilaç ve diğer tıbbi gereçler için fon ayrılmasını, doktorlar, hemşireler, hemşire asistanları, genel işçiler ve hastane yöneticilerinin maaşlarına zam yapılmasını talep ettiklerini ancak **Porras** hükümetinin bu talepleri kabul etmeye yanaşmadığını söyledi.

FSLN (Sandinista Ulusal Özgürlük Cephesi) temsilcisi de, üç günlük grev boyunca acil servis hizmetlerinin ve yatılı hastaların tedavilerinin devam edeceğini ifade etmişti.

İngiltere'de "Anti-terör Yasası"na tepki

İngiltere'de **Tony Blair** hükümetinin kabul ettiği **Anti-terör Yasası**'na tepkiler devam ediyor.

Yasa Londra'da protesto edilirken ülkenin kıdemli avukatlarından biri görevi bıraktı.

İngiltere'nin en kıdemli avukatlarından olan **Macdonald** da Anti-terör yarasını protesto amacıyla mesleğini bıraktığını açıkladı. İngiltere Yüksek Mahkemesi tarafından da reddedilen yeni yasa göre herhangi bir "**terör**" saldırısında yer almasından şüphe edilen yabancılar, haklarında bir suçlama olmaksızın süresiz gözaltında tutulabilecekler. Yasanın **İngiltere**'de yaşayan yabancılar ve mültecilerin durumunu kötüleştireceği belirtiliyor. **Blair** hükümeti ise gelen tepkilere karşın yasa şimdilik kaldırmayı düşünmediğini açıkladı. İngiltere'de "**Anti-terör yarası**" nedeniyle halen 11 kişi hapishanede bulunuyor.

TEKEL sigara yeniden satışa sunuluyor

Tekel'in satılması için yeni strateji olarak "blok satışı" yerine "varlık satışı" gündeme getiren ÖİB, Tekel'in sigara sanayi işletmeleri ve Ticareti AŞ'ye ait tütün mamullerinin üretimi işiyle ilgili varlıkların özelleştirilmesine ilişkin ihale ilanını verdi.

Çalışan binlerce işçinin ve köylünün geçim kaynağı olan **TEKEL** sigara sanayinin özelleştirilmesinin ihale yöntemleri emperyalist çıkarları gözetilerek, özelleştirme idaresi tarafından birkaç yıldır değiştiriliyor. Daha önce "**blok satışı**" yöntemiyle açılan ihalede **Japon Tobacco** şirketi tarafından 1, 1,5 milyar dolar tutarında teklif verilmişti. Bu teklifin **ÖİB** tarafından belirlenen bedelden düşük olması nedeniyle ihale iptal edilmişti. Bir yıl önce "**blok satışı**" yöntemiyle

açılan ihaleye **ITT**'nin yanısıra **British Amerika Tobacco** da katılmıştı. **Tekel**'in satılması için yeni strateji olarak "**blok satışı**" yerine "**varlık satışı**" gündeme getiren **ÖİB**, **Tekel**'in sigara sanayi işletmeleri ve Ticareti AŞ'ye ait tütün mamullerinin üretimi işiyle ilgili varlıkların özelleştirilmesine ilişkin ihale ilanını verdi. İhale son teklif tarihi **18 Şubat 2005**. İhale ilanına göre; tütün mamulü markaları, fabrikaları ve ilgili varlıklarıyla **Tekel**'e ait idare stoku tütünlerin sa-

tışı gündeme getiriliyor. İstanbul sigara fabrikasının kullanımında bulunan taşınmazlar "**mülkiyetin gayri aynı hak (infia) tesisi**" yöntemiyle satışa sunuluyor. **4046 Sayılı Özelleştirme Yasası** hükümleri çerçevesinde bir bütün olarak gerçekleştirilecek satış işlemlerinde sigara sanayi işletmeleri ve Ticaret AŞ'ye ait ayrıntıları açıklanan ihale şartnamesinde belirtilenler şunlardır: Tütün mamülleri üretim işi ile ilgili tütün mamulü markaları, **Adana, Balıca, Malatya, Tokat** si-

gara fabrikaları ve ilgili sair varlıkları ile **Tekel**'e ait İstanbul Sigara Fabrikası ve bu fabrikanın kullanımında bulunan taşınmazlar satılacak. İhale kapalı zarf içerisinde teklif almak ve görüşmeler yapılarak "**pazarlık usulü**" ile gerçekleştirilecek ihaleye katılabilmek için öncelikle gizlilik sözleşmesi imzalanması ve ihale konusu varlıklar hakkında hazırlanan Tanıtım Dokümanı ile ihale şartnamesinin alınması zorunluluğu bulunuyor.

(Samsun)

**işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

**ABONELİK
ŞARTLARI**

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Direnış bedelleriyle büyürken; “HALA ÇIĞLIKLARIMIZI İŞİTMİYOR MUSUNUZ?”

Duymadığımız, kulaklarımızı tıkadığımız her çığlığın bedeli ise çok daha ağır. Bu anlamda yapılan eylem ve etkinlikler karşısında ortaya konulan her duyarsız, bilinçsiz duruşta bu çığlıkları hatırlayalım.

2004 yılını geride bırakırken ülkemizde ve dünyada yaşanan gelişmeler tarihin yeni sayfalarına kaydediliyor. Tarihin sayfalarına önemli notların düşüldüğü, zulmün ve vahşetin sınır tanımazlığına karşılık direnişin her gün kendini büyütürken var ettiği Irak, bu sayfalardaki yerini çoktan aldı. Geçirilen bir yıllık zaman zarfında, ABD ve işbirlikçilerinin mazlum Irak halkına tüm dünyanın gözü önünde uyguladığı zulmün sınır tanımazlığına karşılık, teslim alınamayan ve baş eğdirilemeyen direnişin dünya ezilenleri nezdinde yarattığı güç ve etki de aynı oranda büyüdü. Yani dünyanın egemenliğine soyunduklarını büyük bir gözü dönmüşlikle Irak'ta dünya halklarına duyurmaya çalışan emperyalist haydutlar, Irak'ta binlerce masum insanı katletmeye başladıkları gün nasıl yenildiklerini bugünkü itiraflarıyla üstelik de inkar edilemeyecek düzeyde ortaya koydular. Şimdi tarih bu yenilgiyi yazıyor. Üstelik gün gün verdirilen kayıplar, yapılan saldırılarla.

Hatırlanacağı gibi ABD kısa bir zaman önce adına “**Hayalet Öfke**” dediği bir operasyon başlatmış ve bütün Felluce kentini bombalamıştı. Amaç her ne kadar “**terörist avı**” olarak lanse edilse de amacın direnişin kalbi Felluce'yi ele geçirmek ve direnişi bu yöntemle teslim almak olduğu açıktı. Ancak bu saldırının boşa çıkması ve direnişin farklı merkezlerde toplanarak devam etmesini bir kenara bırakalım, ABD askerleri oldukça kabarık sayılarda Irak'ı terk ediyor. ABD artık savaşırcaz asker bulmakta zorlanırken öfke “kötü” bir biçimde kendisine yöneldi. Saldırı esnasında kenti terk eden Felluceliler geri dönerken ABD askerlerinin bin bir çeşit uygulamalarına maruz kalıyorlar. Retina taramasından, parmak izinin alınmasına, herkese boyunlarına asma zorunluluğu ile birlikte birer kimlik vs. Çaresizliğin ürettiği bu yöntemlerin tutmayacağı aslında onlar da çok iyi biliyorlar ama dünya kamuoyuna denetimin ele geçirildiği ve bölgede ne kadar güçlü olduklarını kanıtlamak zorunda olduklarını da biliyorlar. **Felluce ve Nəcəf'i ziyaret eden Guardian gazetesinden Hith Abdül-Ahad bu gerçeği şöyle ifade ediyor: “Felluce olmadı, Musul'a geçtiler. Bunun sonu yok. İsyancıların seçimlerle ilgilendiklerini düşünmüyorum. İslami ya da ulusal gerekçelerle direnişi yürütüyorlar. Yani seçimler başka bir boyut, direniş başka bir boyut.”**

İşgal ve saldırı için dikilmiş kanlı elbise hergün bir yerden mutlaka patlıyor. Dünya halklarının kanyla boyanmış bu elbise, yine her gün biraz daha emperyalist haydutların boynuna doluyor. Bu korkunun yarattığı saldırganlık işkence ve vahşeti de sınırsızlaştırıyor. Bir kaç ay önce yine işkencenin merkezi **Ebu Gureyb Hapishanesi**'ndeki bir kadın tutsağın yazdığı ve kamuoyuna yansıyan mektup yaşanan gerçeğin açık bir fotoğrafını gözler önüne seriyordu. Şimdi aynı hapishaneden Fatma isimli tutuklunun gönder-

diği mektup aynı fotoğrafı unutmamak için bir kez daha hatırlatıyor; “...Size neler anlatsam! Karınlarımızın domuzların ve maymunların piçleri ile dolu olduğunu mu? Ben din kardeşiniz (Fatma), bir günde bana 9 kez tecavüz ettiler, bu zilleti tahayül edebiliyor musunuz? Düşünün gözlerinizin önünde kız kardeşinize tecavüz ediliyor! Niçin benim de sizin kız kardeşiniz olduğunuzu tasavvur etmiyorsunuz?”

Benimle birlikte bu kara zindanda evlenmiş 13 kardeşiniz daha bulunuyor. Hepimize bu kahpe duvarlar arasında tecavüz ediliyor! Hala çığlıklarımızı işitmiyor musunuz?.. Elbiselerimiz çıkarıldı. Giyinmemize müsaade edilmiyor. Buradaki kız kardeşlerinizden biri size bu mektubu yazdığım günün birkaç gün öncesinde intihar etti. Bu kız kardeşiniz vahşi bir şekilde tecavüze uğradıktan sonra dövüldü...

Daha sonra inanılması güç işkenceden geçirdiler. Buna tahammül edemeyen bacınız başını zindanın duvarlarına vura vura öldü...”

Bu zindanın bu tarafına yansıyan çığlık. Bu çığlığa kendi “terörist” çığlığını katanlar ve bu çığlık karşısında körleri ve sağırları oynayanlar; Yaşayanlar unuttur mu?

Irak'ta Gelişen Direniş ve Musul'da Yaşananlar

ABD'nin Felluce bombardımanının ardından direniş odakları Musul başta olmak üzere ülkenin belli bölgelerinde toplanarak ve odaklanarak devam ediyor. ABD ordusunun yakıt ihtiyacını gidermede kilit şehir Musul'da saldırıların artması bu anlamda tesadüfi değil tam aksine oldukça bilinçli belirlenmişti. Direnişçiler sadece 10-11 Kasım tarihleri arasında Musul'da 9 polis karakolunu bastı. Ve bu eylemler üzerine şehirde bulunan 4 bin 500 polis şehri terk etti. Ancak bundan da önemlisi ve ABD'nin beyni durumundaki üsse yapılan intihar saldırısı eylemlerinin ABD'ye vurdukları son zamanlardaki en nitelikli ve can alıcı saldırı oldu.

22 Aralık günü Musul yakınlarındaki Merez askeri kampına düzenlenen intihar saldırısı sonucu 18 Amerikan askeri öldü, 51 ABD askeri de yaralandı. Saldırının ardından kentte sokağa çıkma yasağı ilan edildi. ABD askerleri tek tek evleri basarak “terörist” avına çıktı. Basına yansıdığı kadarıyla ABD'nin, Felluce benzeri bir operasyonu

Musul için planladığı öne sürülüyor. Bunlar yaşanması sürpriz gelişmeler değil kuşkusuz. Ancak ABD açısından sonuç alınmayacak yeni bir operasyon olacaktır.

Direnışçilerin son bir hafta içinde yaptığı eylemler bununla sınırlı değil. 21 Aralık günü ülkenin kuzeyinde bir saldırı daha düzenlendi. Bilindiği gibi bu saldırılar ABD ekonomisini derinden etkileyen eylemler. Yine Bağdat'ın kuzeyinde yol kenarına yerleştirilen bombaların patlaması sonucu 5 ABD askeri öldürüldü. Bu saldırıların yanı sıra direnişçiler işbirlikçilere yönelik saldırılarını da artırmış durumda. Bu saldırıların yaşandığı günlerde ABD askeri güçleriyle işbirliği içinde oldukları için ülkenin farklı bölgelerinde 14 kişi öldürüldü. Bunların içinde Bakuba'da ABD işbirlikçisi olduğu gerekçesiyle öldürülen bir yerel yönetici de var. Ayrıca işgalden kısa zaman sonra Amerikalılar tarafından oluşturulan Irak polis kuvvetlerinden ölenlerin sayısı binin üzerinde.

Bu saldırıların ardından ardından Irak'a ziyaret seferi başlatıldı. ABD Dışişleri Bakanı Donald Rumsfeld tıpkı efendisi Bush gibi hiç kimseye, haber vermeden sabaha karşı Irak'taki ABD üslerini ziyaret etti. Askerleriyle kahvaltı yapan Rumsfeld ne yazık ki iç açıcı bir konuşma yapamadı. Açıklamasında; “**Yolumuz engellerle ve zorluklarla dolu. Kolay ve engelsiz bir patika değil, ters giden şeyler oluyor**” dedi. Aylar öncesinden planlanan ve bilgisi hiç kimseye verilmeyen bu ziyaret hiç bir hoşnutluk yaratmadan aynı gün sabah başladığı gibi bitti. Merez'deki askeri kampa yapılan saldırının ardından açıklama yapan Bush tüm hiddetini kaybetmiş bir görüntüyle “**yapılan saldırıların etkisi yadsınmaz**” itirafında bulundu. Ancak bunlara rağmen Irak halkının “iradesini yansıtacak” olan seçimlerin her koşulda yapılacağı nakaratı bir kez daha bu vesileyle tekrarlandı.

Benzer bir ziyaret de İngiltere Başbakanı Tony Blair tarafından yapıldı. Yapılan “**sürpriz**” ziyarette açıklama yapan Blair ziyaretinden bir kaç gün önce sokak ortasında direnişçiler tarafından öldürülen seçim görevlilerini “kahraman” olarak nitelendirdi. Blair açıklamasında; “Terörizmi Irak'ta yenersek, küresel teröre de büyük bir darbe vurmuş olacağız. Irak'ın istikrarlı ve demokratik bir ülke haline gelmesi, Ortadoğu'nun yararına olacaktır. Ortadoğu'nun yararına olan durum, İngiltere de dahil tüm dünyanın yararına olacaktır” diyor. Ancak yukarıda da çizdiğimiz tablodan anlaşılacağı üzere ABD ve işbirlikçileri ikinci Vietnamı yaşarken bu açıklamayı şöyle de yorumlayabiliriz; Irak'ta vurulan

her darbe verdirilen her kayıp, yaşatılan her yenilgi bedeli ne olursa olsun emperyalizme vurulan önemli bir darbedir. Irak'ta direnişçilerin bugün ödenen tüm bedellerle birlikte büyüttükleri direniş dünya halkları açısından önemli bir kazanım olma gücünü korumaktadır.

Bu ziyaretler özellikle son dönem kamuoyuna artık engellenemez biçimde yansıyan askerlerin yaşadığı sendromu engelleme ve savaşıma gücü, moral verme amacı taşıyor. Ancak mevcut tabloda başta kendilerinin büyük bir karamsarlık yaşadığı ve gerçeği itiraf ettikleri durumda askerlerin nasıl etkilendiği bilinmez! Ölümlün kol gezdiği sokaklarda bu ziyaretlerden sonra işgalci güçler kendilerini güvende mi hissedecek, yoksa korkunun yarattığı sendrom işgalin sürdüğü koşulda devam mı edecek göreceğiz.

Bu gelişmelerle birlikte ülke kamuoyunu da geçtiğimiz hafta derinden etkileyen gündem Irak'ta öldürülen 5 özel tim görevlisi oldu. Timsah gözyaşlarının akıtıldığı cenaze töreninde yapılan açıklamalar hayli çarpıcıydı. Geçmişleri devlet erkani tarafından övgüyle söz edilen özel tim elemanlarının Bağdat'taki ABD konsolosluğunu korumaya giderken öldürülmeleri ise olayın başka bir hazin tarafı! Yaptığı “**sert**” açıklamalarla ABD'yi göreve çağıran uşaklar korosuna yanıt olarak “**başınız sağ olsun**” mesajı ve olayı tüm ayrıntılarıyla inceleneceği güvencesi geldi. Kamuoyunun gözünü “**şerefli**” sözcüklerden oluşan tümcelerle dolduranlar olayın başka açılardan tartışılmasının önünü alma gayretini özellikle gösterdiler ve gösteriyorlar.

Direnış İş Adamlarının Bölgeye Girişini Engelliyor

İşgali kendileri için yeni bir pazar olarak değerlendiren birçok sektör “maalesef” direniş çengeline takıldı. Yatırım için yarışan sektörler şimdilerde ülkeyi terk etme yarışında. Kendilerinin ve çalışanlarının can güvenliklerini sağlayamamaları, direnişçilerin hedef tahtası olmaktan korktukları için yapılan yatırımlar teker teker geri çekiliyor.

Bunun son örneği ABD firmalarından birinde yaşandı. Irak'taki 12 büyük ihaleden birini üstlenen Amerikan Contrack International şirketi güvenlik gerekçesini öne sürerek ülkeden çekilme kararı aldı. Irak'ın ulaşım altyapısının yenilenmesine yönelik 325 milyon dolarlık ihale alan şirket ülkeden çekilen en büyük şirket özelliğine sahip. Bu gelişmeyle birlikte ABD yönetimini yeni bir telaş ve korku daha alacak. Şirketin bu hamlesi diğer şirketlerin de benzer hamleler yapma yolunu açmış olacak. Ülkede hedeflediklerini yapamadıklarını ve hayal kırıklığı yaşadıklarını açıklayan şirket yöneticileri durumun düzelmediği koşulda yapılacak bir şey olmadığını açıklıyor. Bu durum ise ABD'yi ekonomik açıdan zor durumda bırakan önemli bir gelişme.

Sınıfsal Bakış

BİR AVRUPA MASALI: RÜYA VE RİYA

AB'ye üyelik masalı, veya rüyası, veya aldatmacası, veya kandırmacası, ne şekilde adlandırırız adlandırılmaz, bu büyük tezgah; 17 Aralık 2004 tarihinde bir virajı daha dönerek yoluna devam etmektedir. Masal diyeceksek yeni bir bölüme, tiyatro benzetmesi yaparsak yeni bir perdeye geçilmiştir. Oyalanmaya, aldatılmaya çalışılan çeşitli milliyetlerden halkımıza karşı; bu oyunun içinde birlikte saf tutan Türk hakim sınıfları ile efendisi AB emperyalistleri, bu sürecin tarafları konumundadır. Her ne kadar AB devletleri ile faşist Türk devleti bir pazarlık ve çekişme içinde gözükmekteyse de bu yüzeysel ve biçimsel niteliktedir. Aralarındaki bağımlılık ilişkisi ve sınıfsal karakterleri gereği aksi bir durum eşyanın doğasına aykırıdır.

Gerek ABD emperyalizminin çıkarları, gerek ülke içindeki dengeler, gerek AB içindeki emperyalist klikler arası çekişmelerin yansımaları bir takım "sorun"ların (NATO, Kürt Sorunu, Kıbrıs'ın tanınması) yaşanmasını gündeme getirirse de bunların aşılması sanıldığı kadar zor olmamaktadır. Bu durum en azından artık günümüzde böyle olmak durumundadır. Kaldı ki bu "sorun"ların büyük bir bölümü çok farklı kılıflara büründürülse de özünde ya toprak meselesine ya da ekonomik nedenlere dayanmaktadır. Örneğin Fransa'nın "Ermeni soykırımı" ile bu kadar ilgilenmesinin arka planında o ülkedeki Ermeni nüfusunun ya da lobisinin rolünden öte, Türkiye'nin üyeliği halinde "tarım" konusunda AB bünyesinde özellikle de Fransa'da yaşanabilecek çok ciddi sıkıntılar rol oynamaktadır.

Her şeyden önce, defalarca vurguladığımız bir hususun altını bir kez daha çizmeyi gerekli görüyoruz: Türk devletinin AB'ye üye olarak alınması sosyo-ekonomik statüsü açısından mümkün değildir. Emperyalist-kapitalist bir koalisyona yarı-sömürge yarı-feodal bir ülke eşit statüde dahil edilemez. Bu yüzden önce yarım ağızla dillendirilen ikinci sınıf üyelik (imtiyazlı üyelik) artık daha açık ifade edilir olmuştur. Ucu açık müzakere tarihi, serbest dolaşımın tanınmaması, tarımda zaten var olan yıkım sürecini tam bir çöküşe vardıracak yeni tedbirler dayatılması ve diğer derogasyonlar (kısıtlamalar) şimdiye dek hiçbir aday devlete dayatılmayan tümüyle 2. sınıf (naylon) üyeliğe mahsus uygulamalardır.

ABD ve diğer emperyalist güçlerle dünya egemenliği için yürüttüğü mücadelede başarılı olabilmek amacıyla güç birliğine giden Almanya-Fransa eksenli AB emperyalist koalisyonu hızla gelişip güçlenmek derindedir. Genişleme yolundaki entegrasyonu haliyle doku uyumu olan ülkelerle yapmak durumundadır. Türkiye'yi bu sosyo-ekonomik gerçekliğiyle bünyesine tam olarak katması mümkün değildir. Bunu yaptığı takdirde onun için ayakbağı olacaktır. Demokratik devrimini yapamamış, ancak komprador nitelikte bir kapitalist "gelişme" sağlayabilmiş yarı-feodal sistemin ekonomik yükünü taşımak AB'nin işi olamaz.

Kaldı ki özellikle de GB (Gümrük Birliği) anlaşması sonrasında bu sistemi sağma konusunda oldukça iyi avantajlar da elde eden AB'nin bile bundan vazgeçmesi onun karakterine aykırı bir tercih olur. Stratejik konumu, kültürel, etnik yapısı ve askeri gücü nedeniyle Türk devletinden büyük yararlar sağlayacağı açıktır. Bu durumda en akılcı yol, naylon üyelik statüsünde içine alarak, hem Türk hakim sınıflarının Türkiye halkına tezgahladıkları oyuna yardımcı olup sınıf mücadelesine karşı bu aldatmacayla saf tutmak, hem de Türk devletini AB bünyesinde çok yönlü kullanmaktır. Bu noktada çıkarları Türk hakim sınıfları ile çakışmaktadır. Danışıklı dövüşün içyüzü budur.

Sorun bu çerçevede ele alınıp değerlendirilmeli, bu eksende tartışılmalıdır. Konuyu, bu kökenden, bu gerçeklikten kopararak tartışanlar halka doğruları anlatmakta zorluk çekiyorlar. Hakim sınıflardan her türden reformist ve revizyonist kadar birçok çevrenin karşı propagandası ile mücadele etmekte zorlanıyorlar. Mesele, AB'ye üye olursak koşullarımızda ne gibi değişiklikler olabileceğini tartışmak değildir. Bu durumda AB ülkelerinde de esasen şartların hiç de anlatıldığı gibi "cennetlik" olmadığından istenildiği kadar bahsedilsin yeterince ikna edici olunamayacaktır. Zira şurası bir gerçektir ki, AB ülkelerindeki koşullar Türkiye'deki şartlardan her bakımdan çok daha ileridedir. Aksi takdirde, ülkelerin sosyo-ekonomik yapıları, devlet biçimleri arasındaki farklılıklar bir önem arz etmezdi. Hepsi "aynı" denir geçilirdi. Boşu boşuna oturup da tespitler yapılmazdı. Ona göre devrim stratejileri, mücadele biçimleri ta-

min edilmeye kalkışılmazdı.

Burjuva demokrasisi ile faşizmin her ikisinin de özünde burjuva diktatörlüğü olduğu bir gerçektir. Her ikisinin de kapitalist sisteme ait rejimler olduğu da doğrudur. Ancak aralarında hiç de küçümsenmeyecek derecede yönetim/uygulama farklılıkları bulunduğu da unutulmamalıdır. Bu yüzden AB ülkelerinin "demokratik" toplumlar gibi gösterilmesine karşı mücadele yürütmekle beraber, ülkemizdeki rejimden farksız olduğu yönlü yanlış ve abartılı propaganda faaliyetine de kaçılmamalıdır. AB ülkelerinde özellikle 11 Eylül sonrasında yönetsel açıdan otoriter yapılanmanın pekiştirilmeye çalışıldığı; faşist yasaların devreye sokulduğu; ırkçılığın ve şovenizmin devlet eliyle/korumasıyla palazlandığı; temel hak ve özgürlüklerde kısıtlamalara gidildiği; sosyal haklara, özellikle sosyal güvenliğe ve çalışma yaşamına yönelik büyük çaplı ve kapsamlı saldırılara eşzamanlı bir biçimde girildiği; göçmenlere karşı özel bir kampanya başlatıldığı bilinmektedir.

Türkiye'ye göre burjuva demokrasisi ve ekonomik düzey bakımından daha ileri koşullara sahip AB ülke halklarının hepsi bu durumu o ülkelerde geçmişte yaşanan "demokratik devrimler" sonucu bizzat elde etmişlerdir. Kimse onlara bahsetmemiştir. "İç dinamikler" diye bolca sarf edilen sözün karşılığı budur. AB üyesi olunca kimseye ekstradan bu koşullar sıfırdan sağlanmayacaktır. AB'nin merkezindeki patron devletlerin de böyle bir zahmetle uğraşmaya ne niyetleri, ne de vakti vardır. Onlar yardım etmek değil, başkalarından güç almak, başkalarını kullanmak derindedirler.

Dünyanın herhalde hiçbir ülkesinde olmadığı kadar pespaye bir burjuva medyasına sahip olduğumuzu söyleyebiliriz. Elbette ki bütün ülkelerdeki hakim sınıf medyaları aynı konum ve işleve sahiptirler ama çirkefleşme ve iğrençleşme dereceleri farklılaşma gösteriyordur. Bunu defalarca kanıtlayan "bizim" para-medya son icraatını 17 Aralık AB zirvesi nedeniyle sergiledi. Sürecin başından itibaren büyük bir görev üstlenmiş olduğu gibi, görüşmeler esnasında ve hemen sonrasında hem televizyonlar hem de gazeteler aracılığıyla yoğun bir çaba harcayarak gerçeklerin gizlenmesi ve çarpıtılmasına büyük hizmetler sundu.

Kullanılan manşetler, atılan başlıklar bir yana, 17 Aralık zirvesi; sanki AB üyeliği ile sonuçlanmış olarak büyük bir zafer havasıyla lanse edilmiştir. CHP, MHP, DYP gibilerinin kıskançlığı hariç, devrimci gruplar dışında neredeyse bütün çevrelerin desteklediği AB seferi sonuçları bundan sonraki süreç açısından hayaller yaymaya devam etmektedir. Daha üye

olunmadan, hatta müzakereler bile başlamadan Türkiye'de her şeyin değiştiği, değişmekte olduğu yolunda konuşulmakta, demeçler verilmekte, yazılar yazılmaktadır. Bu konunun bayraktarlığını ise reformist partiler, insan hakları kuruluşları, bazı sendikalar, "solcu" eskileri, kimi aydınlar ve sanatçılar yapmaktadır.

Ortaklaşılın nokta, sürecin demokratik açılımlar yaratacağı, bu olanaklar sayesinde daha iyi gelişmeler gösterileceği, ilerlemeler sağlanacağı üzerinedir. Bu savların isabetli olup olmadığı, 1999 yılındaki başvuru sonrasında aday üyelik sürecine doğru ilerleyen Türkiye'nin Anayasa ve yasalarda değişiklik amacıyla çıkardığı 8 adet uyum paketine ve devamında bu doğrultuda çıkarılan bütün yasalara bakıldığında bütün çıplaklığıyla ortaya serilmektedir. Bunların hemen hiç birinde halkın yararına not edilebilecek esaslı ya da ciddi manada bir değişiklik ya da yenilik yoktur. Aksine çok daha beter hükümler getirilmiştir. İkincil ve önemsiz bir takım hususlarda makyaj niteliğinde yapılan tadilatlar bile fazla bir hacim tutmamaktadır. Hal böyleyken AB'den ya da AB ile müzakere sürecinden bir takım olumlu beklentilere girmek aldatmaca faaliyetine kasıtlı olarak dahil olmak değilse eğer, büyük bir aymazlıktır.

AB'nin esasa yönelik olumlu yönde bir değişim talebi zaten yoktur/olamaz. AB Türkiye'deki faşist diktatörlüğün devamından yanadır. Azgın sömürü, azami kar en iyi bu sistemle elde edilmektedir. AB emperyalistlerinin derdi, kaba ve aşınmış bir takım yasa ve uygulamaların törpülenmesi, inceltilmesidir. Sınıf mücadelesini daha da keskinleştiren bu tip sivrilikleri gidermek, teşhir olan uygulamaları mümkünse farklı yöntemlerle değiştirmek klasik bir düzenleme taktiğidir. Bunlardan hareketle AB'ye ve bu bağlamda hükümete ilerici roller vermek ancak karşı-devrimci bir yaklaşım tarzı olabilir.

AB masalı/aldatmacası ile ilgili 17 Aralık virajı dönüldükten sonra bütün "her şey yolunda", "tam gaz hedefe doğru gidiyoruz" propagandalarına, zafer kutlamalarına karşı tezgahın açığa çıkmasının şartları da hızla oluşmaktadır. Birincisi, sürecin uzaması her şeye rağmen hakim sınıflar için dezavantajdır. İkincisi, müzakere sürecinde bile AB ile ilişkilerin "nimetlerinden" yararlanılacağından söz ediliyor olmasının yaratacağı beklentinin karşılanamaması önemli bir sorun olacaktır. Üçüncüsü, sınıf mücadelesinin ağırlarını ördüğü gerçeği ülkemizde yakıcı bir biçimde kendini göstermektedir ve bu durumun keskinleştirdiği kavga koşullarında, tiyatrodan oyunlar değil gerçekler sahnelenecektir.

Son dönem gittikçe yoğunlaşan direnişin gücü bununla da sınırlı değil. Macaristan devleti yaptığı açıklamada bölgede bulunan 300 kişilik askeri gücünü geri çekeceğini açıkladı. İngiltere ise "biz yüzüstü bırakıp gidenlerden değiliz" açıklaması ile gerekirse 10 yıl daha bölgede kalacaklarını açıkladı. Direnişin büyümesi ile birlikte işgalcilerin biraz daha yalnızlaşacağı ortada. Emperyalist haydutlar ise bu açıklamaları yapmak zorunda. Kuyruklarına takıla-

cak tenekenin zamanını biraz daha geciktirme telaşıyla meşguller şimdilik. Yapılacak farklı nitelikte bir açıklamayı, yenilginin kabul edilmesi anlamına geldiği için, şimdilik erteliyorlar, kamuoyunu ikna edecek bir gerekçe bulana kadar.

Çocukları Irak'ta ölen ABD'li asker aileleri işgalin son bulması için yeni girişimler başlatmış durumda. Yaptıkları açıklamalar ve girişimlerle daha fazla tabut görmek istemediklerini ve çocuklarının suç-

suz oldukları her fırsatta dile getiriyorlar. Ancak bunun bir basınç yaratması ve etkilemesi tüm dünya ezilenlerinin Irak'taki direnişe katacakları sesle orantılı olacaktır. ABD yaşadığı çıkmazın faturasını ABD Dışişleri Bakanı'nın üzerine yıkma çabası içinde. Rumsfeld'in görevden alınması tartışmalarını büyütürken kendi çıkmazlarını ve suçlarını ört bas etmeye çalışıyorlar. Ülkemizde ve dünyada büyüyen direniş sahiplenmek ve işgalin her gün biraz daha

çatlayan yüzünü teşhir etmek için Ebu Greyb Hapishanesi'nden daha kaç çığlık duymamız ve daha kaç tabut görmemiz gerekiyor? Duymadığımız, kulaklarımızı tıkadığımız her çığlığın bedeli ise çok daha ağır. Bu anlamda yapılan eylem ve etkinlikler karşısında ortaya konulan her du-yarsız, bilinçsiz duruşta bu çığlıkları hatırlayalım. Çünkü bu çığlıklar, her şey bir kenara insanlığımızı sorguluyor ve cevap istiyor...

IMF'nin direktifleri yerine getirilmeye başlandı Yeni sefalet (asgari) ücreti belirleniyor!

1 Ocak 2005 tarihinden itibaren geçerli olacak yeni asgari ücretin tespiti için Asgari Ücret Tespit Komisyonu tarafından yapılan çalışmalar devam ediyor. Her yıl olduğu gibi bu yıl da bu çalışmalar birçok kesimden yükselen tepkileri ve protestoları da beraberinde getirdi.

17 Aralık'ta AB Zirvesi'nden "olumlu" cevap alan AKP hükümeti, bu moralle halkımızı uyutmaya, yoksulluk ve sefaletle mahkum edecek bir ücrete mecbur bırakmaya çalışmaktadır. Geçtiğimiz günlerde IMF ile yapılan ve 2007'ye kadar geçerli olacak anlaşmalarla ülkemiz emekçi kesimlerine yönelik yeni saldırılar gündeme gelmektedir. Ülke ekonomisinin dibe vurmasının sebebi olarak emekçilere verilen yüksek ücretleri gösteren ve bu ücretlerin aşağıya çekilerek özelleştirmelere hız verilmesini isteyen

emperyalistler oluşturdukları IMF, DB vb. kurumlarla uşağı Türk hakim sınıflarına istediğini yaptırmaktadır. AB ile demokratikleşeceğini her gün defalarca dillendiren egemenler, halka reva gördükleri sefaletle kime "demokrasi" istediklerini, nasıl bir "demokrasi" getireceklerini göstermektedirler.

Geçen yıl çok zam yapıldığını ileri süren AKP hükümeti, bu yıl asgari ücrete %5 oranında zam yapmaya hazırlanıyor. Geçen yıl fazla denilen ücrete baktığımızda, açlık sınırının bile çok altında olan 318 milyon olduğunu görürüz. Yapılması düşünülen %5 zamlı (bu oran 16 milyona denk düşmektedir) bu miktar net 334 milyon liraya çıkacaktır. Yoksulluk sınırının 1.600 milyar, açlık sınırının ise 650 milyon olduğu ülkemizde, milyonlarca emekçiyi, işçiyi adeta açlığa mah-

kum eden bir ücret belirlenmek istenmektedir.

Bugün verilmesi düşünülen asgari ücrete göre bir işçinin yaklaşık iki yıl çalışarak elde ettiği gelir, bir milletvekilinin aylık maaşına denk düşmektedir. Yine herhangi bir mankenin, televizyon sunucusunun, burjuva köşe yazarının bir günlük harcaması bir asgari ücretlinin bir kaç aylık maaşına denk düşmektedir. Bugüne kadar gelmiş geçmiş başbakanlar içinde en pervasızlardan biri olan Tayyip Erdoğan ve şürekası, efendilerinin direktiflerinden bir adım daha dışarı çıkmak istememektedirler.

Öyle ki Erdoğan "Hastanelerde parası olmadığı için kimse rehin kalmayacak" dediği gün onlarca hastane rehinesi televizyonlarda, gazetelerde gösterildi. Yine son örnek olarak Eylem Erdem adında bir kadının 77 milyon hastane parasını veremediği için ölüme terk edilmesi, parası olmayana yaşam hakkı tanımadığını gözler önüne sermektedir. Eğitimin, sağlığın, barınmanın paralı hale getirildiği, her geçen gün yüklenen yeni zamlarla insanların her geçen gün daha da yoksullaştığı günümüzde 334 milyonla yaşamak adeta "mucize"dir.

Milyonlarca kişiyi etkileyecek olan asgari ücret tartışmalarına Devlet İstatistik Enstitüsü (DİE) net 422 milyon liralık öneride bulundu. DİE yaptığı araştırmada bir işçinin günlük gıda harcaması tutarının 5 milyon 18 bin 112 lira; besin içi ve

besin dışı harcamalarının tutarının 13 milyon 786 bin 22 lira olduğunu bildirdi. Bu araştırmalar sonucunda 422 milyon lira önerilmesi hayli ilginç bir durum. Çünkü bunların içinde eğitim, sağlık, ulaşım, sosyal aktiviteler...vb. harcamalar yok, sadece bir insanın aklıktan ölmemesi için gerekli bir miktar. Bunun yanında Türkiye'nin en düşük memur maaşı olan 509 milyon liraya ve DİSK 800 milyon liraya çıkarılması için önerilerde bulundu. DİE'nin önerisini görüşen heyet henüz cevap vermedi. Öte yandan patronlar ise zammın %2'yi geçmemesini, hatta sıfır zam verilmesini önermektedir. Daha önce üç kez toplanan Asgari Ücret Tespit Komisyonu bu görüşmelerden de bir sonuç çıkmayınca, 28 Aralık'ta son kez toplanarak yeni asgari ücreti belirleyecek.

Emperyalistler ve onların yerli uşakları emekçilerin alinteriyle kazandıklarıyla, emekçilerin sırtına yeni kamburlar yüklemeye devam ediyorlar. Bu sindirme ve bastırma hareketine bir yerde dur denmediği müddetçe sürüp gidecektir. Birileri saray düğünleri yaparken birileri çöpten ekme toplamaya devam edecektir. Bugün Türkiye emekçi halkı Irak'ta, Filistin'de zulme karşı direnen halkların haklı ve onurlu mücadelesinden feyiz almalı, ekmeğimize, aşımıza, geleceğimize göz koyanların sömürü çarkları kırılarak, yerine eşit, özgür bir dünya kurulmalıdır. Bunun yolu örgütlü mücadeleden geçmektedir. (Kartal)

Emekçinin Gündemi

EMPERYALİST KÖLELİK ZİNCİRİNİ KIRALIM

Emperyalistler tarafından ülkemizde yaşatılmaya çalışılan "demokrasi" safsatası, medyanın da özel çabasıyla bir anda gündeme damgasını vurmuş durumda. Başta kendilerini Kürt ulusunun temsilcisi gibi gören/gösteren İmralı çizgisinin temsilcileriyle birlikte tüm reformist ve revizyonist çevreler gözlerini ve kulaklarını 17 Aralık 2004 tarihinde Brüksel'de yapılan Zirve'ye diktiler. AB emperyalizminin başını çeken Almanya ve Fransa başta olmak üzere kendi çıkarları için Türkiye'yle müzakerelerin başlatılmasını istemekle birlikte, üyeliğin tam anlamıyla ne zaman gerçekleşebileceği konusunu da uzunca bir zamana yayarak (ki, müzakere başlangıç tarihi bile 3 Ekim 2005'tir) hem Türkiye ile olan yatırımlarını garantiye almak, hem de hem de bir taşla iki kuş vurmak istiyorlar. ABD ve AB emperyalizmi arasında görülmeye başlanan çatışma ve çelişkilerin esas çerçevesini pazardan pay kapma payı oluşturmaktadır.

Ülkemiz emperyalizmin yarı sömürgeci durumunda olan bir ülkedir. Dolayısıyla da Türkiye'nin AB'ye alınıp alınmaması hiçbirşeyi değiştirmeyecektir. AB'nin emperyalist ülkelerin çıkarları üzerine kurulmuş olan bir birlik olduğunu, kuruluş süreci ve bugüne kadar üye veya aday üye olan

ülkelere uygulanan yaptırımlara baktığımızda anlamış oluruz. Bugüne kadar hiçbir ülkeye uygulanmayan yaptırımlar sadece emperyalizme bağımlı ve yarı sömürge (ülkemiz gibi) ülkelere uygulanmaktadır. AB içerisindeki birçok ülkenin Türkiye'nin üyeliğine yaklaşımı, emperyalist ülkelerin sözcülerinin yaptığı açıklamalar, aslında bu konu hakkında yeterli sonucu da beraberinde getirmektedir. 17 Aralık 2004'te Brüksel'den çıkan kararın ülkemiz açısından "zafer" olduğunu, daha önceki tüm gelişmelerde olduğu gibi, "tüm gerçekliğiyle" biz emekçilere sunan ve sahte zafer kutlamaları yapan uşak AKP hükümeti bu konuda da emekçi halkımızı yalanlarla halkımızı kandırmaya çalışmaktadır. Oysa 17 Aralık 2004'te yapılan Brüksel'deki zirveden çıkan hiçbir sonucun biz emekçilere kazandırdığı/kazandıracağı hiçbirşey yoktur. AB'nin dönem başkanlığını yapan Hollanda'nın Dışişleri Bakanı Bernard Bot'un daha şimdiden "Türkiye kolay kolay AB'ye giremeyecek", İsveç Başbakanı Goran Persson'un "şartlı üyeliği kabul eden Türkiye'nin işi çok zor", Fransız lider Nicolas Sarkozy'nin "Türkiye'nin tam üyeliğine hayır deriz" vb. demeleri ülkemiz üzerinde emperyalistlerin yaptıkları hesapları ortaya

sermektedir. AB içerisindeki Yunanistan Komünist Partisi'nin Genel Sekreteri Aleka Paperiga özellikle tarımın nasıl yokedildiğini şu sözcüklerle ifade ediyor: "AB'ye ilk girdiğimizde, çiftçilere yardım adı altında paralar verdiler, amaçları çiftçiler topraklarını eksinler diye, ama asla satmasınlar diye." Bu cümle bile aslında AB emperyalistlerinin amaçlarının daha az ekim yapıp, tarımın tasfiye edilmesi gerektiğini göstermektedir.

AB ile yapılan anlaşmaya göre, Latin Amerika sattığı tarım ürünleri karşılığında Almanya ve Fransa gibi AB'nin büyük ülkelerinden sanayi ürünleri almak zorunda. AB üyesi ülkeler de yapılan bu anlaşmanın bir parçası olmayı baştan kabul etmiş durumdadırlar. Böylelikle Latin Amerika sanayide sürekli bir bağımlılık yaşadığı için bizim gibi ülkelerde tarımın yokedildiği için hem büyük zararlar görecektir, hem de emperyalizme bağımlılık/bağımlılıktan kurtulamayacaklardır.

Ülkemiz bu süreçte yoğun ve kapsamlı bir emperyalist saldırganlık ve talanla karşı karşıya kalacaktır. Özelleştirme furyası son hızla sürecektir, başta eğitim ve sağlık olmak üzere herşey ücretli hale gelecektir. Ülkemiz emekçilerinin en büyük sorunu olan işsizlik ve yoksulluğun AB kapısından içeriye girdiğimizde bir anda sona ereceği yalanları ortallıklarda daha şimdiden dolaşmaya başlamış, emekçi halkımızı hayaller kurmaya, dişimizi biraz daha sıkalım az kaldı yalanlarıyla başbaşa bırakmışlardır. Oysa birakalım ülkemiz işçi ve emekçileri-

nin serbest dolaşımını buna sınırlamalar getirileceği, zaten o "zafer" protokolünde vardı, ülkemize uygulanan vizenin bile devam edeceği emperyalist ülkeler tarafından söylenmektedir. Yalanlar söyleyerek, tüm kesimin hayallerle yaşamasını isteyen uşak AKP hükümeti Türkiye'nin büyük pazar olacağını, bu gelişmelerden de en fazla sermaye kesiminin kazançlı çıkacağını, özellikle Türkiye'nin AB üyeliğine girişinden sonra serbest dolaşıma sınırlar getirileceğini, AB'nin genişlemesi ve Türkiye'nin AB'ye girmesiyle yeni iş alanlarının açılmayacağını, tersine iş alanlarının daralmasına yol açacağını, işçilerin durumunun ekonomik olarak daha da kötüleşeceğini, örgütlenme konusunda ciddi zorluklar yaşanacağını, mal ve hizmetlerin fiyatları artarken, ücretlerin düşeceğini bunun adının dünyanın her yerinde yoksullaşma olduğunu, AB ile müzakere sürecinin ülkemiz ekonomisinin en büyük sorunu olan boç yükünün sıkı mali politikalarla, özellikle de kat kat vergilerle biz emekçilere yükleneyeceğini anlatmadılar, anlatmıyorlar, anlatmayacaklar. Bunları anlatmak, ülkemiz işçi ve emekçilerini bilgilendirip, harekete geçirmek, sendikal birliğimizi daha da geliştirip güçlendirmek ertelenemez acil görevlerimizdir.

Tüm bunların çözümü, emperyalist kölelik zincirinin kırılıp atılması ve onların uşaklarının tarihin derinliklerine gömülmesinden geçer. Bunu er ya da geç çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı öncünün yol göstericiliğinde gerçekleştirecektir.

Köylü için bir saldırı yasası daha kabul edildi

Ülkemizde çoğunluğu küçük tarım işletmesine sahip köylümüzün yetiştirdiği ürünleri bir yandan kotalarla sınırlandırarak desteklemeden yoksun bırakan emperyalist finans kuruluşu IMF dayatmasıyla, tarımsal faaliyet serbest piyasa koşullarına terk edilirken diğer yandan standart getirilen yasalar çıkartılıyor.

IMF dayatmalarıyla tarımı tasfiye eden egemenler köylüye üretmeyin derken, diğer yandan AB'ye uyum yasaları hazırlayarak tarımda emperyalistlerin çıkarına uygun standart belirlemeye çalışılıyor. En son meclisten organik tarım üretimi ve ticaretini belirleyen yasalarla, tohumculuk üretimi ve sertifikasyon yasasını geçirdikten sonra şimdi de "Tarım Ürünleri Lisanslı Depoculuk Yasa Tasarısı"na meclisten kabul oyu verdiler. Tasarının amaçları "tarım ürünlerinin ticaretini kolaylaştırmak, ürünlerin depolanması için sistem oluşturmak, ürün sahiplerinin mallarının emniyetini sağlamak ve kalitesini korumak, ürünlerin sınıf ve derecelerinin yetkili sınıflandırıcılar tarafından saptanmasını sağlamak, ürünlerin mülkiyetini temsil eden, finansmanını, satışını ve teslimini sağlayan ürün senedi çıkarmak, standartları belirlenmiş tarım ürünlerinin ticaretini geliştirmek" olarak sıralanıyor. Devletin denetimine ilişkin usul ve esasları düzenleyen yasanın işleyişi ise Sanayi ve Ticaret Bakanlığı tarafından yönetilecek. Ülkemizde çoğunluğu küçük tarım işletmesine sahip köylümüzün yetiştirdiği ürünleri bir yandan kotalarla sınırlandırarak desteklemeden yoksun bırakan emperyalist finans kuruluşu IMF dayatmasıyla tarımsal faaliyet serbest piyasa koşullarına terk edilirken diğer yandan standart getirilen yasalar çıkartılıyor. Tarım ürünleri borsa-

cılık deneyimine sahip ve uzun yıllardan beri bu işte gayet "başarılı" olan ABD emperyalizmi; lisanslı depoculuğu ürünlerde stok tutma ve tarım ürünlerinin desteklenmesinin bir parçası olarak sürdürmektedir. Buna karşılık aynı sistem, Dünya Bankası aracılığıyla, diğer ülkelere kamu stoku tutma-tarımsal destekleme aracı olma işlevlerinden sıyrılarak "pazarlanmaktadır". "Tarım Ürünleri Lisanslı Depoculuk Kanunu Tasarısı" da Sanayi ve Ticaret Bakanlığı'nın çok uzun süredir Dünya Bankası ile birlikte yürüttüğü "Ürün Borsalarının Geliştirilmesi Projesi" kapsamında hazırlanmış bir yasa tasarısıdır. ABD'de tarım ürünleri borsacılığının gelişmiş yapısı, özellikle IMF tarafından diğer ülkelerin destekleme fiyatlarının ABD borsa fiyatlarına endekslenmesi söz konusuysa, bunda da Chicago ve Cansas borsaları yönlendiricidir. ABD'de üretici fiyat düzeyinin korunmasına yönelik çeşitli programlar çerçevesinde tarım piyasalarına müdahale edilerek alım yapılmakta ve oluşturulan kamu stoku lisanslı depolarda depolanmaktadır. Türkiye'de ABD modeli sistemiyle kurdurulmaya çalışılan lisanslı depoculuk sistemi, ülkenin özgün koşulları ürün çeşitliliği, (bir üründe bile 20'den fazla çeşitlilik söz konusu), uygulanan tarım politikalarının IMF'ye bağımlılığı, sorunlu tarım üretimi yapıldığı ortadayken uygulatılmaya çalışılmakta-

dır. Hazırlanan Lisanslı Depoculuk Yasa Tasarısına muhatap olacak tarımsal ürünler "hububat, bakliyat, pamuk, fındık, tütün, yağlı tohumlar, bitkisel yağlar, rafine şeker gibi standardize edilebilen temel ve işlenmiş tarım ürünleri" olarak tanımlanmakta oysa sayılan bu ürünlerde standardizasyon sistemi bulunduğunu söyleyemeyiz. Örneğin hububatta 100'ün üzerinde ekmeçlik buğday çeşidi tohumluk materyal olarak kullanılmakta. Bu durum kimyasal analiz olmaksızın fiziksel analiz ile ürün standardını olanaksızlaştırmaktadır. Tasarıda lisanslı depoculuğun uygulanacağı ürünlerin neredeyse tümü, kamusal müdahale alanları dışına çıkartılmış, ardından her geçen yıl azalan alım miktarları ile dışarıdan satın alır duruma geldiğimiz ürünlerdir. Ülkemiz 10 yıl öncesinde üretimde dünya lideri olduğu bakliyat ürünlerinde dışa bağımlı, hububatta son yıllarda artan miktarlarda ithalat yapar hale getirilmiştir. Hububat ve bakliyat TMO, müdahale alımı ve piyasada fiyat dengelemesi görevinden tümüyle çekilmiş, adeta bir dış ticarette alımlar yapan kuruma dönüşmüştür. Kısacası TMO, önce küçültülüp sonra özelleştirilmesi gerçekleşecek bir kurumdur. Bu da Türkiye'de hububat ve bakliyat sektöründe ve köylüler açısından son derece sakıncalı sonuçlar yaratacaktır. Ülkemizde tarımsal alanı daraltan, serbest piyasada rekabete yö-

nelten IMF tarım politikalarının bir aracı olan bu yasa, aynı diğerleri gibi üretici yararına hazırlanmamıştır. Tasarıya hakim olan serbest piyasa koşullarında lisanslı depoculuk anlayışı, tarımdan geçimini sağlayan köylüye zarar getirecektir. (Samsun)

FINDIK SEN'E KAPATMA DAVASI

İçişleri Bakanlığı üreticilerin sendika kuramayacağını gerekçe göstererek fındık üreticileri sendikasının kapatılması için dava açtı.

Fındık üretimiyle geçimini sağlayan 2.5 milyon köylü adına kurulan ve merkezi Ordu'da bulunan Fındık-Sen'in Genel Başkanı Kutsi Yaşar, üretici sendikalarının hukuki dayanaklarını ulusal

hukuk ve ulusal sözleşmelerden aldığını belirterek kapatma davasındaki esas amacın üreticilerin örgütlenmesini engellemek olduğunu açıkladı. Yaşar, "IMF, DB ve DTÖ'nün geri kalmış ve gelişmekte olan ülkelere dayattığı programlarla o ülkelerin tarım sektörü büyük darbeler alarak çökmektedir. Tarım sektörü çökerilen ülkelerin insanları açlık tehlikesiyle karşı karşıyadır. Gelişmiş ülkeler bir yandan kendi üreticilerini alabildiğince desteklerken diğer yandan geri kalmış ve gelişmekte olan ülkelerin üreticilerin desteklenmesini istememekte ve bu doğrultuda iktidarlara yaptırımlar uygulamaktadır. Böylelikle küreselleşme adını verdiğimiz azgın canavar, kendi üreticilerini himaye etmenin bedelini dünyanın yoksul üreticilerine ödetmektedir" dedi. Kapatılma davasının 31 Aralık'ta görüleceği açıklaması yapıldı. (Samsun)

Devlet köylüyü görmek istemiyor!

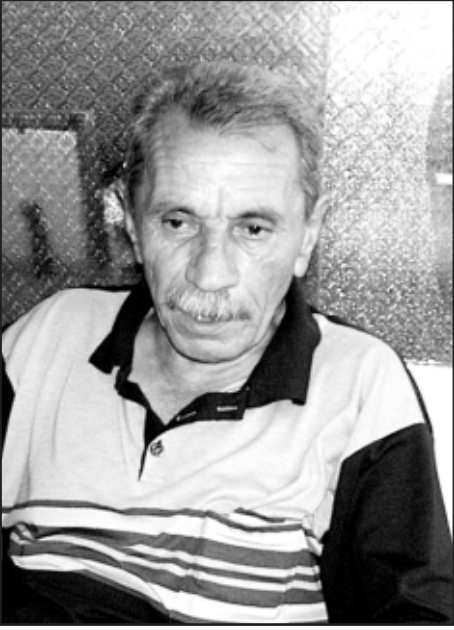
Patron-ağa devletin kurulduğu günden bugüne emekçi halk üzerindeki baskılar her geçen gün artarak yoğunlaşıyor. Ülkemizde baskı ve zulmün en çok uygulandığı kesimlerden biri olan köylüler her geçen gün daha da yoksullaşıyor. Son dönemlerde ise AB ile müzakere tarihinin tartışılmasıyla tarımın tasfiyesi hızlandırılmaya çalışılıyor. Zaten yıllardır tasfiye edilen tarım, AB'nin istekleri üzerine uşaklıkta sınır tanımayan patron-ağanın yeni politikalarıyla köylülük üretmez ve yaşayamaz hale getirilecek. Bu yüzden ki, yaşanan bu saldırılara karşı onbinlerce köylü alanlara çıkıp haykırıyor, her yerde yaşanan saldırıları örgütsüz de olsa çıkan sesleriyle protesto ediyor. Geçtiğimiz günlerde Aydın'da bunun büyük bir örneği gerçekleşti ve alanları dolduran onbinlerce köylü tarımın tasfiyesi ve AB emperyalizmine karşı sloganlarını haykırdı.

Bu gelişmelere rağmen devlet öncelerde de olduğu gibi yine köylüyü görmezden, duymazdan geliyor. Her şeyi kullanan devlet köylünün düşmanı ve AB güdümlü politikaların savunucusu Prof. Dr. Mehmet Altan'a Tarım Bakanlığı Toplantı Salonu'nda bir konferans verdi.

Altan sözlerine köylüye saldırarak başladı. "Bu adamlar oturuyor, hiçbir şey yapmıyor" diyen Altan "AB ve Türk Tarımı" isimli konferansta yaklaşık iki saat boyunca konuştu ve devletin AB güdümlü politikalarının savunuculuğunu yaptı. Tüm konuşması boyunca köylülüğün kesin olarak bitirilmesini savunan Altan devletin tarım politikalarını eleştiren Ziraat Odalarını, sendikaları ve pek çok DKÖ'yü rantçı olmakla suçlayacak kadar acizleşti. Açıkça köylü düşmanı olduğunu ortaya koyan Altan köylünün yanında olanlara da hakaret etmekten geri durmadı.

Altan, ilerleyen zaman içinde "Bu adamlar orada boş boş oturuyorlar. Kadınların da orada yaşamını karartıyorlar. Türkiye'deki kadınların %51'i kırsalda. Eğer orada boş boş oturmazlarsa, o verimsiz parça parça toprak parçalarında oyalanmazlarsa daha iyi olur" gibi demagojilerle tarımın tasfiyesini savundu. Tarım Bakanlığı personeline ders vermektense geri durmayan Altan "tarımın nasıl azaltılacağı" sorusuna "modern işletmelerin yaratılması" şeklinde yanıt verdi. Bununla beraber yabancı sermayenin ülkeye girmesini savunan Altan, tarımda gerçekleşecek devrimin adresi olarak da Tarım Bakanlığı'nı gösterdi.

Ancak bu demagojilerin tamamen bir yanıltmaca olduğu ise ortadadır. Tarım Bakanlığı'nın yapacağı "tarım devrimi" ile köylüler daha da yoksullaşacak, mecburi göçe zorlanarak, şehirlerde ucuz iş gücü olarak açlığa mahkum edilecektir.

“Köylüler anlamında, ulusal anlamda, eğitim anlamında faydalarının koyulmasına rağmen Tür Köy Sen durduruluyor. AİHM’e başvurduk. Dava şu anda İnsan Hakları Mahkemesinde. Ama sendikamız kapanmadan önce de Ankara merkez olmak üzere şubelerimizi Tüm Köy Sen olarak değiştiriyoruz.”

Toprak köylünün olmalı!

Köylünün yoğun olduğu T. Kürdistanı’nda köylünün yaşadığı sorunlar ve sıkıntılar her geçen gün artarak devam etmekte. Urfa’da devlet borçlu köylülerin köylerini satılığa çıkarırken, Diyarbakır Sinan köylüsünden sonra Maraş köylüsünün de toprakları direkt devlet eliyle ağaya satılmakta. Maraş’ın Pazarcık ilçesi Nefsidoğanlı köyünde 50 yıldır üretim yaptıkları Hazine arazilerinin toprak ağasına satılmasına karşı köylüler dava açtılar. Dava sürerken topraklarını sürmek isteyen köylüler Sinan köylüleri gibi gözaltına alındı.

Patron-ağa devleti bir yandan işçinin emeğini diğer yandan köylünün toprağını aymazlıkla çalmaya devam ederken, hakkını arayan köylü coplanarak gözaltına alınmakta ve tutuklamalarla susturulmaya çalışılmaktadır. Halkın örgütlenmesinden, birlik olmasından endişe ve korku duyan sömürücü devlet, geçtiğimiz aylarda da Tür Köy Sen’e keyfi uygulamalarla kapatma kararı çıkarttı. Tüm bu uygulamalara karşı mücadelede kararlı olan Tür Köy Sen, şubelerini Tüm Köy Sen olarak değiştirerek kararlılıklarını yaptıkları kurultaylarla da köylüye duyuruyor.

17 Aralık’ta Malatya Tek Gıda-İş salonunda düzenlenen Tüm Köy Sen kurultayına yüzlerce köylü katılımlarıyla destek verdiler. Bu kurultay vesilesiyle Tüm Köy Sen Başkanı Şevki Konur’un bölgeye ilişkin düşüncelerini aldık.

-Son süreçte düzenlediğiniz kurultaylarla amaçladıklarınız nelerdir?

Bildiğiniz gibi bir süre önce Yargıtay 9. Daire konusu olarak sendikamıza kapatma

davası açıldı. Köylüler anlamında, ulusal anlamda, eğitim anlamında faydalarının koyulmasına rağmen Tür Köy Sen durduruluyor. AİHM’e başvurduk. Dava şu anda İnsan Hakları Mahkemesinde. Ama sendikamız kapanmadan önce de Ankara merkez olmak üzere şubelerimizi Tüm Köy Sen olarak değiştiriyoruz. Ve bu nedenle bölgelerde şube kurultaylarımızı düzenleyerek bunları köylüye anlatıp onların sıkıntılarını dinliyoruz. Ne yapmalıyız, neler yapılabilir noktasında hep birlikte fikir alışverişleri yapıyoruz. Bu vesileyle şubemizin olmadığı yerlerde komiteler oluşturuyoruz.

Mesela dün K. Maraş’taydık, Pazarcık ilçesinin Narlı Şubesinde. Orada özel bir durum var. Pazarcık ilçesinin Nefsidoğanlı köyünde 50 yıldan bu yana bu topraklarda çalışan köylüler bu toprakların kirasını ödemekte, evci olarak çalıştırılmakta (anlaşmalı kiracı şeklinde). Bu durumdaki köylünün elinden topraklar alınıyor, hazine arazilerini satma kararı adı altında, köylüye hiç haber verilmeden. Yöredeki binlerce toprağa sahip olan ağaya toprakları satarak köylüleri topraklarından atıyorlar. Ben üretici köylü sendikası olarak valiliğe gittim ve böyle bir hakları olmadığını söyledim. Bu uygulamanın derhal durdurulması gerektiğini söyledim. Daha sonra Tarım ve Köyişleri Bakanlığı’na yazılı dilekçe göndererek bunun durdurulmasını söyledim. Bugün oraya geldiğimde sendika olarak ağaya bu uygulamanın kanunsuz ve yanlış yapıldığına dair tapu iptal davası açtım. Köylüler bugün hala topraklarını ekmemişlerdi, 50 yıldır kendilerine ait olan toprakları ekilmeden

duruyordu. Köylülerle konuştuk, bu toprakları ekmeleri gerektiğini aksi takdirde bu durumu kabullenmiş olacaklarını anlattık. Ekmeye karar verdikleri takdirde onların yanında olacağımızı söyledik. Ve 20 Aralık günü toprakları işlemeye karar verdik. Jandarmanın, polislin engelleyebileceğini, buna rağmen ekmekte kararlı olmamız gerektiği noktasında ortaklaştık.

-Malatya köylüsüne ilişkin ne düşünüyorsunuz?

Biz bugün Malatya Tek Gıda İş salonunda kurultayımızı yaptık ve istekli, kararlı köylülerle karşılaştık. Malatya’daki köylünün diğer illere göre farklı bir yapısı var. İl merkezinde % 90 oranında tarımla uğraşan, tarımla geçinen köylü nüfusa sahip. Kayısı, şeker pancarı bu insanların tek geçim kaynağı. Kültürüyle, köylüsüyle farklı bir il. Malatya’da köylünün örgütlenmesi, örgütlülüğün hayat bulması daha kolay ve rahat. Ayrıca coğrafi olarak da merkezi bir ilimiz.

-Bölgenin geneli hakkında ne söyleyebilirsiniz?

Malatya, Adıyaman, Tunceli, Gaziantep şubelerimiz var. Bölgenin diğer illerinde de şube girişimlerimiz mevcut. Malatya’yı merkez olarak düşünüyoruz. Bölge esas olarak tarımla geçinmekte. Biliyorsunuz Diyarbakır’da Sinan köylülerinin yaşadıkları sıkıntılar var. Bölgede köylü sıkıntılı. Onların bilinçlenmesi lazım. Biz köylünün kendi ektiği tarlaya sahip olmasından yanayız. Ben ne olursa olsun köylünün yanında yım. Üreten birisi olarak tutuklansak da, gözaltına alınsak da birlikteyiz. (Malatya)

Ulusal Tarım Kongresi:

Siyasilerden şov, köylülerden protesto!

Türkiye Ziraatçılar Derneği (TZD) tarafından bu yıl dördüncüsü gerçekleştirilen Ulusal Tarım Kongresi’nde hükümet köylüler tarafından protesto edildi. 21-22 Aralık tarihleri arasında düzenlenen Kurultay’ın ilk gününde siyasiler şov yaptı. Sahneye çıkan her konuşmacı köylünün sorunlarını bildiğini söylerken en iyi icraatları da kendisinin yaptığını iddia etti.

9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel kendini savundu ve köylünün yanında olduğunu belirterek, “Şehirde ne varsa köyde de o olacak diyen benim” sözlerini kullandı. CHP Genel Başkanı Deniz Baykal tarımın bitirilme aşamasına geldiğini belirterek “Tabiat vurmuş bir de devlet vuruyor” dedi. Eski Tarım Bakanı Yusuf Ziya Gökalp icraatlarının hata olduğunu söyleyerek günah çıkardı. Siyasiler tarımın geldiği noktayı yeniden keşfederken(!) Tütün Yasası, Şeker Yasası, IMF anlaşmalarının altında imzaları olduğunu ise söylemeyi unuttular(!) Konuşmalardan sonra salonu terk eden siyasiler, köylülerin sorunlarına olan duyarlılıklarını ve gerçek kimliklerini gösterdiler.

İlk gün konuşan Ziraat Odaları Başkanları, tarımın içinde bulunduğu durumu, köylülerin yaşadığı sıkıntıları anlattılar. Ceyhan Ziraat Odası Başkanı Yavuz Tezcan, Türki-

ye tarımının Türkiye’den değil Washington’dan yönetildiğini söyledi. İkinci gün söz alan Tarış Başkanı Cahit Çetin, AB ülkelerinde tarım üretimi artırılırken, ülkemizde üretimsizliğin dayatıldığını, Dünya Bankası’nın projeleriyle tarımın tamamen bitirilmek istendiğini belirtti. Tek Gıda-İş Danışmanı Tülay Özarman da, 2000 yılında 220 bin ton olan tütün üretiminin Tütün Yasası’nın ardından 2004’te 110 bin tona düştüğünü ifade ederek Ege’de üretici sayısının %46 azaldığını söyledi. Özarman, konuşmasını “özelleştirme talanına, soygununa karşı duralım” çağrısı ile bitirdi.

ÜRETMEK İSTİYORUZ!

“Biz Üretmek İstiyoruz” sloganlarıyla başlayan kongrede köylüler görmezden gelindi. Kürsüye çıkan TBMM Tarım Orman ve Köy İşleri Komisyon Başkanı Vahit Kirişçi protestolar yüzünden konuşmasını yarım kesmek zorunda kaldı.

Kongrede konuşma yapacak olan Tarım Bakanı da aynı protestolarla karşılaştı. Kongreye pek çok siyasi parti ve tarım örgütleri yönetimleri de katılırken Suruç’tan

gelen köylüler açtıkları dövizlerle hükümeti kınadılar. “Suruç Ovası çöl oluyor”, “Suruç köylüsü su bekliyor” vb. dövizler açarak tepkilerini gösteren Suruç köylüleri

kongreye katılan milletvekilleri ve bakanlar tarafından görmezden gelinirken, medyanın ilgi odağı oldu. Rize’den yöresel kıyafetleri ve elinde de bir fındık fidanı ile gelen bir köylü de devletin Karadeniz kırsalında hızlandırmaya çalıştığı tarımın tasfiye politikalarına tepki gösterdi.

Kürsüye çıkarak konuşma yapan Vahit Kirişçi önceki hükümeti günah keçisi yerine

koyup “Bizim dönemimizde tarım iyiye gidiyor” deyip “AB’nin isteklerinin neresi kötü?” deyince salondan tepkiler yükselmeye başladı. Küçük üreticinin yok edileceğini de çekinmeden söyleyen Kirişçi, tepkiler yüzünden kürsüyü terk etti.

“BİZE HİKAYE OKUMA”

ATO Başkanı Sinan Aygün’ün de konuşma yaptığı kongrede çıkan Tarım Bakanı Sami Güçlü’nün konuşması da protestolarla karşılandı. Farklı bölgelerden konuşmacıların ardından konuşma yapan Güçlü, Türkiye’nin 10 yıl içinde tarımda büyük atılımlar yapması gerektiğini savundu. Konuşmasına şiir okuyarak devam eden Güçlü’ye köylülerden “Bize hikaye okuma, sudan, pamuktan bahset” diye tepkiler yağdı. Bakan’ın üreticilerin sözlerine vurdum duymaz tavrı üzerine ellerindeki dövizleri yırtıp yere atarak salonu protestolarla terk eden Suruçlu köylüler salondan çıkınca Güçlü “Doğru konuşunlar”(!) tehditleri yağdırdıktan sonra kürsüden indi.

Açılıştaki konuşmasını yapmış olan TZD Başkanı İbrahim Yetkin ise “Kimse haklı olan üreticiye dil uzatmasın” yanıtını verdi. (Ankara-İzmir)

İÜ faşizme mezar olacak: Zafer devrimcilerin olacak!

13 Aralık Pazartesi günü **İstanbul Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi** öğrencilerinin sivil faşistlerce saldırıya uğraması üzerine kendilerini soda şişeleri ve taşlarla koruyan devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilere **"profesör" Can Gökdoğan**'ın da onayı ile polis saldırmış, göstermelik olarak sivil faşistlerden bir kişiyi gözaltına alarak geri kalan bütün devrimci öğrencilere terör estirmişti. Gözaltına alınan arkadaşları için **14 Aralık Salı** günü **Sultanahmet Adliyesi** önünde basın açıklaması yapılmak istenirken **"Dünkü çatışmada tespit ettiğimiz 20 kişi var aranızda"** diyen polis, eyleme yine saldırmış burada gözaltına alınan öğrencilerle beraber toplam gözaltına alınanlar **148** kişi olmuştu.

16 Aralık günü çoğu serbest bırakılan öğrenciler tutuklanan 7 arkadaşlarının serbest bırakılması için ve üniversitelerdeki polis ve rektör destekli sivil faşist saldırılara karşı eylem yaptı.

Kampüs içinde sesli çağrılar yapan öğrenciler, kampüs kapısına doğru giderek saat 14:00'te yapılacak olan Eğitim-Sen Şubeleri'nin basın açıklaması kitlesiyle birleşti. **"Faşizme karşı omuz omuz"**, **"Beyazıt faşizme mezar olacak"**, **"Baskılar bizi yıldırılmaz"** sloganları arasında Eğitim-Sen adına açıklama yapan 5 No'lu Şube Başkanı

Necdet Uygun İstanbul'da polisin saldırılarının pervasızca arttığını, 8 Aralık'ta Kadıköy'deki emekçilere saldırılırken bugünlerde ise Beyazıt'ta kendine **"ülkücü"** diyen bir grubun satır ve zincirlerle öğrencilere saldırıldığını, polisin onlara destek olduğunu söyledi. Uygun, sağ-sol çatışması olarak lanse edilmeye çalışılan bu duruma gerçekte polisin ortak olduğunu belirterek, üniversitelere bu satırlı saldırganların nasıl girdiğini ve bu saldırıların münferit mi yoksa sistematik mi olduğunu merak ettiklerini söyledi.

Uygun'un konuşmasının ardından sözü alan öğrenciler özelde İstanbul Üniversitesi genelinde ise tüm ülkedeki üniversitelere saldırıların arttığını belirterek ülkede geri konuma düşen faşist MHP'nin şimdi siyaset arenasına sokulmak istendiği için polis ve idare destekli/güdümlü bu saldırıların yaşandığını anlattı. Üniversiteye saldırı sırasında polisin önce faşistleri kampüsten çıkararak onların güvenliğini aldığı sonra ise gaz bombaları ile üniversitede bulunan herkese saldırdığını belirten konuşmacı polis fezlekesinde ise rektör **Tankut Cansel** ve rektör yardımcısı ve güvenlik danışmanı Prof. Can Gökdoğan'ın izni ile polisin okula girdiğini yazdığını söyledi.

14 Aralık'ta davaya çıkartılan arkadaşlarının ve onlara destek için Sultanahmet adliyesi dışında toplanan 148 arkadaşlarının da polis saldırısıyla gözaltına alındığını belirten konuşmacı "Arkadaşlarımızın tutuklanma sebebi eğitim ve öğretim hakkını engellemektir. Oysa eğitim hakkımızı, okula polis sokağın yönetim, gaz bombalarıyla okulu talan eden polis engellemiştir" dedi.

Durumu protesto etmek için sloganlar ve

alkışlarla basın açıklamasını bitiren Eğitim-Sen üyeleri ve öğrenciler dağılırken sloganlarıyla faşizme hangi kılıkla gelirse gelsin geçit vermeyeceklerini bir kez daha haykurdular.

"YAŞAMI KATLEDEMEYECEKSİNİZ!"

13 Aralık günü polis-rektör ve sivil faşistlerin İÜ Beyazıt Kampüsü'nde yaptığı saldırıda tutuklanan devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilerin serbest bırakılması için **23 Aralık Perşembe** günü ailelerle bir araya gelen devrimci demokrat ve yurtsever öğrenciler saat 11:00'de **Beyazıt Meydanı**'nda eylem yaptılar.

Kitlesel bir şekilde caddeden ve kampüsün içinden gelen kitle iki pankart eşliğinde İÜ kapısı önünde bulundu. **"Beyazıt Faşizme mezar olacak"**, **"Saldıran devlettir, seyretme yanıt ver"** **"Faşizme karşı omuz omu-**

za" sloganları ile bir araya gelen kitle adına bir öğrenci basın metnini okudu. Konuşmacı, polisin, rektörlüğün ve MHP-Ülkü Ocaklarının elele yaptığı bu saldırıların açıkça üniversite gençliğini hedef aldığını ve Avrupa Birliği süreci diye Türkiye'de gizlenmeye çalışılan gerçeğin bu olduğunu vurguladı.

Daha sonrasında tutuklanan **İsmail Karatepe** ve **Nazım Soylu**'nun babaları **Cafer Karatepe** ve **Mehmet Soylu** konuştu. Cafer Karatepe öğrencilerin burada koyun gibi

güdülmek istendiğini ve insan değil köle olarak yetiştirilmek istendiğini belirterek "Çocuklarımız tutuklandıktan sonra öğrendik ki birçok öğrenciye soruşturmalar açılmış. Biz buna karşı örgütlenmeliyiz. Çocuklarımız geleceğine sahip çıkmak için örgütlenbiliyorsa biz de onlara sahip çıkmak için örgütlenmeliyiz" dedi.

Karatepe'den sonra konuşan Mehmet Soylu önce arkadaşları için eylem yapan öğrencileri selamlayarak sözlerine başladı. Devrimci öğrencilerin "eğitim hakkını engelleme ve okula silahla gelmek" bahanesiyle soruşturma ve tutuklama terörüne tutulduğunu anlatan Soylu "Faşistlerin elindeki satırları, sopaları, zincirleri kim buraya soktu? Faşistlerdir, rektörlük ve polistir. Bu kadar 'güvenlik' önlemine ve metal arayıcılarına rağmen faşistlerin taşıdığı silahlar bu şekilde okula sokuldu. Siz kameraman arkadaşlar, kameralarınızı bırakın ve şu hayata bakın. Bu hayat devlet tarafından sürekli boğulmaya, öldürülmeye çalışılıyor. Üniversitelerde, Dersim'de, Tokat'ta, F tiplerinde. Düşünen yaşam öldürülmek isteniyor. Buna karşı biz de çocuklarımızın meşru mücadelesinin yanındayız. Ve bunu saptırarak anlatılan, tarihi saptırılarak ve bunun karşısında duranlar haysiyetsiz halk düşmanlarıdır" dedi.

Destek vermek için basın açıklamasında bulunan TMMOB adına konuşma yapan **Meftun Gürdallar** ise geçmişte de hep bunların yaşandığını, afiş asan öğrencilere bile saldırıldığını anlatarak "Artık yeter. Buradaki polisin görevi öğrencileri korumak olmalı. Polis, okula öğrencilere saldırmak için silah taşıyanları sokmamalı, bunun tersi bu ülkeye ihanettir" dedi.

"Katil polis işbirlikçi idare", **"Katil polis üniversiteden defol"** sloganlarıyla devam eden eylem öğrenci ailelerinin tutuklamaya itiraz etmek için Sultanahmet Adliyesi'ne gideceğini açıklamasıyla bitti.

(İstanbul)

Şan olsun Nepal Halk Savaşı'na

İzmir'de **Partizan** okurları ve **İzmir Yeni Demokrat Gençlik** 1996 yılında başlayan ve bugün stratejik saldırı aşamasıyla süren Nepal Halk Savaşı'nı selamlamak, Hindistan yayılmacılığı tarafından tutsak edilen **Gajurel**'le ve **Nepal** halkıyla dayanışmak ve Nepal Monarşisine destekte bulunan ABD, İngiltere, Hindistan gibi ülkeleri kınamak için **18 Aralık 2004** tarihinde Konak-Eski Sümerbank önünde bir basın açıklaması yaptılar.

Saat 13:30'da bir araya gelen **Partizan** ve **YDG** kitlesi alkışlarla eylemi başlattı. Eylemde **"Şan olsun Nepal halkının devrim yürüyüşüne"** yazılı **Partizan** ve **YDG** imzalı pankart açıldı. Ayrıca **NKP** (Maoist)'in Siyasi Büro Üyesi **Gajurel**'in resmi, Nepal halkının **Gajurel**'le ilgili eylem resmi döviz olarak taşınırken, **YDG** ve **Partizan** flamları da açıldı. **"Nepal halkı yalnız değildir"** sloganıyla başlayan eylemde basın metnini **Partizan** dergisinden **Gülseren Diken** okudu. Diken, ABD'nin Ortadoğu'daki

saldırılarına değinerek bu saldırıların tüm dünyada olduğunu vurguladı. Halkların ise Irak'ta, Filistin'de, **Türkiye**'de, **Nepal**'de, **Peru**'da, **Filipinler**'de, **Hindistan**'da ve daha birçok ülkede bu saldırılara karşı direndiğini anlattı. Özellikle Nepal halkının 1996'dan bugüne 8 yıllık şanlı yürüyüşüne vurgu yapan Diken, bu saldırılar sonucunda Nepal'de birçok devrimci ve komünistin şehit düştüğünü bir o kadarının da tutsak edildiğini, bunun en somut örneğinin ise **Gajurel** olduğunu söyledi. Nepal'deki yürüyüşün stratejik saldırıyla sürdüğünü, ABD'nin yaşanacak devrimle olası bir işgalinin gündeme gelebileceğini belirten Diken **"Ancak unutmamız Vietnam'ın yankelelere nasıl mezar olduğunu. Aynı sonu Nepal'de de yaşayacaklardır"** dedi. Halk savaşı mücadelelerinin Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin güzergahında Nepal, Filipinler, Hindistan ve Peru'da **Gonzalo**'nun savaş sloganlarıyla sürdüğünü belirten Diken bunun Türkiye ayağında ise **Muharrem, Aşkın** ve **Ca-**

fer'in bu yürüyüşün parçaları olduğunu söyledi. Son olarak "biz Partizan okurları ve **YDG**'liler olarak Nepal halkının devrim yürüyüşünü bir kez daha selamlıyoruz ve bu yürüyüşün destekçisiyiz" dedi. Açıklamanın ardından şu an Hindistan'da tutsak olan **Gajurel**'e, toplanan **"Nepal halkının haklı mücadelesini destekliyoruz. Devrimci selamlar"** Türkçe ve İngilizce yazılı kartlar yollanırken eylemde halk savaşının tüm hızıyla sürdüğü de belirtildi. Eylemde sık sık

"Nepal, Filipinler, Peru, Hindistan, Türkiye Savaşıyor", **"Yaşasın Halk Savaşı"**, **"Şan olsun Nepal Halk Savaşı'na"**, **"Kahrolsun ABD emperyalizmi"**, **"Yoldaş Gajurel yalnız değildir"**, **"Yaşasın devrimci dayanışma"** vb. sloganlar atıldı. Eylem alkışlarla bitirilirken polisin yoğun şekilde Eski Sümerbank'ın bulunduğu cadde üzerinde ve Konak Meydanı'nda olduğu görüldü. Eyleme devrimci dayanışmanın güzel örneğini sergileyen **BDSP** ve **DHP**'liler de katıldı. (İzmir)

ABD işgaline "karşı" eylem

Bursa'da birçok kurumdan oluşan "Bursa Ortadoğu'da Savaşa İşgale ve Katliamlara Karşı Birlik" tarafından 18 Aralık Cumartesi saat 14:00'te Osmangazi Metro İstasyonu önünde basın açıklaması yapıldı. Açıklamaya başlamadan önce İstiklal Marşı'nın okunduğu eylemde Eğitim-Sen Şube Başkanı **Saim Gültekin** ve Bursa Mali Müşavirlik temsilcisi **Özcan Pamuk** birer konuşma yaptılar. Kendilerine Bursa Ortadoğu'da Savaşa, İşgale ve Katliamlara Karşı Birlik (BSM-MMO, TMMOB, İKK, Mimarlar, İnşaat Mühendisleri ve Ziraat Mühendisleri Odaları, HAR-KAD, Şehir Plancıları Odası, Eczacılar, Elektrik Müh, Kimya Müh odaları,

Türk-İş, DİSK, KESK, T. Kamu-Sen, Memur-Sen, ÇHD, ADD, CHP, SHP, ÖDP, EMEP, SP, SDP, DEHAP ve Mazlum-Der) diye adlandırılanların içinde CHP, ADD, T. Kamu-Sen, Memur-Sen gibi faşist kurumlar da bulunuyor. (Bursa)

KAHROLSUN

AB EMPERYALİZMİ

Büyük gürültüyle halkımızın yaşadığı sorunlardan kurtuluş olarak gösterilen Avrupa Birliği protesto edildi.

17 Aralık günü Başbakan R. Tayyip Erdoğan'ın Brüksel'de sürdürdüğü görüşmeler sırasında saat 18:00'de Yüksel Caddesi'nde bir araya gelen **Yeni Demokrat Gençlik**, Ekim Gençliği, **Kaldıraç**, Devrimci Mücadele Gençliği, **Demokratik Gençlik Hareketi**, Özgür Eğitim Platformu ve **Devrimci Proleter Gençlik AB'nin sömürü ve açlık olduğunu söylediler. "Kahrolsun AB emperyalizmi"** sloganları atan eylemciler

"AB'nin emperyalistlerin ittifakı olduğunu, işçilerin emekçilerin emeğini sömürdüğünü" belirttiler. (Ankara)

ABD, İNGİLİZ VE İSRAİL MALLARINA BOYKOT

Memur-Sen Genel Merkezi, ABD, İngiliz ve İsrail mallarını boykot kararı aldığını açıkladı.

Memur-Sen **Elazığ, Tunceli, Adıyaman, Bingöl** ile **Malatya** Şubeleri Bölge Başkanı **Şahin Kayaduman** konuyla ilgili Evrensel gazetesine bir açıklama yaparken boykot kararının sadece kendileriyle sınırlı kalmamasını isteyerek, Ortadoğu'da yaşanan katliamların sponsorluğunu üstlenen şirketlerin ve devletlerin tüm mallarının herkes tarafından boykot edilmesi gerektiğini söyledi. Kayaduman "emperyalizme karşı bütün dünya halklarının bir bütün olması gerekmektedir. Birleşmiş Milletler'in misyonu, ortaklığı kan gölüne çevirmek olmamalıdır. Türkiye'nin de içinde yer aldığı NATO kesinlikle dağıtılmalıdır. Biz Memur-Sen olarak İsrail ve Amerika gibi saldırgan devletlerle bütün askeri ve ticari ilişkilerin kesilmesini istiyoruz" dedi. (Kartal)

Paran yoksa yaşama şansın da yok!

AB giriş sürecinde görüntüye oynayan faşist Kemalist TC devleti katliamlarda sınır tanımıyor ve bundan sonraki zaman diliminde de katliamcı yanını frenleme gibi bir kaygı taşımayacağını emekçi halka bir kez daha göstermiştir/göstermeye de devam edecektir. **Uğur Kaymaz** ve babasının **Mardin Kızıltepe'de "terörist"** oldukları gerekçesiyle katledilmesinin üzerinden 15 gün geçmişken, olay, yer farklı olmasına rağmen zanlı aynıydı. Biri "terörist" olduğu gerekçesiyle faşizmin kurşunlarına hedef olurken, diğeri 77 milyonu olmadığı için tedavi edilmeyerek ölüme terk edilmişti. Yansıyışı bakımından iki olay farklılıklar arz etse de olayların arkasında sistemin çürümüş ve insana değer vermeme anlayışını kolaylıkla görebiliriz. Birincisinde direkt silah kullanılarak baba oğul katledilmiş, ikincisinde parası olmadığı için bir kadın katledilmiştir megaköy İstanbul'da. Bu da bir kez daha bizlere şunu göstermektedir ki, egemenlerin sözcülüğünü yapan AKP hükümetinin ağzına sakız yaptığı demokrasi ve insan hakları laftan öteye gitmemektedir. Onların demokrasisi parası olmayanın okuma, tedavi olma hakkının elinden alınmasıdır. Onların demokrasisi kendine muhalif olanı ortadan kaldırma

"özgürlüğünü" ellerinde bulundurmadıklarıdır.

6 Aralık 2004 tarihinde pazarda fenalaşan ve bunun üzerine evine getirilen Eylem Erdem evde daha fazla kötüleşince saat 11:30'da Kartal Devlet Hastanesine kaldırılmıştır. Burada hastane yönetiminin ihmalkarlığı ve vurdumduymazlığı sonucunda hastanın tedavisi geciktirilmiştir. 77 milyon tomografi ücreti bulununcaya kadar hasta acılara mahkum edilmiştir. Beyin kanaması geçiren **Eylem Erdem'e** hastaneye getirildiği andan saat 16:00'a kadar gerekli müdahale yapılmamış ve 16:30'da yapılan ameliyat olumlu sonuç vermemiştir. Ve Eylem, yoğun bakım için kaldırıldığı **Özel İsviçre Hastanesi'nde** beyin ölümü teşhisiyle 7 Aralık tarihinde yaşamını yitirmiştir.

Eylem Erdem'in yaşamını yitirmesinden sonra ailesi olayın peşini bırakmamış ve hukuksal anlamda haklarını aramaya devam etmişlerdir. Bunun için 9 Aralık tarihinde Kartal Devlet Hastanesi Acil Servis girişinde basın açıklaması yaparak suçluların cezalandırılmasını istemişler ve devletin sağlık anlayışını protesto etmişlerdi.

Son olarak 17 Aralık 2004 tarihinde Kartal Adliyesi önünde toplanan Eylem Erdem'in ailesi ve dostları basın açıklaması yapıp suç

duyurusunda bulundular.

Yapılan basın açıklamasında; "Başbakana ve Sağlık Bakanına buradan bir kez daha sesleniyoruz; yalancısınız, riyakarsınız çünkü 'İnsanlar hastanelerde rehin kalmayacak' diyen sizlersiniz. Evet, bir yerde doğru söylüyorsunuz rehin almıyor, hastalarımızı öldürüp bize teslim ediyorsunuz. Eylem'in ölümünün üzerinden bir hafta zaman geçti, tüm medyada geniş yer aldı. hükümet olarak ne yaptınız, ne dediniz? Soruyoruz; susarak katillerin arkasında mı duruyorsunuz? İl sağlık müdürüne soruyoruz 'Eyleme gereken müdahale yapılmıştır' derken kimlerden bilgi almıştır?" denildi. Yapılan basın açıklaması atılan "Herkes ücretsiz sağlık herkese ücretsiz eğitim istiyoruz" sloganlarıyla sona erdi. (Kartal)

✓ ÜMRANIYE'DE YAZILAMA

Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde TKP/ML TMLGB militanları tarafından yazılama eylemleri gerçekleştirildi. Konuyla ilgili posta kanalıyla gönderilen açıklamada şöyle denildi; "Emperyalizmin tasfiyeci-reformist saldırılarına karşı Proletarya Partisi'nin yiğit savaşçıları **Muharrem Yiğitsoy, Aşkın Günel** ve **Cafer Kara**'nın belinde mermisi, elinde keleşleriyle düşmana attıkları bombalar tasfiyeci çizgiyi parçalamış ve silahlı mücadelede halk savaşının ısrarcısı olduklarını yeniden kanıtlamıştır. Yiğit yoldaşlarımızın düşmana karşı verdikleri savaşında şehit düşmeleri biz Kom-somolculara üzüntü ve kederden çok Marksizm-Leninizm-Maoizm'de sebat etme mesajı vermiştir.

Bizler de bu mesajı halkımıza taşımak amacıyla Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde 21 Aralık'ta yazılama eylemleri gerçekleştirdik. "**Şan olsun halk için ölenlere, silah elinde düşenlere**", "**Dersim şehitleri yaşıyor TIKKO savaşıyor**", "**Ya kızıl kanımız yere akacak, ya kızıl bayrağımız doruklarda dalgalanacak**", "**İbrahim'den Mehmet'e yaşasın partimiz TKP/ML**", "**Kızıl kanları toprağa akanları kızıl namlularda yaşatacağız**", "**Dersim şehitleri ölümsüzdür**", "**Nepal, Filipinler, Türkiye MLM ile ilerle**", "Emperyalizme karşı halk savaşı", "**Yaşasın halk savaşı**", "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TIKKO, Komünist Gençlik Örgütü TMLGB" sloganları yazılmış aynı zamanda yoğun şekilde TKP/ML TIKKO ve TKP/ML TMLGB imzaları atılmış ve eylem başarıyla gerçekleştirilmiştir."

(H. Merkezi)

✓ ULAŞIM ÜCRETLERİ DÜŞÜRÜLSÜN

Daha önce topladıkları imzaları Büyük Şehir Belediyesi ve Şoförler Odası'na vererek şehir içi ulaşım ücretlerinin düşürülmesini isteyen M.Ü öğrencileri 15 Aralık Çarşamba günü yaptıkları bir eylemle yüksek ücretleri protesto etti. Rektörlük önünde Cumhuriyet Alanı'nda toplanan öğrenciler burada kendi yaptıkları temsili bir dolmuşla "Ucuz ulaşım istiyoruz", "Yol ücretleri düşürülsün" sloganları atarak üniversite girişindeki otobüs durağına kadar yürüdü. Burada bir açıklama yaptıktan sonra Meslek Yüksek Okulu içerisine dönerken üniversiteye gelen sivil polislerin kendilerini kameraya çekmesini ve okul içerisine girmesini engellemek isteyen öğrencilere polis saldırdı. Öğrencilerden saldırıya uğrayan **Tolgahan Yıldırım** "Bilim üretmesi gereken bir üniversitede bunlar yaşanıyor biz can güvenliğimizden endişe duyuyoruz" dedi. (Mersin)

✓ TRAFİK TERÖRÜNÜN SORUMLUSU DEVLETTİR

Tarsus'ta hiçbir önlem alınmayan hemzemin geçidinde yaşanan trafik kazaları protesto edildi. Hiçbir levhası, koruyucu bariyerleri olmadığından kaynaklı yaşanan tren kazası sonucu 4 kişinin öldüğü, 4 kişinin de yaralandığı hemzemin geçitte basın açıklaması yapıldı. Kavaklı Mahallesi Yavuz Sultan Selim Bulvarı'ndaki hemzemin geçitte gelen **Alinteri, ÇKM, Meydan Halkevi**'nin yaptığı açıklamada "**Trafik terörünün sorumlusu devlettir**", "Trafik terörü can alıyor devlet susuyor", "**Sorumlular bulunsun hesap sorulsun**" sloganları atılıp dövizler taşındı. Açıklamayı okuyan **Cem Çepe** "biz buna cinayet diyoruz, çünkü kaza yerinde uyarı levhası yok. Koruyucu bariyer yok. Devlet demiryolları bu konuda bir önlem almıyor" dedi. Açıklamanın ardından hemzemin geçidine karanfil bırakıldı. (Mersin)

“Ceza İnfaz Yasası iptal edilsin”

Yeni İnfaz Yasası'nın Meclis'ten geçirilmesiyle beraber tecrit karşıtlarının sesini kısacağına inananlar 26 Aralık Pazar günü ne kadar yanıldıklarını anladılar. **Tecrit ve Yeni Ceza İnfaz Yasası Karşıtı Birlik** adını Tecrit ve Yeni İnfaz Yasası Karşıtı Birlik olarak değiştirerek tecrit bitmeden mücadelelerinin bitmeyeceğini bir kez daha ortaya koydu.

Saat 12:00'de Galatasaray Li-

sesi önünde toplanan kitle alkışları ve “**Ceza İnfaz Yasası iptal edilsin**” sloganları ile eylemlerini başlattı.

Birlik adına basın metnini okuyan **Kader Özdemir** yeni yasayla beraber içerdeki ve dışardaki muhalefeti bastırmanın düşünüldüğünü, yasa geçmeden önce iki ay boyunca **Kandıra F tipi Hapishanesi**'ndeki uygulamaların yasanın zaten içeriğini ve amacını belli ettiğini söyledi. **7 Aralık** günü ESP'nin Ankara'da yaptığı tecrit karşıtı eyleme olan saldırıyı kınadıklarını açıklayan Özdemir, tutuklanan ESP'lilere işkence yapıldığını ve görevlerini yaparken tutuklanan 7 Atılım ga-

zetes muhabirinin de devrimci kadın kimliklerinden dolayı işkence ve cinsel tacize maruz bırakıldığını söyledi. Özdemir yaşanan bunca saldırıya rağmen yılmayacaklarını ve devrimci dayanışmanın en güzel örneklerinden biri olan 19 Aralık mitinginin tüm zorluklara rağmen yapıldığını tekrardan hatırlatarak “**Bir kez daha buradan haykırıyoruz ki; devrimci irade teslim alınamaz. Devrimci tutsaklar yalnız değildir**” dedi.

Kitlenin yoğun şekilde “**Ceza İnfaz Yasası İptal Edilsin**”, “**Devrimci Tutsaklar Yalnız Değildir**”, “**Devrimci İrade Teslim Alınmaz**” sloganlarını attığı açıklamanın ardından 5 dakikalık oturma eylemlerine geçildi. **Çaw Bella** marşının okunduğu oturma eyleminin ardından yine sloganlarıyla kalkan kitle basın açıklamasını bitirdi. (İstanbul)

Ölümünün 7. yılında Serkan Eroğlu aramızda!

7 yıl önce, **24 Aralık 1997** tarihinde Ege Üniversitesi'nde katledilen devrimci öğrenci **Serkan Eroğlu** yapılan etkinliklerle anıldı.

23 Aralık 2004 tarihinde aralarında YDG'lilerin de bulunduğu bir grup öğrenci Edebiyat Fakültesi önünde alkışlarla eylemlerini başlattı. Burada açtıkları “**Ali Serkan Eroğlu'nu unuttuk unutturmayacağız; Polis-idare işbirliğine son**” yazılı “**Serkan Eroğlu'nu Yaşatma Komitesi**” imzalı pankartla yürüyen öğrenciler, kantinlere uğrayarak sesli ajitasyonla kitleyi eyleme çağırdı. Ardından Edebiyat Fakültesi önüne geri dönen öğrenciler, burada bulunan Dekanlığa, şehit düşen devrimci öğrencilerin resimlerini bıraktı. Müzik dinletisinin ardından biten anmada sık sık “**Serkan Eroğlu aramızda**”, “**F Tipi üniversite istemiyoruz**”, “**Katil polis hesap verecek**”, “**YÖK polis medya bu abluka dağıtılacak**” sloganları atıldı.

24 Aralık tarihinde başka bir eylem de EÜ rektörlüğü önünde yapıldı. YDG, DPG, SGD ve **Öğrenci Koordinasyonu**'nun birlikte yaptığı eylemde “**Serkan Eroğlu kavgamızda yaşıyor; polis idare işbirliğine son**” yazılı pankart açıldı. YDG'lilerin de “**Irak, Filistin, Nepal, Türkiye Savaşıyor, Savaşanlara Bin Selam**”, “**Serkan Eroğlu Ölümsüzdür**” yazılı dövizleriyle katıldığı eylemde şehit düşen devrimci öğrencilerin resimleri taşındı. Eylemde yapılan saygı duruşunun ardından basın metni okundu. Okunan metinde Serkan Eroğlu'nun katillerinin polis-idare işbirliği olduğu belirtilerek mücadelenin süreceği vurgulandı. Sık sık “**Katil polis üniversiteden defol**”, “**Polis-idare işbirliğine son**”, “**Serkan Eroğlu aramızda yaşıyor**” sloganlarının atıldığı eylem alkışlarla bitirildi. Eylemde panzerleri, çevikleri ve daha birçok kolluk gücüyle hazır bulunan polis, her ne kadar psikolojik üstünlük kurmaya çalışsa da başarısız oldu. EÜ girişine doğru yürüyen öğrenciler girişe geldiklerinde pankart ve dövizlerini tekrar açarak sloganlarla Edebiyat Fakültesi önüne kadar yürüyüş yaparak eylemlerini bitirdi. (İzmir)

İzmir'de İnsan Hakları Haftası etkinlikleri

İzmir İHD, karakollarda broşür dağıttı

İnsan Hakları Haftası dolayısıyla İzmir'deki 4 polis karakolunu ziyaret eden İHD İzmir Şubesi'nden bir heyet, ilk ziyaret ettiği karakolda gözaltında bulunanlara “**Haklarınızı biliyor musunuz?**” broşürünü verdi.

Heyet öncelikle **15 Aralık** günü **Alsancak Polis Karakolu**'nu ziyaret etti. Karakol amiri

ile görüşmek isteyen heyet, amirin yerinde olmaması nedeniyle görüşemedi. Heyet ardından gözaltında bulunanlarla görüşerek “**Haklarınızı biliyor musunuz?**” broşürlerini verdi.

Karakol ziyaretinin ardından açıklama yapan İHD İzmir Şube Başkanı **Mustafa Rollas**, “**İşkencenin denetlenmesi gerekir.**

Eğer işkence önlenecekse tarih, saat ve zaman göstermeksizin gözaltı birimleri her an bağımsız ve sivil denetleme kurullarına açık olmalıdır” dedi.

Öncelikle kendilerine yoğun şikayetlerin geldiği karakolları ziyaret ettiklerini belirten Rollas, ziyaretlerinin süreceğini belirtti.

(İzmir)

İCİ'den İnsan Hakları Haftası'nda Buca Hapishanesi önünde açıklama

İzmir Cezaevi İnisyatifi, İnsan Hakları Haftası dolayısıyla **15 Aralık** günü “**hapis-hanelerde insani düzenlemeler istiyoruz**” diyerek Buca Hapishanesi önünde bir açıklama yaptı.

İCİ üyeleri ve insan hakları savunucularının katıldığı ey-

lemde İCİ adına yapılan açıklamada insan hakları haftasında özellikle hapishanelerde tecrit altında kalan tutsaklara insani düzenlemelerle gidilmesi gerektiğinin altı çizildi. Yeni İnfaz Yasası'nda ise böylesi insani düzenlemeler olmadığı belirtilerek İnfaz Yasa-

sı'nın geri çekilmesi istendi.

Açıklamanın ardından kafeste bulunan bir kuş uçurularak, tutsaklara özgürlük istendi. Eylem atılan “**Zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük**”, “**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**” sloganlarla sonlandı.

Şemsettin Kurt serbest bırakılsın!

“**KONGRA-GEL üyeliği**” iddiasıyla tutuklu bulunduğu Bayrampaşa Hapishanesi'nde kanser hastalığına yakalanan **Şemsettin Kurt**'un serbest bırakılmasını isteyen Kurt'un eşi **Şemsihan Kurt**, avukatı **İlhami Sayan**, İHD İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi **Hürriyet Şener**, Tutuklu Aileleri ile Dayanışma Derneği (TUAD) üyesi **Abdullah Aydil** ile

Kurt'un yakınları İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi'nde 21 Aralık'ta bir araya geldi.

“Hastalığı her geçen gün artıyor”

Av. **İlhami Sayan**, müvekkili Kurt'un **10 Ekim 2003** tarihinde “**KONGRA-GEL'e üye olduğu**” gerekçesiyle İstanbul DGM tarafından tutuk-

landığını belirtti. Müvekkilinin ölümcül akciğer hastası olduğu halde Bayrampaşa Hapishanesi'nde hastane koşusunda tutulduğuna dikkat çeken Sayan, hastane koşusunun, hastalığın tedavisi için gerekli koşulları taşımadığını, bu yüzden Kurt'un hastalığının her geçen gün arttığını söyledi.

(H. Merkezi)

Baskılar ve gözaltılar bizleri yıldırılmayacak!

7 Aralık tarihinde Yeni Ceza İnfaz Yasası Tasarısı'nı protesto etmek için bir araya gelen ve polis saldırısı ile tutuklanan ESP'lilere yapılan baskı ve işkence uygulamaları çeşitli basın açıklamalarıyla protesto edildi.

*21 Aralık Salı günü Galatasaray Postanesi önünde ESP tarafından basın açıklaması yapıldı.

Polis saldırısı ile gözaltına alınan ve sonra tutuklanan 46 kişinin işkence gördüğünü ve bu durumun tutsakları görmeye giden aileleri de olmasa öğrenilemeyeceğini belirten temsilci, pek çok arkadaşlarının yüzlerinin morluklar içinde olduğunu ve bir arkadaşlarının da yapılan işkenceden ötürü rahatsızlandığında "revire götürüyoruz" denerek tekrar işkenceye götürüldüğünü belirtti.

ESP'liler tüm kamuoyunu ve duyarlı devrimci-demokrat kesimleri de destek olmaya çağırdı. Eylem "Tutuklular serbest bırakılsın" sloganları eşliğinde son buldu.

*22 Aralık günü Yüksel Caddesi'nde bir basın açıklaması yapan ESP'liler, eylemden sonra burjuva basın tarafından hedef gösterilen Deniz Bakır'ın Sincan F Tipi Hapishanesi'nde işkenceye uğradığını belirtti. ESP'liler ayrıca aynı tarihlerde Yusuf Bayraktar'ın avukatıyla görüşükten sonra saldırıya uğradığını, Kadir Ak-

taş, Mesut Kılıç ve Mustafa Boran'ın da benzer saldırılarla karşılaştığını açıkladı. İşkence yapanların gardiyan elbisesi giyen ancak tutuklular tarafından daha önceden tanınmayan kişiler olduğunun da ifade edildiği açıklama sloganlarla son buldu. (İstanbul-Ankara)

ESP VE PARTİZAN'DAN TUTUKLAMALARA PROTESTO
22 Aralık günü İzmir Kemeraltı Girişi'nde bir araya gelen Partizan ve ESP, Ankara'da eylem yapan 46 kişinin önce gözaltına alınıp ardından tutuklanmasını protesto etti. Eyleme BDSP de destek ver-

di. Saat 13:00'de "Tutuklamalar, baskılar, komplolar bizi yıldırılmaz" pankartıyla toplanan Partizan ve ESP kitlesi adına basın açıklamasını ESP'den Aslı Bingöl okudu. Bingöl "17 Aralık öncesi Meclis'ten hızla geçirilen Ceza İnfaz Yasası, içeriği ile AB demokrasisinin ne olduğunu gözler önüne sermektedir. AB patentli F tipi hapishanelere nakiller için yapılan 19 Aralık katliamı da 'Hayata Dönüş' adı altında gerçekleştirilen bir vahşetle 28 devrimcinin katledilmesiyle sonuçlandı. Ceza İnfaz Yasası da AB'ye gi-

riş sürecinde Adalet Bakanlığı'nın hapishaneleri 'konukevi' olarak ilan edip, 17 Aralık'ta 'almamız açık tarih önünde' açıklamaları arasında meclisten geçirildi" dedi.

Bingöl, faşist zihniyetin dün olduğu gibi bugün de toplumun ilerici ve mücadeleci kesimlerini yıldırılmaya çalıştığını belirterek 19 Aralık günü protesto eyleminde DETAK'lılara yapılan saldırıyı ve Nisan ayında komplocu anlayışla tutuklanan HÖC'lüleri hatırlatarak komplocu zihniyetin AB demokrasisi "ışığında" saldırılarını sürdürdüğünü belirtti. Ceza İnfaz Yasası'na hayır diyerek yasanın Meclis'ten geçirileceği günlerde meşru bir eylem yapan 46 ESP'linin gözaltına alınıp sonra da tutuklanması ve götürüldükleri hapishanede Atılım gazetesi muhabirlerinin cinsel taciz ve işkenceye maruz kalmasının da komploların bir sonucu olduğunu vurguladı.

Basın açıklamasının ardından Konak Postanesi'ne doğru yürüyüşe geçen kitle "Ceza İnfaz Yasası iptal edilsin", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganlarını attı. Yürüyüş sırasında eylemi durdurmak isteyen kolluk güçleriyle yaşanan kısa bir arbededen sonra eylemine devam eden kitle postaneden tutsak ESP'lilere kart atarak eylemlerini ışıklar ve alkışlarla sona erdirdi. (İzmir)

"Ben bu yasaya saygı duymam"

İnsan Hakları Haftası dolayısıyla Bursa Barosu İnsan Hakları Komisyonu tarafından düzenlenen "İnfaz uygulamaları ve işkencenin önlenmesi" konulu panel 17 Aralık günü Bursa Barosu Staj Eğitim Merkezi'nde yapıldı. Adli Tıp Uzmanı Prof. Dr. Şebnem Korur Fincancı, İstanbul Barosu Eski Başkanı Yücel Sayman ve İzmir Barosu İşkenceyi Önleme Grubu

Üyesi Arif Koçer'in panelist olarak katıldığı paneli Bursa Barosu İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Ayşe Batumlu yönetti.

Panelistlerden Şebnem Korur Fincancı konuşmasında işkence gibi suçları işleyenlerin resmi kurumlar olduğuna dikkat çekerek "şiddet bir halk sağlığı sorunudur. Sorunu doğru tanımlamak sonradan sorunun çözümü için önemlidir. Bu nedenle insan hakları ihlallerinin saptanıp belirlenmesinin resmi kurumlarca yapılmaması gerekir" dedi. Yücel Sayman ise Ceza İnfaz Yasası'nın insan sağlığına karşı işlenmiş bir suç olduğunu, düşüncenin hala bir suç olarak kaldığını vurgulayarak "ben bu yasaya saygı duymam ve saygı duymayı reddediyorum" dedi. Yasanın mahkumları tek tip kişiler haline getirmeyi amaçladığına dikkat çeken Sayman "Amaç insanın insan olma özünü yok etmektir" dedi. Mehmet Arif Koçer de işkencenin sistemli bir hareket olduğuna dikkat çekerek işkenceye karşı sistemli önleyici çalışmalar yapılması gerektiğini söyledi. (Bursa)

Baskılar bizi yıldırılmaz

19 Aralık günü Kadıköy'de yapılan miting öncesinde ve sonrasında polis çeşitli bahanelerle katılımcılara saldırdı. Bu saldırılarla ilgili Tecrit ve Ceza İnfaz Yasası Karşıtı Birlik, 24 Aralık'ta İHD İstanbul Şubesi'nde bir açıklama yaptı. Birlik adına açıklama yapan Semiha Kırkoç; "Bütün uygulamalar bize gösteriyor ki AB ile birlikte geliştirilen 'demokratikleşiyoruz' masalı bir yalandır. İşçiler, emekçiler, ezilenler bir masalla kandırılmaya çalışılıyor. Bizler tecrit ve yeni ceza infaz yasası karşıtı birlik olarak polisin şoförleri dövmesini ve insan-

ları tehdit etmesini, keyfi gerekçelerle gözaltına alınmasını kınıyoruz. Bu türden baskıların tecrite karşı mücadelemizi engelle-

yemeyeceğini bir kez daha haykırıyoruz. Tüm duyarlı kamuoyunu bu haklı mücadelede birlikte olmaya çağırıyoruz" dedi.

(İstanbul)

✓ Katliama zaman aşımı

Devletin hapishanelerde yaptığı katliamlardan biri olan Diyarbakır katliamının duruşması devam ediyor. 10 tutsağın ölümüyle 23 tutsağın yaralanmasıyla sonuçlanan katliamın üzerinden yıllar geçmesine rağmen sonuç alınamayan mahkemede, savcılık 72 sanıktan bazıları için zaman aşımı nedeniyle suçlamaların kaldırılmasını talep etti. 15 Aralık'ta görülen mahkemeye polis ve askerlerden oluşan 65 güvenlik görevlisi, biri hapishane doktoru ve 6 hapishane görevlisi olan 72 sanığın hiçbi-

ri katılmadı. Katliama maruz kalanlar adına da mahkemeye Diyarbakır Baro Başkanı Av. Sezgin Tanrıkulu, Selahattin Acar ve Av. Mesut Beştaş katıldı. Duruşmaya katılan müdahil avukatları ayrıntılı görüş için süre isterken sanık polislerin avukatı ise müvekkillerinin olay sonrasında çağırıldıklarını, olayla bağlantılarının bulunmadığını belirterek mütaalayı reddetti. Duruşma müdahil avukatların süre talebi istemiyle 26 Ocak 2005 tarihine ertelendi.

(Mersin)

✓ Liste operasyonları

Devletin hapishanelerde yaptığı katliamlardan biri olan Diyarbakır katliamının duruşması devam ediyor. 10 tutsağın ölümüyle 23 tutsağın yaralanmasıyla sonuçlanan katliamın üzerinden yıllar geçmesine rağmen sonuç alınamayan mahkemede, savcılık 72 sanıktan bazıları için zaman aşımı nedeniyle suçlamaların kaldırılmasını talep etti. 15 Aralık'ta görülen mahkemeye polis ve askerlerden oluşan 65 güvenlik görevlisi, biri hapishane doktoru ve 6 hapishane görevlisi olan 72 sa-

mının hiçbiri katılmadı. Katliama maruz kalanlar adına da mahkemeye Diyarbakır Baro Başkanı Av. Sezgin Tanrıkulu, Selahattin Acar ve Av. Mesut Beştaş katıldı. Duruşmaya katılan müdahil avukatları ayrıntılı görüş için süre isterken sanık polislerin avukatı ise müvekkillerinin olay sonrasında çağırıldıklarını, olayla bağlantılarının bulunmadığını belirterek mütaalayı reddetti. Duruşma müdahil avukatların süre talebi istemiyle 26 Ocak 2005 tarihine ertelendi. (Mersin)

ILPS 2. Kongre tanıtım panelleri düzenlendi

ÇUKUROVA'DA ILPS PANELİ

ILPS'nin "Emperyalist savaşa ve yağmaya karşı halkların dayanışmasını ve demokrasi ve özgürlük mücadelesini geliştir" sloganıyla 10-14 Kasım tarihlerinde yaptığı 2. Kongresi Tarsus ve Mersin'de yapılan panellerle tanıtıldı. 24 Aralık Cuma günü Eğitim-Sen Tarsus Şubesi'nde, 25 Aralık Cumartesi günü ise Eğitim-Sen Mersin Şubesi'nde yapılan tanıtım toplantılarına ILPS Türkiye Seksiyonu'ndan Elisabeth Brunner, Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm ve YDG adına Eren Korkmaz panelist olarak katıldı. Kuruluşundan bugüne kadar yapılan ILPS çalışmalarının tanıtılmasıyla başlayan paneller 2. Kongre öncesi yapılan çalışmaların anlatılması ile devam etti. Kongre'ye "İşçi sınıfı ve çalışanlarına yönelik saldırılar ve göçmen işçiler" adı altındaki çalışması ile katılan ILPS Uluslararası Koordinasyon Komitesi Üyesi Hasan Gülüm izlenimlerini anlattıktan sonra sözü Elisabeth Brunner aldı. Brunner katıldığı 1. Çalışma Grubu olan "ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri" konusunda bilgilendirme yaparken Günseli Kaya'nın Kadın Sorunu ile ilgili hazırladığı ve 2. Çalışma Grubu'nda sunduğu konuyu aktardı. Son olarak sözü alan ve YDG adına katılan Eren Korkmaz, ILPS Gençlik Komisyonu'nun çalışmalarını anlattı. Daha sonra hapisanelerle ilgili çalışma grubunun tanıtılmasının ardından soru cevap bölümüne geçildi. ILPS Kongresine katılmak için vize isteyen ancak başvuruları kabul edilmeyen, aralarında Türkiye'nin de bulunduğu ülkelerin teşhiri yapıldıktan sonra paneller sona erdi. Panellere İHD, Eği-

tim-Sen, DEHAP, SDP, Devrimci Demokrasi, HÖC ve ÖDP gibi kurumlar temsili olarak katıldı. (Mersin)

İZMİR'DE ILPS VE

2. KONGRE TANITIM PANELİ

26 Aralık Pazar günü İzmir Deri-İş Sendikası'nda ILPS'nin 10-14 Kasım tarihleri arasında "Emperyalist savaşa ve yağmaya karşı halkların dayanışmasını ve demokrasi ve özgürlük mücadelesini geliştir" şiarıyla gerçekleştirdiği 2. ILPS Kongresi'nin tanıtım paneli yapıldı.

Saat 14:00'de başlayan panelin konuşmacıları; ILPS Türkiye Seksiyonu'ndan Suzan Zengin, Deri-İş Sendikası Genel Başkan Vekili ve ILPS UKK üyesi Musa Servi ve İnsan Hakları aktivisti Günseli Kaya oldu.

Panelde ilk konuşmayı yapan Suzan Zengin ilk olarak daha önce İzmir'de ILPS'nin tanıtımına yönelik böylesi bir çalışmanın olmaması nedeniyle ILPS'yi, ILPS'nin 18 maddesini anlatarak ILPS'nin hangi ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıktığı üzerinde durduktan sonra ILPS'nin 2001 yılındaki ilk kongresinin ardından yaptığı 2003 Selanik Direnişi, Ocak 2004 Mumbai Direnişi ve Türkiye'de yer alınan Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'nun içerisindeki faaliyetlerinden bahsetti. Zengin

ILPS'nin 2. Kongresine dair de 33 ülkeden 246 delege ve 39 gözlemci katıldığını belirterek bu Kongre'de ILPS'nin 18 maddesi üzerinden oluşturulan çalışma gruplarının çalışmalarından, tartışmalarından bahsetti. Zengin kendisinin de içinde yer aldığı Hapishaneler sorununa dair çalışma grubunda siyasi tutsakların yaşadıklarını nasıl gündemleştirebilecekleri üzerinden tartıştıklarını ve 2005 Mayıs'ında Türkiye'de gerçekleştirilmesi düşünülen uluslararası kapsamda hapisaneler sorununu işleyen sempozyumun duyurusunu yaptı.

Zengin'in ardından söz alan Günseli Kaya Kongreye gözlemci-misafir olarak katıldığını belirterek orada yaşadığı enternasyonal duyguların coşkusuyla katılımcılarla paylaştı. Kaya, içerisinde yer aldığı Kadın sorunu çalışma grubunda sürdürdükleri çalışmalardan bahsederek ILPS'nin insan hakları mücadelesinin ve kadın sorununa dönük çözümün sisteme, onu temsil eden siyasi iktidarlara karşı verilen mücadeleden bağımsız ele almadığını vurguladı. Kadın sorununun ise özel mülkiyet ve kölelik dönemlerinde ortaya çıktığını belirterek kadının kurtuluşunun emeğin kurtuluşu ve sınıfların yok oluşuyla alakalı olduğunu belirterek sözlerine son verdi.

Günseli Kaya'nın ardından söz alan Musa Servi ise ILPS'nin 2001 yılından bu yana verdiği mücadeleden bahsederek sözlerine başladı. 2004 yılındaki 2. kongresinin ise emperyalizmin saldırılarının özellikle işçi ve emekçiler üzerindeki artışının yoğun olduğu bir süreçte gerçekleştiğini belirtti. Kendisinin ise Sendikal çalışma grubunda yer aldığını belirten Servi; ülkemizde işçi sınıfının yaşadığı işsizlik, sendikal haklarına saldırı sorununun dünyanın diğer ülkelerinde de benzer olduğunu bu yüzden sürdürülecek direnişin de ortak olduğunu vurguladı. Servi son olarak ülkemizde sendikaların tek sorununun 2 yılda bir Toplu Sözleşme yapmak, onun dışında insan hakları, kadın sorunu, tutsakların yaşadığı tecritin onları ilgilendirmiyormuş gibi gösterildiğini söyleyerek Halkların Uluslararası Mücadele Ligi etrafında işçi emekçilerin, sendikaların birleşerek mücadele etmeleri gerektiğini belirtti.

Panelistlerin konuşmalarının ardından katılımcıların Panelistlere sorduğu soruların cevaplanmasıyla panel sonlandı. (İzmir)

"TECRİT KALKSIN, TECRİTE HAYIR"

Sergül Albayrak adlı bir kişi, Yeni Ceza İnfaz Yasası ve hapisanelerdeki tecrit uygulamalarını protesto etmek amacıyla Taksim AKM önünde üzerine benzin dökerek kendisini yaktı.

Atatürk Kültür Merkezi (AKM) önünde, "Tecrit kalksın, tecride hayır" yazılı döviz açan Albayrak, üzerine benzin dökerek kendini yaktı. AKM görevlilerinin yangın tüpüyle müdahale etmesi sonucu söndürülen Sergül Albayrak, sağlık ekiplerinin müdahalesi sonucu ambulansla, Taksim İlyarım Hastanesi'ne kaldırıldı. Albayrak'ın durumunun ağır olduğu öğrenildi.

Emniyet yetkilileri, Sergül Albayrak'ın DHKP/C'li olduğunu ve daha önce Uşak Hapishanesi'nde kaldığını bildirdi. 26 yaşındaki Albayrak'ın, "Beni Serpil'in yanına gömün" yazılı bir mektup bıraktığı öğrenildi. (DİHA)

SEFALET ÜCRETİ İSTEMİYORUZ

Başbakanlık'a bağlı Asgari Ücret Tespit Komisyonu'na işçiler adına başvuru yaparak işçileri temsil etmek üzere orada bulunmak isteyen DİSK, başvurusunun reddedilmesi ve temsili olarak bile işçilerin komisyonda bulunmasına izin verilmemesi üzerine 21 Aralık günü Türkiye'nin pek çok ilinde eş zamanlı olarak Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İl Müdürlükleri önünde basın açıklaması yaptı.

İstanbul'da DİSK mensubu emekçiler, Bakanlık İl Müdürlüğü binasının önüne yürüdü. Sloganlarla binanın önüne gelen emekçiler adına açıklama yapan DİSK Genel Başkanı Sami Evren, başvurularını ve devletten buna karşılık gelen cevabı anlatarak, işçiyi doğrudan ilgilendiren bir komisyona işçi ve işçi temsilcilerinin alınmamasına iyi niyetli hiçbir anlam veremediklerini söyleyerek "Asgari ücretin sağlık, giyim, ulaşım gibi giderleri karşılaması bir yana, gıda harcamasını bile karşılamadığı ortadadır. Asgari ücret yoksulluk sınırının kat kat altındadır" dedi.

Kitle, açıklamayı "Genel Grev Genel Direniş" sloganlarıyla bitirdi. (İstanbul)

Irak'ta alınan her ihale yoksulları ölüme yolluyor

Irak'taki işgali kâr kapısı olarak gören Alarko, STFA, Polat İnşaat, Vinsan, OYAK, Çukurova, Petrol Ofisi, Hayat Su, Akfen Holding, Ulu-soy, Tepe Grubu vb. şirketlerin AKP'nin ABD yanlısı politikalarını desteklemesini ve AKP'nin de işgale

destek çizgisinde ısrar etmesini protesto eden Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu, 25 Aralık'ta TÜSİAD önünde toplanarak basın açıklaması yaptı.

“İşgal yönetimi ile tüm ticari ilişkiler kesilmelidir. Irak'ta direniş

kazanacak” pankartı açılarak ‘Aldığımız her ihale yoksulları ölüme yolluyor’, ‘Aldığımız her ihale işçilerin ölümüdür’, ‘Aldığımız her ihale yetim kalan çocuklardır’ dövizleri taşınarak yapılan açıklamada işgalcilere ticaret yapan şirketlerin faaliyetlerinin durdurulması ve Irak'taki kanlı ticarete son verilmesi istendi. Koordinasyon adına açıklamayı yapan Ümit Efe, Irak'a yapılan saldırı öncesinde yaşanan tartışmalarda boyalı basının kalemlerinin Türkiye'nin stratejik konumunun öneminden, Irak pazarına girme fırsatlarından bahsederek savaşta destek vermelerini önerdiklerini ve verilen bu desteğin karşılığında işgal altındaki Irak halkının kanına girmenin onursuzluğu ve onlarca emekçinin canı olduğunu belirtti.

“Katil ABD Ortadoğu'dan defol”, “İşgale değil direnişe destek”, “Irak halkı yalnız değildir” vb. sloganlarının atıldığı eylemde devam

eden açıklamada Efe, “Bugün gıdaya, suya ve her türlü hizmete ihtiyacı olan işgalcilerin askeri üsleri değil, Felluce'dir, Ramadi'dir. İşgal ve zulüm altında inleyen diğer halklardır. Ancak gözlerini para bürümüş şirketler elbetteki ihtiyaca göre değil karlarına göre hareket etmektedirler. Bizler Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu olarak kamyon şoförlerini, işgalcilere mal taşımayı ve işçileri de Irak'ta çalışmayı reddetmeye çağırıyoruz. Kamyonculara ve işçilere yapılan dayatmalar hukuksuz ve gayri meşrudur. Bu uygulamaları yapan şirketler yargılanmalı ve cezalandırılmalıdır. Tüm halkımızı bir kez daha işgale karşı çıkmaya ve direnişi desteklemeye çağırıyoruz” dedi. Açıklama sloganlarla sona ererken Koordinasyonun Irak halkıyla dayanışmak için başlattıkları kampanyanın duyurusu yapıldı. (İstanbul)

Sarıgazi'de 19 Aralık anması

26 Aralık 2004 tarihinde Sarıgazi'de Partizan, DHP, ESP ve ODAK tarafından “Geçmişten Günümüze Hapishaneler Sorunu ve 19 Aralık Katliamı” başlığı altında bir etkinlik düzenlendi. Etkinlik devrim ve komünizm şehitleri adına yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından BEKSAV Sanat Atölyesi'nin hazırladığı “Kelepçe” adlı hapishanelerde devrimci tutsakların yaşamış oldukları sorunları anlatan belgesel filmin gösterimi yapıldı. Etkinlikte yapılan panele TUYAB'tan İsmail Karagöz, Devrimci Demokrasi gazetesinden Demirel Yiğitalp ve Açılım Hukuk Bürosundan Av. Ümit Sisliğin katıldılar. Yapılan konuşmalarda 19 Aralık 2000 tarihinde hapishanelerde “Hayata Dönüş” adı altında yapılan katliama değinildi ve hapishanelerde devrimci tutsaklara yapılan uygulamalardan bahsedilerek F, D, L Tipi hapishaneler kimlerin icadıdır. Bütün bu uygulamaların arkasında yatan güç ABD ve AB emperyalistleridir. AB'den medet beklemek demek yeni saldırılara davetiye çıkarmak demektir. Faşizmden korkmama ve cüretli bir şekilde faşizmin üzerine gidelim emin olun ki biz kazanacağız dünya hakları kazanacak” denildi. Panelin ardından yapılan şiir dinletisinde devrimci tutsakların tecrit koşullarında yazmış oldukları şiirler okundu. Son olarak TKM Müzik Grubu sahne aldı ve etkinlik halaylarla son buldu.

(Kartal)

Artık emekli ikramiyesi olmayacak

Yeni Sosyal Güvenlik Reformu ile emeklilik sistemi değişiyor. Sistemi düzenleyecek olan “Emeklilik Sigortası Kanun” tasarısı ise tartışmaya açık olduğu gibi kamu emekçilerinin hakları elinden alınacak. Taslak yürürlüğe girdikten sonra sisteme yeni girecek olan emekçilere ikramiye ödemesi uygulamasından vazgeçilecek. Mevcut çalışanların ikramiyesi ödenmeye devam edilecek.

SSK, Emekli Sandığı ve Bağ-Kur kanunlarını ortadan kaldıracak yeni tasarı taslağı, sisteme yeni girecek emekçilerin ikramiye almasını önleyecek. 5434 sayılı Emekli Sandığı Kanunu'nda “ikramiyeler” başlığı altında emekli ikramiyesini düzenleyen hükümler yeni taslakta bulunmuyor. Mevcut yasada yer alan maddede “Emekli, malüllük veya vazife malüllüğü aylığı ilk defa bağlananlardan bağlanması sırasında emeklilik ikramiyesi adıyla esas tutulan vazife aylık veya ücretlerinin bir yıllık tutarı ödenir. Fiili hizmet müddetleri 25 yıl veya daha fazla olan ve 30 yıldan eksik olanların kurumlarınca resen veya istekleri üzerine emekliliğe ayrılmaları halinde bunlara 30 yılı dolduranlar için verilecek ikramiye miktarının 25 sene veya daha fazla seneye isabet eden nispetteki miktarı verilir. 25 yaşını doldurup görevde ölenlerin ay-

lığı ve ikramiyesi müstahak dul ve yetimlere verilir” deniliyor. Ancak yeni taslakta mevcut yasadaki ikramiyelerle ilgili maddeler yer almıyor.

Yetkililer, sisteme yeni girecek devlet memurları için “ikramiye” ödenmesini kaldırdığını belirtirken, şu anda çalışan kişilerin bu maddeden etkilenmemeleri için geçici madde ile düzenleme yapıldığını belirtiyorlar. Geçici madde, emeklilik ikramiyelerinin

Emekçilerin oluşturduğu örgütlenmelerin geri adım attırıcı bir irade oluşturamamaları, saldırı yasalarının daha rahat uygulanmasını beraberinde getiriyor. Saldırıları püskürtmenin tek yolu kararlı, planlı bir mücadele oluşturmaktan geçiyor.

kanunun yürürlük tarihinden itibaren bir yıl süreyle, kurulacak Emeklilik Sigortalı Kurumu tarafından ödeneceğini, bir yıldan sonra ise emeklilik ikramiyesinin

memurun son çalıştığı kurum tarafından, kurumun özelleştirilmesi durumunda ise Özelleştirme İdaresi tarafından ödeneceğini hükme bağlıyor. Yetkililer, düzenlemenin SSK'ya bağlı çalışanları ilgilendirmediğini, işçilerin kıdem tazminatı uygulamasının süreceğini belirttiler.

Taslağın 2005 yılında yasalasması gündemde. Taslak yasalasmasında emeklilik hakları çalışanların ellerinden alınacak. Şimdi çalışanların emekliliklerinden hiçbir hak kaybetmediği söyleniyor. Sistemin sözcükleri bu söylemleriyle “Bakın sizin haklarınızı elinizden almıyoruz” diyerek memurların yasaya karşı çıkmasını engellemek istemektedir. Ancak sessiz sedasız yasayı çıkarmayı hedefleyen egemenler tıkanan sistemlerine ekonomik soluklanma getirecek emekçileri daha fazla baskı altında tutup yönetebileceği bir zemin yaratmaya çalışıyor. Son yıllarda tüm dünyada uygulanan sosyal hakların gaspı yarı-feodal, yarı-sömürge ülkemizde ABD, AB gibi emperyalist ülkelerde sindirerek kademeli değil, şok kararlarla yaşama geçiriliyor. Emekçilerin oluşturduğu örgütlenmelerin geri adım attırıcı bir irade oluşturamamaları, saldırı yasalarının daha rahat uygulanmasını beraberinde getiriyor. Saldırıları püskürtmenin tek yolu kararlı, planlı bir mücadele oluşturmaktan geçiyor. (Kartal)

ILPS 2. ULUSLARARASI KONGRE SONUÇ DEKLARASYONU

“Emperyalist yağma ve savaşa karşı halkların kurtuluş ve demokrasi mücadelesini ve dayanışmasını geliştir”

Günümüzdeki temel mücadele, geniş halk kitlelerinin emperyalizme ve tüm gericiliğe karşı ulusal ve sosyal kurtuluş talepleri ve mücadeleleridir. Ulusal ve sosyal kurtuluş için silahlı devrimci mücadele ve kitle eylemleri ile emperyalist güçlere karşı halklar direnmektedir.

Revizyonistlerin sosyalizme ihanetine, faşizmin, ırkçılığın, cinsiyetçiliğin ve aşırı milliyetçiliğin yükselişine bağlı olarak tekellerin kapitalizmin zafer kazanmış gibi görünmesine rağmen emperyalizmin genel krizi giderek kötüleşmektedir. Aşırı üretim krizleri, mali çöküşler, faşizmin ve saldırganlık savaşlarının artması krizi ilan etmektedir.

Artan baskıya ve sömürüye rağmen, işçi sınıfı ve dünyanın ezilen halkları emperyalizme karşı demokrasi ve kurtuluş için her türlü direnişi sergilemektedir. ILPS'nin çıkışı halkların direnişinde önemli bir gelişmedir. ILPS'nin 2001 yılındaki ilk kongresinden bu yana, dünyadaki yeni durum ABD emperyalizminin militaristleşme ve savaşta attığı pervasız adımlarla, son on yıldaki koşulların keskinleşmesiyle, dünya kapitalist sisteminin giderek derinleşen kriziyle birlikte emperyalist baskı ve sömürünün şiddetlenmesiyle ve halkların dünya çapında yükselen direnişleriyle kendisini göstermektedir. Emperyalizm can çekişen kapitalizmdir. Emperyalizm halkları protestoya ve devrime yöneltmektedir. Görevlerimizi dünya halkının anti-emperyalist ve demokratik mücadelesinin genel çizgisine uygun şekilde güncelleştirmeliyiz. Bu nedenle ILPS'nin 2. Uluslararası Kongresi, tüm dünya halkını emperyalist yağma ve savaşa karşı kurtuluş ve demokrasi mücadelesini ve dayanışmayı geliştirmeye çağırarak bu deklarasyonu yayınlamaktadır.

YENİ DURUM

Borsanın 2000'in ilk yarısındaki çöküşü ve aynı yılın ikinci yarısında ABD'de sanayi üretimindeki ani düşüş, dünya kapitalist sistemin krizinin içine ABD ekonomisini de çekmiş ve

bu durum tüm emperyalist ülkeler, tahakküm altındaki ülkeler ve dünyanın tüm ezilen halkları için daha da kötü bir hale gelmiştir.

ABD tarafından 1980'den bu yana dayatılan “serbest piyasa”nın küreselleşmesi politikasının tamamen iflas ettiği kanıtlanmıştır. Bu da aşırı üretim krizini şiddetlendirip derinleştirmekte ve mali erimeleri son derece yıkıcı hale getirmektedir. Üretici ve mali sermayenin ABD'de merkezleşmesi ve odaklanması nedeniyle ABD ekonomisindeki kriz dünyanın kalanını da mahvetmektedir.

Kriz sırasında, 11 Eylül 2001 saldırılarını kullanarak savaş histerisini tahrik ederek ve ABD'de ve dünya çapında anti-terörizm adı altında baskı uygulayarak halklara karşı saldırganlığı ve provokasyonu hızlandırmıştır. Ulusal kurtuluş hareketlerini anti-emperyalist güçleri ve ilerici liderleri terörist olarak göstermektedir. Oysa ki, emperyalizmin yağmacı ve saldırgan karakterinden dolayı ABD, dünyanın terörist güçlerinden biridir.

Soğuk Savaş döneminde kışkırtıp kullandığı aşırı islamcılığı kullanmayı sürdürerek şovenizmi, ırkçılığı, dini yobazlığı, faşizmi ve saldırganlık savaşını meşrulaştırmaya çalışmaktadır. Günümüzde, uygarlık savaşı adı altında, Ortadoğu'da ve diğer yerlerde halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesine karşı İslam'ı günah keçisi olarak kullanarak ABD'nin askeri işgalini ve saldırganlığını meşrulaştırmaya çalışmaktadır.

ABD, tekellerin vergilerinde kesintiye giderek ve onları, askeri üretimi artırarak saldırganlık savaşında görevlendirmeyi, eski askeri envanterleri kullanmayı ve yeni yüksek teknoloji silahları depolamayı

hedfleyerek ekonomisini yeniden canlandırmayı planlamaktadır.

ABD stratejisini planlayanlara, özellikle de kendilerini yeni-muhafazakarlar olarak adlandıranlara göre, yeni yüzyılda ABD'nin benzersiz küresel hegemonyasının sağlanmasını hedeflemeli, bunun için de kendisine meydan okuyan veya kendisini tehdit eden devletlere karşı yüksek teknoloji kitle imha silahlarını kullanmalı; böylece petrol ve diğer hammadde kaynaklarını, piyasayı, yatırım bölgelerini, etki alanlarını, ABD askeri üslerini dünya çapında genişletmelidir.

Clinton dönemindeki ABD'nin politikası Bush rejiminde de devam etmektedir. BM Güvenlik Konseyini, NATO'yu ve ikili askeri anlaşmaları kullanarak veya diğer emperyalist müttefiklerinden bağımsız olarak inisiyatif koyarak, Ortadoğu, Balkanlar ve Orta Asya'da saldırganlık savaşını kullanarak petrol ve gaz kaynaklarıyla bunların arzının sağlandığı rotaları kontrol etmektedir. ABD'nin stratejik planı Avrupa, Doğu Asya, Güney Asya ve dünyanın geri kalanını, enerji kaynaklarını kontrol ederek, kendine bağımlı kılmaktır.

ABD, cruise füzelerini kullanarak uzaktaki belirli yapıları imha edebildiği için halkın güçlü desteği olmadan hükümetleri alaşağı edebilmekte, yağma savaşına uygun olarak askeri, bürokratik ve ticaret personelini zorla buralara yerleştirmektedir. Personelleri ve onların faaliyetleri halkların silahlı direnişleriyle engellenebilmektedir. Bu nedenle ABD, Irak, Afganistan ve diğer ülkelerde bataklıkta saplanmıştır.

Bunun yanında, Avrupa ve Japon emperyalistleri yeni-sömürgeleri üzerindeki hakimiyetlerini pekiştirmektedir. Avrupa, Asya ve Afrika'daki ye-

ni-sömürgelerle serbest ticaret anlaşmalarını artırarak etkisini genişletmektedir. Japonya ve Almanya askeri kapasitelerini artırmakta, Asya ve Afrika'da askeri üsler kurarak, askerlerini buralara yerleştirmektedir.

ABD ve diğer emperyalistler ve onların uşaklarınca Asya, Afrika, Latin Amerika ve eski revizyonist ülkelerdeki ezilen halkların ve ulusların üzerinde artan sömürü ve baskıya karşı tepki de giderek yükselmektedir.

Günümüzdeki temel mücadele, geniş halk kitlelerinin emperyalizme ve tüm gericiliğe karşı ulusal ve sosyal kurtuluş talepleri ve mücadeleleridir. Ulusal ve sosyal kurtuluş için silahlı devrimci mücadele ve kitle eylemleri ile emperyalist güçlere karşı halklar direnmektedir.

Emperyalist güçlerin ülkelere ve hükümetlere karşı baskı, tehdit ve süren saldırganlık savaşları geniş halk kitlelerinin daha fazla baskı ve sömürü için açık hedefler olduğunu göstermektedir. ABD, ulusal bağımsızlık hakkını korumaya çalışan ülke ve hükümetlere karşı çeşitli düzeyde saldırılarını artırmaktadır. Bazı ülkeler saldırganlık savaşı için açıkça hedef gösterilmişken, diğer ülkeler de tehdit edilmektedir. Bu ülkelerin bazıları emperyalist tehdit ve saldırganlığa karşı direnmektedir.

11 Eylül 2001 saldırısıyla ABD, Afganistan ve Irak'a savaş ilan etmiş ve bu ülkeleri işgal etmiştir. Bu durum Siyonist İsrail'i Filistin halkına saldırılarını şiddetlendirmede cesaretlendirmiştir. Günümüzde Irak ve Filistin halkı ABD emperyalizmine ve onun uşaklarına karşı direnişi kahramanca yükseltmekte ve zaferler kazanmaktadır.

ABD ve diğer emperyalist güçler proletarya ve dünya halklarına karşı birleşmelerine rağmen kendi aralarında ekonomik, siyasi, askeri sorunlardan vd. çıkarılardan kaynaklı çelişkiler bulunmaktadır. Emperyalistler arası çelişkiler keskinleşmektedir. Almanya, Fransa ve Rusya ABD'nin saldırganlık savaşına ve ABD tekellerine Irak savaşında yaptığı yağmaya karşı çıkmaktadır. Dünya Ticaret Örgütü'nde emperyalist güçler açısından daha fazla mal ve sermaye çelişki nedeni olmaktadır. Küresel kapitalizmin bütün merkezleri şiddetli bir kriz içerisinde ve dünyanın yeniden paylaşımı üzerine anlaşmazlık artmaktadır. Bu politik hegemonya ve ekonomik bölge mücadelesidir.

Dünya kapitalist sisteminin eğilimi daha fazla bozulma ve çürümedir. **Emperyalist çelişkiler keskinleşmekte ve derinleşmektedir. ABD ile Avrupa Birliği arasındaki çelişkiler gelişmektedir. Bu iki emperyalist gücün çelişkileri bütün temel bölgelerde çarpışmaktadır ve bu çelişkiler Rusya ve Japonya gibi diğer emperyalist güçler daha fazla inisiyatif koydukça genelleşecek ve emperyalist güçler arasında denge bozulacaktır.** Bizler 21. yüzyıldaki daha büyük ayaklanmalar ve mücadelelerin arifesindeyiz.

Emperyalist ülkelerdeki proletarya ve diğer ezilenler, tekeli burjuvazinin neo-liberal politikaları ve hükümetlerin demokratik haklara ve sosyal refaha yönelik saldırılarıyla daha da kötüleşmektedir. Kitleli işsizliğe, sosyal hak gasplarına, artan sömürüye, baskıya, ırkçılığa, cinsiyetçiliğe ve saldırganlık savaşlarına karşı kitleli protestolar ve grevler düzenlenmektedir. Bu noktada halkların en büyük karşı çıkışı, ABD'nin saldırganlık

savaşına hazırlandığı 2002'nin son çeyreğiyle, 2003'ün ilk çeyreğinde görülmüştür. Küresel depresyondan kaynaklı savaş ve faşizm tehlikesini geniş kitleler fark etmektedir.

Emperyalist güçler arasında keskinleşen çelişkiler dünya savaşını tehlikesini ortaya çıkarmaktadır. Dünya için en büyük tehlike, peşi sıra ülke işgal eden ABD'nin yarattığı bu durumun yeni bir dünya savaşına yol açmasıdır. Fakat halklar devrimci mücadeleyi ve savaş karşıtı hareketi yükselterek emperyalist savaşını durdurmaya çalışacaklar ve durduramazlarsa bu savaş 1. ve 2. Dünya Savaşlarında olduğu gibi devrimci iç savaşa dönüşüreceklerdir.

Anti-emperyalist ve demokratik mücadelenin genel çizgisine uygun olarak ILPS aşağıdaki sorunlar için mücadele etmektedir:

1-Emperyalizme ve tüm gericiliğe karşı ulusal kurtuluş, demokrasi ve sosyal kurtuluş davası.

2-Ezilen ve sömürülen ülke ve uluslar için sosyo-ekonomik kalkınma ve tüm çalışanlar için sosyal eşitlik.

3-Kolektif ve bireysel düzeyde, sivil, politik, ekonomik, sosyal ve kültürel alanlarda insan haklarını savunmak.

4-Nükleer, biyolojik, kimyasal ve diğer kitle ve soykırım silahlarına, karşı-devrimci ve saldırganlık savaşlarına karşı mücadele ve adaletli barışı savunmak.

5-Emeğin sömürsünü artırıcı, işçi sınıfı örgütlerini dağıtmaya yönelik

her türlü saldırıya karşı işçi sınıfının sendikal ve diğer demokratik hakları gelişme, ücret ve yaşam koşullarını düzeltmek.

6-Toprak reformu ve köylülerin, tarım işçilerinin, balıkçıların feodal, yarı-feodal ve kapitalist sömürü ve

baskıya karşı haklarını korumak.

7-Kadının kurtuluşunu ve cinsel ayrımcılığa, sömürüye ve şiddete karşı kadın haklarını savunmak.

8-Gençliğin eğitim ve çalışma haklarını savunmak.

9-Çocuk emeğine, cinsel tacize ve her türlü sömürüye karşı çocuk hakla-

rını savunmak.

10-Yerlilerin, ezilen ulusların, ulusal azınlıkların, sömürgeciliğe karşı ve ulusların kendi kaderini tayin hakkı için ayrımcılığı, kastçılığı ve ulusal baskıyı sağlayan emperyalizme yerli uşaklarına karşı mücadele etmek.

11-Öğretmenlerin, araştırmacıların ve diğer eğitim personelinin haklarını savunma, insanlığa karşı düşüncelere karşı mücadele etmek.

12-Halkın sağlık hakkını ve sağlık emekçilerinin haklarını savunmak.

13-Halk için bilim ve teknoloji, çevrenin korunması ve sağlıklı gıda ve su hakkını savunmak.

14-Sanat, kültür ve bilginin halka serbest akışını sağlama ve sanatçıların, yaratıcı yazarların, gazetecilerin vd. kültür emekçilerinin haklarını savunmak.

15-Siyasi tutsaklara ve savaş esirlerine özgürlük, insan hakları mağdurları için adaleti savunmak.

16-Emperyalizmin sonucu olan evsizlerin, göçmenlerin, göçmen işçilerin hakları ve refahı için mücadele etmek.

17-Yaşlıların itibarlarını ve güven içinde yaşama hakkını savunmak.

18-Lezbiyenlerin, geylelerin, biseksüllerin ve cinsiyet değiştirenlerin ayrımcılığa, hoşgörüsüzlüğe ve homofobilere karşı haklarını savunmak.

AB sürecinde Türkiye'ye biçilen rol nedir?

6 Ekim 2004 tarihinde "Türkiye İlerleme Raporu"nun açıklanmasının ardından hem Türkiye hem de emperyalistler cephesinde bir tartışma devam ediyor.

Emperyalist cephede birçok ülke -Almanya başta olmak üzere- kendi çıkarları şimdilik öyle gerektirdiği için Türkiye ile müzakerelerin başlatılmasından yana bir tavır koymakla birlikte, Türkiye'nin ne zaman tam üye yapılacağı konusunu zamana bırakarak kendince bir taşla iki kuş vurmak istiyor.

Genel olarak bakıldığında Avrupa Birliği'nin, emperyalist tekellerin kendi çıkarları üzerine kurulu bir ekonomik birlik olduğu açıktır. Almanya Başbakanı'nın Avrupa Birliği'ne dahil olan 10 yeni üyenin alımından sonra Alman halkına yaptığı bir konuşmada kullandığı "korkmaya gerek yok, Avrupa Birliği'ne her yeni üye bizim için yeni bir pazardır" ifadesi tam da söylediğimizin kanıtıdır. ABD ise bu birliğin dışında olmasına rağmen, dönem dönem kendi çıkarlarını dile getiren açıklamalar yapmaktan ve öneriler sunmaktan geri kalmamaktadır. ABD'nin gelinen aşamada Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girmesinden yana tavır geliştirmesinin altında yatan asıl neden ise AB içinde kendine yakın ülkeleri, aleyhine gelişecek politikalarda harekete geçirmek istemesidir. Brüksel Zirvesi'nin ardından şaşıklı kutlamalar, açıklamalar, "kazandık" manşetleri ile birlikte görülmesi gereken aslında hiçbir şeyin değişmediğidir. Zirve dönüşü Ankara Kızılay'da gövde gösterisi yapan Erdoğan da ve onun emperyalist efendileri de bu gerçeğin farkındadır.

Avrupa Birliği İşçi Sınıfı ve Avrupa Emekçilerinin Birliği mi? Yoksa Avrupalı Emperyalist Tekellerin Birliği mi?

AB'nin emperyalist bir birlik olduğunu yukarıda ortaya koyduk. AB'nin Avrupalı tekellerin çeşitli nedenlerle çelişmeli bir birliğin somut varlığı olduğunu kabul etmemek, bunun başında da, bu birliği dayatan nesnel gerçekliği emperyalizmin genel eğilimini yadsımak anlamına gelir. Emperyalist tekeller, birbirleri ile mücadelede kaçınılmaz olarak saflaşırlar. İşte AB de emperyalist cepheyi temsil etmektedir. Bu cephe, başta ABD ve Japon emperyalist tekellerine rakip olarak ortaya çıkmıştır ve işçi sınıfı, ezilen halklar ve ezilen uluslar karşısında yer alan bir cephe. Başta, Avrupa işçi sınıfı ve halklarına karşı oluşturulmuş

DEMOKRASİ EMPERYALİSTLERİN LÜTUFLARIYLA DEĞİL KENDİ ELLERİMİZLE KURACAĞIMIZ İKTİDARLA GERÇEKLEŞECEKTİR!

emperyalist bir birliktir. Çünkü Avrupalı emperyalistlerin, sömürü ve egemenlik alanlarını genişletmek ve diğer emperyalistlere karşı daha güçlü bir konumda olmak ve kendi sömürücü ve egemenlik sistemlerini sürdürebilmek için, başta Avrupa işçi sınıfını susturmaları, onların mücadelesini çeşitli araçlarla engellemeleri ya da zayıflatmaları gerekiyor. Bunun başında da Avrupa işçi sınıfının birliğini, birlikte mücadelesini engellemeleri, onların ortak örgütlenmesi önünde çeşitli engeller çıkarmaları gerekiyor.

Özellikle son on yıldır emperyalizmin "ulusal devletleri" kaldırdığı ya da böyle bir eğilim içinde olduğu vurgulansa da, emperyalizmin yaptığı, ulusal devletleri kaldırmak bir yana, onları korumaya, ama emperyalist tekellere bütünüyle sınırlarını açtırma yöneldir.

Avrupa'da gümrük sınırlarının kalkması, ulus devletlerin sınırlarının kalktığı anlamına gelmez. Tersine, ulusal devletin sınırları sıkı sıkıya korunmaktadır. Öte yandan her ülkenin tekeli burjuvazisi, diğer ülkeler karşısında güçlü olmasını da dayatıyor. Örneğin Alman tekelleri, "Güçlü Avrupa için güçlü Almanya" şiarını ileri sürerken, Fransız ya da İngiliz burjuvazisi Alman burjuvazisinden farklı bir tutum takınmıyor. AB içinde, en güçlü olma yarışı da, özellikle adı geçen bu üç ülke arasında geçmektedir.

Özellikle son yıllarda büyük tekellerin, küçük tekelleri yutması (fusion) veya karşılıklı kontrat ve antlaşmalarla yapılan birleşmelerin sonucunda, tekeli sermaye daha da yoğunlaşarak genişlemiş ve şişmiştir. Tekelci sermayenin böylesine yoğunlaşmasına ve şişmesine paralel olarak, işçi ve emekçi kesiminin yoksullaşması da had safhaya ulaşmıştır.

Üretimin her alanında geçmiş yıllara nazaran kat kat artmasına karşın gerçekleşen bu birleşmeler neticesinde büyük bir işsizler ordusu yaratılmıştır. Diğer yandan tekellerin birbirini yutması sonucunda küçük ve orta halli üretim alanları, bu dev tekeller karşısında iflas etmiş, diğer kesimler ise ya üretimine son vermiş veya büyük tekeller tarafından yutulmuştur. Bilim adamlarının ve ekonomistlerin araştırmalarına göre: 1994-1998 yılları arasında gerçekleşen birleşmeler eski yıllara nazaran dört kat daha artmış ve 1999'un başlarında inanılmaz bir meblağa, yani 2.815.135 milyar dolara ulaşmıştır.

Tekellerin birbirlerini yutma ya da birleşme (fusion) işlerine devletler direkt katılıyor. İngiliz iletişim tekeli Vodafone, Alman tekeli Mannesmann'ı satın almak istediğinde, Almanya hemen devreye gi-

rebiliyor ve Mannesmann'ın yutulmasına göz yumuyor. Buna benzer daha birçok örnekler mevcut. Bu iki açıdan önemli, birincisi, burjuvazi "serbest rekabet" anlayışını özellikle yarı-sömürge ülkelerin kapılarını kendilerine açmaları için kullanırken, kendi çıkarlarına ters düşüğünde, bu ilkeyi bir kenara atabiliyor. İkincisi ise, çok uluslu tekeller gerçeğinin, her tekelin bir ülkeye bağlı olduğunu ve öncelikle de kendi emperyalist ülkesinin çıkarlarını ön plana aldığı bir göstergesi olarak karşımıza çıkıyor.

AB içinde gümrük duvarlarının varlığı, Avrupalı tekellerin işine yaramadığı gibi, sermayenin ve metanın dolaşımında ciddi sıkıntılar yaratıyordu. Süreç içinde de gümrük duvarlarının kaldırılması ihtiyacı doğdu. Buna karşın, AB dışından gelen birçok ithal mala kota konduğu da bilinen bir gerçek. Yani, emperyalistler, özellikle yarı-sömürge ülkelerin sınırlarını bütünüyle emperyalist tekellere koşulsuz olarak açmalarını dayatırlarken, kendi iç pazarlarını koruma altına alıyorlar. "Çok Taraflı Yatırım Anlaşması" (Multilateral Agreement on Investments-MAI) bu dayatmalardan birisidir. Ama, diğer yandan ABD, Fransa'nın parfümünü kendi pazarına sokmaya yanaşmazken, AB de ABD'nin tarım tekellerine karşı kendi tarım sanayini koruma altına alıyor vb...

Ya da AB, Boeing'in McDonnell Douglas tekeli yutmasına ve sermaye gücünü artırmasına çok sert tepki gösterip mahkemeye verirken, Boeing karşısında kendi tekeli Airbus'ı finanse etmesine ise ABD tepki göstermiştir. Oysa Boeing ve Airbus "çok uluslu tekeller" olarak adlandırılmasına karşın, esasta ise belli emperyalist ülkelerin tekelleridir. Yani, tekellerin sahip olduğu devletler vardır. Ve emperyalist ülkeler kendi tekellerini, diğer tekellere karşı korumaktadır. Bu örnek, özellikle "küreselleşme" argümanı arkasındaki gerçeği görmek istemeyenler için çarpıcı bir veridir.

"Küreselleşme", hiç de emperyalist ideologların dediği gibi, emperyalist tekeller arasındaki çelişkiyi ortadan kaldırmadığı gibi, ulus-devlet ötesi bir gelişme de yaratma eğilimi içinde değildir. Tersine, "küreselleşme", emperyalist tekellerin yarı-sömürge ülkeleri ilğine kadar sömürmesi ve yarı-sömürge ülke devletlerinin, tekellerin çıkarını en iyi bir şekilde koruması ve onun halka karşı jandarmalığını yapmasıdır. Bu yeni bir gelişme olmadığı gibi, yarı-sömürge egemen sınıfları var oldukları günden beri bu görevi, düne oranla daha aşikar bir şekilde yerine getiriyorlar.

AB, emperyalist tekellerin birliği olduğuna göre, buna karşı tavrımız ne olmalıdır? Böyle bir birlik desteklenmeli mi yoksa karşı mı çıkılmalı?

AB görünüşte Avrupalı halkların birliği gibi bir görüntü sergiliyorlarsa da bu doğru değildir. AB devletlerin birliği ve bir devlet çatısı altında birleşmesi değildir. Biz halkların birleşmesine ve eşit şartlarda bir arada yaşamasına karşı değiliz. Ancak bugün gerçekleştirilen bu değildir. Olan bir tek şey vardır. Avrupa pazarları, bugün tekellerin daha çok yararlanması, bu pazardan daha fazla kâr sağlanması ve bu coğrafyada bulunan devletlerin, bir ekonomik ve siyasi güç olarak diğer büyük ülkelere (ABD-Japonya gibi) karşı güçlü durmayı ve rahat rekabet etmeyi hedeflemiştir. Ekonomik olarak güçsüz hatta bazıları bağımlı olan Yunanistan, Polonya gibi ülkelerin birliğe dahil edilmesi ekonomik ve siyasi olarak tam bir denetime alınmasından öteye gitmemektedir. Dolayısıyla bu birliğin işçi sınıfına getirdiği bir avantaj yoktur.

AB, bir Pazar birleşimi olmasının yanında bütünüyle ulusal pazarların tek bir ekonomik birliği anlamını taşıyor. Para birliğinin sağlanmasına karşın, AB içinde yer alan ekonomilerin tek bir merkezi birleşimi olmadığı gibi, AB içinde politik bir birlik de söz konusu değildir.

Olan, emperyalizm karşısında ulusal devletlerin düne oranla daha zayıflamasıdır. Ama bu gelişmeler dünden nitelik olarak farklı olmayıp nicel gelişmelerdir. Ulusal devletler, daha doğrusu yarı-sömürge devletler, halka karşı daha da güçlenmekte ve kitlelerin en küçük demokratik hareketini zor kullanarak bastırmaktan kaçınmamaktadır. Emperyalizmin sömürsünün devamı açısından da ulusal devletlerin halka karşı ayakta tutulmasının zorunluluğu vardır. Yarı-sömürge devletler güçlü kılınırlar, emperyalist devletler ortadan mı kalkıyor? Hayır! Emperyalist devletlerin varlığı, diğerini şart koşar. Ve emperyalist tekellerin egemenlik yarışında öne geçmesi için de emperyalist devletlerin güçlü olmasını zorunlu kılar.

AB'nin ve onun Euro'sunun ayakta kalmasının koşulları, emperyalizmin "istikrarına" bağlıdır. Emperyalistlerin içinde bulunduğu derin kriz, emperyalistler arası gelişmeleri keskinleştirecek ve önceki birliklerin yerine bir başka birliklikleri gündeme getirecektir. Ya da Alman hegemonyasının, AB içinde tartışılmaz üstünlük sağlamasıyla, süreç uzayabilir. Bunun da olasılığı çok fazla değildir. Çünkü, AB içindeki diğer güçlü emperyalist ülkeler daha şimdiden bunun pazarlıklarını yapıyor ve önlemlerini al-

maya çalışıyorlar.

AB'yi, "ulusal devletlerin ortadan kalkmasına" örnek olarak verenler, emperyalizmin eşitsiz gelişim ve egemenlik karakterini unutturmaya çalıştıkları gibi, daha bugünden AB içinde faşist milliyetçi akımların güçlendiğini de görmezden geliyorlar. Oysa, milliyetçilik hızla gelişirken, ulusal hükümetler de milliyetçiliğin gelişmesine el altından destek veriyor. Almanya'da yapılan yerel seçimlerde faşist partilerin yerel yönetimlerde yer almaları gibi.

Emperyalist Köleliğin Yeni Adı; AB Aday Üyeligi ve Türkiye

Türk egemen sınıfları, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası ABD'nin "Marshall Planı" ile yüksek refahı yakalayıp "küçük Amerika" olacağı diyerek uzun yıllar çeşitli milliyetlerden Türkiye halkını oyalamaya çalıştılar ve bu yardımların ve NATO'ya girmenin bedeli olarak ABD'nin isteği doğrultusunda Kore'ye asker gönderdiler. Ve binlerce işçi ve emekçi orada, ne için ve ne uğruna savaştığını bilmeden kırıldı. Ve aynı Türk egemen sınıfları 40 yılı aşkındır, 1992'de "AB" adını alan AET'nin kapısını sürekli çalmaya başladı. Ve halka ne kadar zulüm yapılıyorsa, AB'ye, yani, emperyalistlerin deyimiyle "medeniyete", "refaha", "demokrasiye" ulaşmak için yapılmaya başlandı.

Bu, büyük bir aldatmaca olduğu gibi, halkı oyalamanın bir gerekçesi olarak gündemde tutulmaya çalışılıyor. "Batı medeniyetini yakalayacağız" adı altında, TC'nin kuruluşundan bu yana, yani son 80 yıldır halkı, "kırk katır, kırk satır" seçeneği ile karşı karşıya bırakmışlardır. Halkın yarattığı değerlerin önemli bir kısmı emperyalistlerin cebine giderken, bir kısmı da yerli egemen sınıfların cebine akmıştır. Bu süreç içinde ise, halkımızın demokratik hak ve özgürlükler için verdiği mücadele ve Kürt ulusunun mücadelesi kanlı bir şekilde bastırılmıştır. ABD ve AB'li emperyalistler ise, "Türkiye doğru yolda" diyerek, halka yapılan her türlü zulmü, sömürüyü ve ağır yaşam koşullarını desteklemişlerdir.

Türk egemen sınıflarının AB'ye girmesinde çıkarları fazlasıyla mevcuttur. **Ancak, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının bunda çıkarı olmadığı gibi, ülkenin emperyalizme fazlasıyla bağlanması, emperyalist sömürü ve baskı ağının olduğundan daha da ağırlaşması anlamına geliyor.** "AB'ye girsek, insan haklarında iyileşme, sosyal haklarda gelişme olur" vb. propagandalar, AB emperyalist burjuvazisinin halklara kendini şirin gösterme gayretlerinden başka bir şey olmadığı gibi, emperyalist tekellerin sömürü ve egemenlik alanlarını genişletmesini gizleme argümanlarıdır.

Türk egemen sınıflarının AB içinde yer almak istemesinin kendi açılarından çok yönlü çıkarları olduğu bir gerçek. Başta, yarı-sömürge ülke burjuvazisinin ve iktidara ortak olan diğer feodal sınıfların, emperyalizmin desteği olmadan iktidarda kalmaları söz konusu değildir.

Onlar, varlıklarını emperyalizmin desteğine borçludurlar. Çünkü onların bağımsızlıkçı bir karakterleri olmadığı için, halka karşı iktidarlarını sürdürmeleri, ancak ve ancak emperyalizmin desteği ile olanaklıdır. Emperyalizmin ise, onlara gereksinimi vardır. **Onlar, yarı-sömürgelerde halka ve işçi sınıfına karşı, emperyalizmin en güvenilir sömürü ve egemenlik araçlarıdır.**

Yarı-sömürge egemen sınıflarının komprador karakteri de buradan gelir. Emperyalistlerin yarı-sömürge iktidarlarını sıkı bir şekilde kontrol altında tutmaları, hatta büyük ölçüde iktidara kimlerin geleceğini belirlemeleri, gerektiğinde askeri darbeleri gündeme sokmaları, yarı-sömür-

geler olmadan emperyalizmin ayakta kalamayacağındandır. Çünkü, emperyalist sermaye bu ülkelerin sömürüsü üzerinde gelişiyor, büyüyor ve egemenlik kuruyor. Daha açıkçası, emperyalizm, yarı-sömürgelere sahip olmadan yaşayamaz.

Türk egemen sınıfları kendi sırtlarını yıllardır ABD ve Batılı emperyalistlere dayayarak, halka karşı iktidarda kaldılar. AB gibi emperyalist bir bloğun içine girdiklerinde ise kendilerini güvencede hissedeceklerdir. Özellikle de komprador burjuvazi, emperyalist sermayenin ülkeye girmesini ve emperyalist tekeli sermayeden kolay kredi alabilmenin olanaklarını yaratacağını düşündüğü için, AB'ye girilmesini en çok savunan kesimler olmuştur.

AB açısından Türkiye'nin denetim altına alınmasının çok yönlü yararları mevcut. Bugün Türk egemen sınıfları esasta ABD emperyalizminin ekonomik, siyasi ve askeri denetimi altındadır. Avrupa, Ortadoğu

ve Orta Asya'nın kesiştiği üçgende yer alan Türkiye'nin jeo-politik, jeo-stratejik konumu ve güçlü askeri yapısı dikkate alındığında, AB ile ABD arasında Türkiye üzerindeki egemenlik çatışması önemli bir yer tutmaktadır. ABD, AB'nin (özellikle Almanya'nın) tüm çabalarına karşın Türkiye üzerindeki egemenliğinin zayıflamasına karşı çıkıyor. Çünkü Türkiye, ABD için, Ortadoğu ve Kafkaslar açısından ileri bir karakoldur. **ABD, bu ileri karakolu üzerindeki denetimini, yani egemenliğini yitirmek istemiyor.** Ayrıca, Balkanlarda sular daha durulmadı ve yeni bir paylaşım için doğum sancıları çekmektedir.

Almanya ve Fransa ise Türkiye'yi ABD'nin kontrolünden çıkarıp bütünüyle kendi egemenlikleri altına almak isti-

yorlar. Türkiye, AB'nin üyelik kriterlerinden bütünüyle uzak ve kısa süre içinde oraya gelmesinin olanağı da yok. Başta ekonomik ve bununla beraber siyasi ve sosyal bir yapı olarak, AB'nin "üyelik" için öne sürdüğü koşullara uygun değil. **Ancak, AB açısından sorun, "demokrasi" kriterleri değil, emperyalist çıkarlar her zaman ağırlıktadır.**

ABD'nin Türkiye'nin AB'ye girmesini desteklemesi, sorunun bir başka yönünü oluşturmaktadır. ABD, AB içinde kendini destekleyecek üye ülkelerin olmasını istiyor. Böylece AB içinde hem karışıklık çıkartacak hem de kendi çıkarlarını zedeleyecek kararların alınmasını zorlaştıracaktır. Ayrıca ABD, Türkiye ile en az 25 yıllık stratejik bir anlaşma imzalamıştır. Bu anlaşma, Türkiye'yi daha uzun bir süre -emperyalistler arasındaki denge değişmediği sürece- ABD'ye bağımlı kılacaktır.

Türk devletinin silahlandırılmasının ve silahların satışı konusunda sadece ABD ile Almanya arasında bir yarış olmayıp, Almanya, Fransa, İngiltere ve diğer emperyalistler arasında da büyük bir mücadele vardır. Ayrıca, Türk devletinin yaklaşık bir milyon kişilik bir orduya sahip olması, hem iyi bir silah pazarı olmasının yanında, emperyalizmin bölgedeki çıkarlarını koruması açısından da önem taşımaktadır. Alman hükümetinin "silah satışında insan hakları esas alınacak" demesi ise, ikiyüzlülüğün başka bir şey değildir. **Silah alıcılarının yarı-sömürge ülkeler olduğu bir gerçekken, bu tür ülkelerin ezici çoğunluğunda "insan hakları"ndan söz etmek, "silahlar insan öldürmez" demek kadar saçmadır.**

NATO içinde ABD'den sonra en faz-

la askere sahip ülke Türkiye'dir ve nüfusuna oranla çok yüksek sayıda askere sahiptir. Dünyada nüfusuna oranla bu denli sayısal olarak güçlü bir orduya sahip ülke yok denebilir. Türkiye, Rusya, ABD ve Çin'den sonra dördüncü sırayı almaktadır. Türk egemen sınıfları, bu kadar kalabalık bir orduyu kendi sınırlarını korumak için beslemiyor, esas olarak bölgede, ABD ve Batılı emperyalistlerin çıkarlarını korumaya yöneliktir. Türk ordusunun sayısı, Türkiye'nin NATO'ya girmesinden sonra, ABD'nin istekleri doğrultusunda artırılmıştır. Bu nedenle de ABD her yıl, "askeri yardım" adı altında 300 milyon doları aşkın miktarlarda "hibe" yapmaktadır.

AB'li emperyalistlerin Türkiye'deki insan hakları ile ilgilendiklerini ya da bu-

na önem verdiklerini söylemek, emperyalizmin gerçek yüzünü görmemek anlamına gelir. Emperyalistler, kendi kamuoyunu oyalamanın telaşı yanında, "insan hakları" savunusu görüntüsü altında daha ağır sömürü koşullarını dayatmaktadır. Oysa, bugün dünyada "insan hakları"nın en çok ihlal edildiği yerler, emperyalistlerin denetimindeki yarı-sömürgelerde olmaktadır. **Emperyalizmin çıkarları ile "insan hakları" yan yana bir arada duramaz. Biri varsa diğeri olmaz.** Emperyalist burjuvazi, "küreselleşme" ya da "Yeni Dünya Düzeni" adı altında emperyalist ideoloji ve siyasetini kendi çıkarları için daha fazla sömürü ve egemenlik kurmak için öne sürerken, "insan hakları" ise sadece bir göz boyama söylemi olarak dile getiriliyor.

Türk egemen sınıfları kitleleri kandırmak için AB'ye üyelik sorununu, kendi baskılarını gizlemek için bir araç olarak kullanmaktadır. Yeni vergiler ve sosyal hakların daha da kısıtlanması AB'ye girmenin diyeti olarak açıklanacaktır. İdam cezasının kaldırılması ise, "demokratik hakların genişletilmesi" olarak kitlelere yutturulmaya çalışılıyor. Oysa, Türk egemen sınıfları zaten en az 20 yıldan bu yana idam cezasını uyguluyor. Ama, sokaklarda insanlar sorgusuz-sualsiz infaz ediliyor, kaybediliyor.

Sonuç olarak, AB'ye üyelik Türkiye'ye, daha doğrusu halka getireceği olumlu yeni bir şey olmayacağı gibi, emperyalizmin sömürü ve baskısını artıracaktır. Diğer yandan demokratik ve sosyal haklarda bir değişiklik olmayacak, tersine belki de bugünkü durumdan daha ağır koşullarla, halk karşı karşıya kalacaktır. İşsizlik artacaktır. Küçük ve orta ölçekli işyerlerinin kapanması daha da hızlanacaktır. **AB'ye üye olan ülkelerin, üye olduktan sonra ülkede hızla işsizliğin artması tesadüfi bir olay değil, emperyalist tekellerin istihdam politikasının yürürlüğe konmasıdır.**

Tahkim yasasının kabul edilmesi, IMF ile stand-by (hazır ol) anlaşmasının yapılması, "sosyal güvenlik reformu" adı altında çalışanların haklarının daha gerilere götürülmesi, Tür-

kiye'de halkın refah düzeyini değil, emperyalist tekellerin ve yerli uşakların kârlarını artırma garantisi sağlayacaktır.

Kısacası emperyalist kölelik zincirinin ağırlaşmasından başka bir yenilik olmayacaktır. Bunun tersini düşünmek, emperyalizme ilericilik yüklemek olur ki, bugün gericiliğin emperyalizm olduğu kitlelerden gizlenmiş olur.

Sonuç olarak, Türkiye'nin AB'ye girmesi, çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı ve halkının zararına gelişecek ve emperyalist kölelik zincirinin daha da ağırlaşmasını beraberinde getirecektir. Türk egemen sınıfları bir kaç dolar kredi alma pahasına ülkeyi emperyalizmin güçlü bir ileri karakolu haline getirmek istiyorlar.

Emperyalist işgal ve Kürtler

Kürt önderlikleri işgalcilere karşı tavır alma yerine işgalcilerin yanında yer alma işgale ilerici, değiştirici bir misyon yüklemeyi daha anlamlı ve gerekli gördüler. Emperyalist işgalcilerin “ya bizden yanasınız ya da düşmandan” veya “iyi ve kötünün savaşında ‘iyiden mi, kötünden mi’ yanasınız” söylemine karşı Irak halkı esas olarak tercihini emperyalizme düşmanlıktan yana; Kürt önderlikleri ise işgalcilerden yana yaptı. Diğer bir anlatımla, emperyalistlerin çıkarları uğruna onlardan akacağına inandıkları kırıntılar uğruna ezilen bir halkın haklı ve meşru mücadelesini objektif olarak bölge halkının karşısına oturtular.

Devrimci ve komünist güçler baştan itibaren emperyalist işgalcilerin yürüttükleri tüm katliamlara ve ürettikleri sınırsız yalanlara rağmen Irak'ta başarılı olamayacakları gerçeğinin altını çizdiler. Bu net ifade ediş, bu net tanımlama gücünü tarihi tecrübelerden, yalanların gerçeklerin gücü karşısında yenik düşeceğine ve gerçeklerin bütün çıplaklığıyla açığa çıkacağına olan güvenden alıyorlardı. Bu durumu haklı ve meşru olan, kitlelere dayanan bir direnişi başarıyla sonuçlanacağına olan inanç temelinde yorumlamak mümkündür. İşte tüm bu faktörler, farklı dinsel, mezhepsel, ulusal güçlere dayanan, yani kendi içlerinde bir örgütsel bütünlüğü olmayan ve ortaklaştıkları tek nokta işgale son vermek olan direnişçilerin başarısını getirecektir. Bu direniş, sürece yayıldı ve daha de yayılacak. Felluce'deki katliam, yerle bir edilen kent direnişin bittiğinin değil daha da yayılacağına habercisidir. Uzayan direniş gerçek ile yalancı, haklı ile haksız olanı ayırtırmaya devam ediyor/edecektir de. Nitekim direniş uzadıkça, altını çizdiğimiz noktalar somut birer olgu haline geldi. Irak sokaklarında yükselen direnişin yankıları, Irak sınırlarını çoktan aştı. Şüphesiz yaşanan bunca ağır vahşete rağmen gösterilen tepkinin henüz yeterli olduğu söylenemez. Ama şunu rahatlıkla söyleyebiliriz, direniş, işgalcileri kara kara düşündürmeye ve uluslararası planda yalnızlaştırmaya devam ediyor. Ancak bu yalnızlaşma işgalcileri durduramıyor tam aksine daha da saldırganlaştırıyor.

ABD'de seçimleri yeniden kazanan Bush, Felluce üzerine bombalar

yağdırmaya devam etti. Diğer bir ifadeyle Irak'taki tüm direniş mevzileri, kentler katil Bush'un yok etme planı dahilindedir. Felluce'nin ardından direnişin yeni odağı olan Musul da şimdi yeni hedefler arasında. Eylemcilerin son bir hafta içinde başta ABD askeri üsleri olmak üzere, karakol ve işbirlikçilere yönelik gerçekleştirdikleri eylemler Musul'un hedef tahtasına oturmasına neden oldu. Bu saldırılar, kamuoyuna yansıyan işkence fotoğrafları ve katliamlarıyla dünya kamuoyunda itibarı sarsılan Bush tek “çözüm”ü yeni saldırı hedefleri belirlemekte arıyor. ABD emperyalizminin izlediği bu saldırılara karşı tepkiler ise daha da derinleşmektedir. Irak direnişi bu tepkileri objektif olarak derinleştirmeye devam edecektir. Irak'taki direniş Vietnam'daki devrimci direnişin oynadığı tarihsel rolü tabi ki oynayamaz. Burada bunun nedenleri üzerinde durmayacağız. Sadece şu kadarını söylemekle yetineceğiz: bir direniş hakkındaki değerlendirmeyi ona yön veren güçlerin çizgisinden soyutlayarak yapamayız. Bu elbetteki direnişin objektif olarak oynadığı tarihsel misyonu gözden kaçırmamızı gerektirmez.

Tüm bunların yanı sıra Irak'ta büyüyen direniş, Filistin'de Siyonizme ve ABD emperyalizmine karşı süren mücadele, ABD kamuoyundaki iç tartışma, uluslararası planda anti-işgalci, ABD karşıtı bir dalganın daha da büyüüp gelişmesine yol açar. Bu gelişmeler uluslararası planda anti-emperyalist bir mücadele dalgasının yaratılmasına, enternasyonalist bir dayanışma bilincinin yeniden yükselmesine hizmet ediyor. Bu eksenli somut im-

kanlar sunuyor. Bu imkanlardan yararlanma görevi en başta MLM'ler olmak üzere tüm ilerici ve devrimci güçlerin önünde durmaktadır.

İşgalcilerin mi Ezilen Halkların mı Dostluğu?

Kürt önderlikleri işgalcilere karşı tavır alma yerine işgalcilerin yanında yer alma işgale ilerici, değiştirici bir misyon yüklemeyi daha anlamlı ve gerekli gördüler. Emperyalist işgalcilerin “ya bizden yanasınız ya da düşmandan” veya “iyi ve kötünün savaşında ‘iyiden mi, kötünden mi’ yanasınız” söylemine karşı Irak halkı esas olarak tercihini emperyalizme düşmanlıktan yana; Kürt önderlikleri ise işgalcilerden yana yaptı. Diğer bir anlatımla, emperyalistlerin çıkarları uğruna onlardan akacağına inandıkları kırıntılar uğruna ezilen bir halkın haklı ve meşru mücadelesini objektif olarak bölge halkının karşısına oturtular. Ve direniş büyüdükçe işgalcilerin Kürt önderliklerine, Kürt önderliklerinin de işgalcilere olan ihtiyacı giderek artıyor. Ve hiç şüphesiz burada esas olarak kaybeden Kürtler oluyor. Çünkü Kürtlerin kurtuluşu işgalcilerin dostluğunu kazanmaktan değil, bölge halkının dostluğunu kazanmaktan ve birlikte işgalcilere karşı mücadeleyi yükseltmekten geçiyor. Ama bağımsız düşünme, bağımsız hareket etme gücüne ve iradesine sahip olmayan burjuva-feodal Kürt önderlikleri yüzlerini Ortadoğu halklarına çevirmek yerine emperyalist kapılara çevirme politikasını ısrarla sürdürmeye devam ediyorlar. Her dönemin, her rolün adamı olmayı başaran ya da başardığını sa-

nan Talabani, Felluce'de işgalcilerin yürüttüğü katliamı “terörizme karşı mücadele” olarak değerlendirebiliyor. Oysa Felluce sokaklarında cansız yatan çocuk, genç, yaşlı bedenler tıpkı yıllar öncesi emperyalizmin kuklası Saddam diktatörünün Halepçe'de yarattığı katliamları andırıyor. Dünün mağdurları, dün katliama uğrayanlar bugün katliama uğrayan ve mağdur duruma düşenlerin yanında yer almalıyken, katliamcılarının ve zalimlerin yanında yer almayı kurtuluş yolu sanıyorlar.

Hiç şüphesiz bu tabloda Kürt halkının hiçbir rolü yoktur. Aksine, Kürt halkı kurtuluşu emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin sunacağı kırıntılarda arayan burjuva-feodal milliyetçi önderliklerin yürüttüğü işbirlikçi politikaların mağduru durumundadır. Ve Kürt halkı bu önderliklerden kurtulmayı başaramadıkça kendisi için değil, başkaları için dövüşerek mağdur olmaya devam edecektir. Kürt halkının tarihi bu konuda acı tecrübelerle doludur.

İşgalcilere yaklaşımda ve işgale karşı çıkan, işgalcilerle savaşan güçleri değerlendirmekte problemlili olan yalnızca Talabani ve Barzani önderlikli partiler değildir. Bu konuda başta Kongra-Gel olmak üzere birçok Kürt parti ve örgüt ve çevrenin yaklaşımı problemlidir. Hepsinin yüzü AB'ye dönüktür. Hepsi, hala Irak işgalinin Kürtler lehine tarihi fırsatlar yarattığını ve Kürtlerin bugünkü asıl görevini de işgalcilerle birlikte hareket ederek; sunulan bu tarihi fırsatları en iyi şekilde değerlendirmek olduğunu savunuyor.

Yani emperyalistlerin tarihsel olarak Kürt halkının başına açtığı tüm felaketler unutuldu. Anti-emperyalist mücadele, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşları, ezilen halkların kardeşliği, birlikte savaşım **“Yeni Dünya Düzeni”** nin sunduğu **“nimetlerin”** altında kaldı. Diğer bir ifadeyle, bu güçlere göre hepsi tarih oldu.

Ezilen ve ezenlerin savaşımının yok olduğunu, yoksa Kürt önderliklerinin yine bir tarihsel yanılıyla mı yüz yüze olduklarını tarih kısa sürede gösterecektir. Aslında bu tarihi yanılığının işaretleri gün geçtikçe artıyor. Ezilenler ezenlere karşı seslerini gide rek daha da yükseltmeye başladı. Yükselen bu seslerin ilk hedefi de Kürt önderliklerinin dost gördüğü, Ortadoğu'daki **“gerici statükoları”** parçaladığını öne sürdükleri ABD emperyalizmidir.

Bu konuda Kongra-Gel'in genel yaklaşımının diğerlerinden pek farklı olmadığını yukarıda ifade etmiştik. Sorunun daha iyi anlaşılması için Kongra-Gel belgelerinden uzun alıntılar yapma gereği duyuyoruz.

“ABD ve İngiltere'nin Irak şahsında Ortadoğu'ya yönelik gerçekleştirdikleri müdahale, bu gelişim sürecinin en önemli halkasını oluşturmaktadır. Tarihi kökleri çok derin olan Ortadoğu'daki teokratik, oligarşik ve otokratik rejimler, dar milliyetçi, dini fanatik zihniyeti ve oluşumlar, halkların demokratik özgür gelişmesi önünde büyük engeller teşkil ettikleri gibi, hakimiyet açısından da aşılması zorunlu engeller durumundadır. İç dinamikleri ile demokratik Ortadoğu rejimleri, dış dinamiklerin müdahalesi ile bölge bir sürece girmiştir. Bu müdahalenin sonuçları dünya çapında etkili olacak yeni bir dönem başlatırken demokratik güçlerin ve gelişmenin de yolunu açmıştır.”

“Yeni durum bölgede değişimden yana olan güçlerle statükoyu korumaya çalışan güçler arasında kapsamlı ve yoğun bir mücadele ortaya çıkarmıştır.”

(Kongra-Gel belgelerinden)

Söylenenleri toplarsak, **“emperyalistler ve uluslararası sermaye hem kendi önlerini hem de demokratik güçlerin gelişim yolunu açmak için Ortadoğu'daki gerici, oligarşik rejimleri yıkıyorlar.”** Böyle bir algılayış, böyle bir kavrayış doğal olarak emperyalistlerin işgalini de meşrulaştırıyor. Dahası **“bu müdahale bölgede statükoyu korumaya çalışan güçlerle, değişimden yana olan güçler arasındaki mücadeleyi de açığa çıkarmaya vesile olmuştur vb.”** deniyor. Bölgede Saddam gibi diktatörlüklerin Suudi kralların, Şeyh yönetimlerin olduğu ne kadar doğru ise, bunların yaratıcıları ve koruyucularının da emperyalistler ve uluslararası sermaye olduğu da o kadar doğrudur. Bölgedeki petrol şirketlerinin ortaklarına bakan herkes uluslararası sermayenin kimden yana olduğunu, nerede durduğunu daha da rahatlıkla görebilir. Her şeyden önce emperyalistler girdikleri her ülkede en gerici sınıflarla bağ kurmuşlardır/karakterleri gereği bunu kaçınılmaz olarak yaparlar. Ve bu sınıflar da her zaman emperyalistlerin o ülkedeki sosyal dayanakları, çıkarlarını korumakla yükümlü olan işbirlikçileri, uşaklarıdır.

Ortadoğu haritasına bakalım. İstisnasız yönetimi elinde bulunduran tüm güçlerin göğüslerinde işbirlikçi tabelası vardır. Feodal bey, kral ya da şeyh olmaları bu gerçeği değiştirmiyor. Bu bir. İkincisi, emperyalistlerin amacı çıkarlarını rahat koruyabilecek ve daha da geliştirecek uşak yönetimlerin sürekliliğini sağlamak ve korumaktır. Eğer uşak yönetimler bu ihtiyaca ye-

teri kadar yanıt veremiyorlarsa ya da uşak yönetimlere kitlelerin tepkileri varsa, emperyalistler **“demokrasi”**, **“özgürlük”** demagogileri eşliğinde gereken değişikliği yapmaya yönelirler. Bazen askeri, bazen komplolara dayanan sivil darbelerle bu işi çözerler/çözmeye çalışırlar. Tabi ki, her zaman, her şey onların istediği gibi gitmez. Tıpkı bugün Irak'ta olduğu gibi.

Tüm bunları emperyalistlerin niteliği ve amacı/amaçları çerçevesinde ele alırsak, aslında anlaşılmayan hiçbir şey yok. Bilakis, her şey yerli yerine oturuyor. Ama, tüm bu gelişmeleri emperyalistlerin niteliğinden bağımsız ele alarak, onlara **“gerici statükoları”** parçalama misyonu yüklemeye kalkılırsa, işte o zaman **“yaşasın emperyalizm”** demek kaçınılmaz hale gelir. Ve Irak işgalini, ne adına olursa olsun meşrulaştırmaya çalışan her çevrenin objektif olarak yaptığı hatta yapmaya çalıştığı budur. Emperyalistlere yaptıkları tüm itirazlar bu işgalde, işgalcilerin kendilerini hesaba katmalarını içeren noktalara dönüktür. Yani itirazlar anti-emperyalist, anti-işgalci bir zeminde değil, tam aksine işgalde dikkate alınmamalarına duyulan sitemdir. Eğer dikkate alınarak, kendilerine bir misyon biçilmiş olunsaydı, o zaman söylem düzeyindeki bu sitemlere de rastlamak mümkün olmayacaktı. Osman Öcalan ve arkadaşlarının bu konudaki açıklamaları öteden beri düşünülen ve hayata geçmesi beklenen bir politikanın yüksek sesle dile getirilmesinin somut bir ifadesidir.

Değişim ve dönüşümü hedefleyen ilerici iç dinamiklerin önündeki en büyük engel emperyalistlerdir. Bütün bir 20. yüzyıl boyunca ve hatta içinde yer aldığımız yüzyılın ilk zamanlarında ister sınıfsal niteliği isterse objektif olarak oynadığı rol gereği ilerici ve

devrimci olan tüm hareketlerin karşısında emperyalistlerin olması tesadüfi değildir. Aksine, emperyalizmin niteliği gereği tersinin gerçekleşmesi mümkün değildir. İran şahlarının, Ziya Ül-Hak'ların, Suudi krallığının efendileri olan emperyalistleri, değişimin dış dinamikleri olara değerlendirilenler uzlaşmacılığın/çaresizliğin terorisini yapıyorlar. Sonuç olarak, ABD'nin Irak işgalini Ortadoğu'daki **“çağdışı stotüko”** ları aşma eylemi olarak gören anti-emperyalist Kürt güçler Felluce'de işlenen **“çağdaş”** cinayetlerin tarihsel anlamını umarız görmüşlerdir. Felluce sokaklarında canlı/cansız hedeflere yağın bombalar, silahsız, savunmasız insanların bedenlerine sıkılan kurşunların, Amerikan **“demokrasi”** sinin gerçek resmi olduğunu anlamışlardır.

Hala bu katliamların Kürtler adına tarihi fırsatlar yarattığını iddia edenler varsa, eğer işbirlikçi, feodal-aşiret beyi değilse ise, böyle bir beylik için çalışmıyorlarsa, ya bunların tarihi bilgileri çarpıktır, nesnellikten çok uzaktır ya da bunlar tarihi, işgalcilerin Irak'a girmesi ile başlatarak büyük bir cehalet örneği sergiliyorlar. Yani işgalcilerin Irak'a girmesini tarihteki ilk işgalmiş gibi algılıyorlar. Yani tarihi hafızaları sadece bu süreç ile sınırlıdır. Çünkü, tarih ezilen halkların kurtuluşunu emperyalizmin mayınlı kollarında arayan herkesin kandıdığı tek şeyin uşaklık olduğunu, patlayan mayınların yarattığı düşünsel, zihinsel, bedensel acılardan ve tahribatlardan ibaret olduğunu defalarca, çok keskin ve net bir biçimde göstermiştir. Öyle ya! Tarih yaşanandır. Yaşanan her şey nesneldir. Bu nesnelliği okumakta, yorumlamakta zorluk çekenler, ters yüz etme cüretini gösterenler yanılığaları ile yüz yüze kalmaya ve yenilmeye mahkumdurlar.

Felluce'deki katliam, yerle bir edilen kent direnişin bittiğinin değil daha daha da yayılacağı habercisidir. Uzayan direniş gerçek ile yalanı, haklı ile haksız olanı ayırttırmaya devam ediyor/edecektir de. Nitekim direniş uzadıkça, altını çizdiğimiz noktalar somut birer olgu haline geldi. Irak sokaklarında yükselen direnişin yankıları, Irak sınırlarını çoktan aştı.

Kitleleri, devrimi ve Partiyi örgütleme görevlerimizi kavrayalım!

Egemenler her alanda, her cephede örgütlenmesini, sermayenin egemenliğini, serbestçe dolaşımını kolaylaştırmak, güçlendirmek için yaparken, toplumsal ve siyasal örgütlenmesini de bu temel üzerinde inşa ediyor, ihtiyaç duyduğu yapısal düzenlemeyi ve değişiklikleri bu ihtiyaca uygun yapıyor. Egemenler emeğin köleliği üzerinde işçi sınıfı ve emekçilerin yoksullaşması, yıkımı ve parçalanması üzerinde varlıklarını devam ettirmeye çalışırken, işçi sınıfı ve emekçiler ancak proletaryanın kurtuluş bilimiyle donandıkça, örgütlenme bilimini ustaca pratiğe uyguladıkça sınıfsal ve sosyal kurtuluşunu gerçekleştirebilir.

Örgütlenme biliminde ideolojik birliğin önemi kadar, örgütsel birlik, kitlelerle bütünleşme sorunu da bir o kadar önemlidir.

Günümüz koşullarında en büyük sorun, devrimin ilke ve yasalarına karşı yaşanan kırılmaların ve sarsılmaların yarattığı bilinç bulanıklığı, yanlış ve yetersiz kavrayışların devrim ve parti saflarındaki etkisidir. Bu etki boyutu ve bilinç geriliği kitleleri örgütlenme gücünü zayıflatır, sürecin hızını düşürür. Bu gerçeklik görülüp kavranmalı ve bu kavrayışa uygun çalışmalar yeniden örgütlenip, düzenlenmelidir.

Yaşanan güvensizlikler, devrimin temel tezlerine, "devrim kitlelerin eseridir", ilkesine ve "proletaryanın elinde iktidar savaşında örgütten başka silah yoktur" bilincine karşı geliştirilen yanlış bakış açısı ve bunun sonucu taşınan güvensizliklerdir. Proletarya Partisi tasfiyecilik üzerine yaptığı değerlendirmede şöyle demektedir;

"Genel olarak yaşanan tasfiyecilik Partimizin bu sürecinde önemli derecede etkili olmuştur. Devrimci saflarda ve partimizde tasfiyecilik, emperyalizmin dünya çapında başvurduğu çok yönlü saldırılar ve bu doğrultuda Türk hakim sınıflarının saldırılarının basıncı altında umutsuzluğa, yıkıma kapılan, küçük burjuva aydın kararsızlığı olarak ortaya çıktı. Küçük burjuva tabakalardan Partimize gelen ve parti tarafından yeterince dönüştürülemeyen unsurlar ideolojik, siyasi tasfiyecilikle, parti ve örgüt tasfiyeciliğine savruldu. Tasfiyeciliğin etkisiyle devrimci düşüncelere karşı artan güvensizliğin, devrimin kitlelerin eseri olacağına ilişkin Marksist-Leninist-Maoist tezin, somut koşulların somut tahlili olarak formüle edilen inceleme ve çalışma tarzının kavranmamasında da kendini göstermiştir."

Bugün tasfiyeciliğe karşı bütünlüklü MLM bir tahlil geliştirmek, bu dönemin can alıcı sorundur. Kitlelerin ve partinin örgütlenmesinde üzerinde durulması gereken en can alıcı konu; tasfiyeciliğin ideolojik saldırılarının temellerini açığa çıkarıp, buna karşı, devrimci bilincin güçlendirilmesidir. MLM'nin temel tezleri hakkında ileri bir bilince sahip olunmadan tasfiyeciliğe karşı doğru temelde güçlü bir mücadele yürütülemez. Tasfiyecilik, devrimci bilincin zayıflamasından ortaya çıkan çatlaklardan sızar ve Proletarya Partisi'nin en temel tezlerini manipüle etmeye, değişime uğratmaya çalışır, onun arılığını, saflığını bozar, onu içten içe çürütür bitirmeye çalışır.

Bu yazımızda kitlelerin, devrimin temel tezleri ve onu gerçekleştirecek olan proletarya partisi hakkında yanlış düşüncelere, eğilimleri vurgu yaptığı konular hakkında MLM düşüncelerin neler olduğu konusunda açık anlaşılır belirlemelerde bu-

lunmaya çalışacağız.

Bugün Proletarya Partisi'nin öncü olduğunu söylemekle, kitleler tarafından kabullenilmiş bir öncü olduğumuzu söyleyemeyiz. Bu konuda Proletarya Partisi'nin önünde duran görev ve sorumlulukları ağır ve ertelenemez durumdadır. Proletarya Partisi başta en ileri kitleleri örgütleme göreviyle karşı karşıyadır. Bu görev uzun yıllar pahasına tamamlanamamıştır. Bu nasıl gerçekleşecektir? En ileri olandan, yakın olandan, en fazla değişim talebi taşıyan kesimlerin örgütlenmesinden başlayarak, içten dışı doğru adım adım başarılabılır. Bu kolay olmayacaktır. Ve kısa bir zaman dilimi içinde de gerçekleşmeyecektir. Bunun için doğru bir bakış açısına ve doğru bir kitle çizgisine sahip olmak kadar bunu başaracak kadrolara da ihtiyaç vardır. **Kitlelerin devrimdeki rolü, önemi kavranmadan, buna uygun hareket, davranış ve örgütlenme anlayışı oluşturulmadan doğru bir kitle çizgisi elde edilemez.**

En ileri kitle deyip, dar sınırlı bir devrimci çevreyi anlayan, kitle deyip, sadece örgüt çerperini anlayan bunun dışındaki kesimleri kitle kavramı dışında tutan, anlayışların, yaklaşımların tümü yanlış ve zararlıdır. Dar bir bölge halkını "kitle" kavramı içine alıp, kolay örgütlenebilen kesimi "kitle" kabul edip, kafamızda şekillendirdiğimiz yanlış "kitle" kavramı dışında kalanların örgütlenmesine çalışılmadığı sürece "devrim kitlelerin eseri" olamaz. Küçük burjuvazinin kitlelere yaklaşımındaki sekte, yıkıcı, küçümseyici, onları inandırıp ikna etmeden, eğitmeden zorla "devrim ve örgüte" hizmetle yükümlü gören anlayış ve yaklaşımların benzerleri darbeci tasfiyecilik sürecinde Proletarya Partisi'nde geri düzeyde de olsa etkili oldu. Devrimin en temel konularındaki küçük burjuva kolaycı ve rahatçı anlayış "kitlelere bakış ve kitleleri örgütlenme anlayışı" sorunlarında kendisini açık ve etkili bir şekilde ortaya koydu.

Örgütün önderi, öncüsü olmakla kitleler tarafından kabullenilmiş öncü olmak arasındaki çelişkinin kavrayışsızlığı devrim saflarında başka bir savrulmayı ve yabancılaşmayı ortaya çıkarır. Proleterleşemeyen kesimin bu konudaki kavrayışsızlığı, kendisine olduğundan fazla misyon biçme, kendisini farklı yere koyarak, yoldaşlarını ve kitleleri küçümsemeye vardırır. Bu kesimin bakış açısında, yoldaşlarına ve kitlelere üstten bakma, onları kendilerine itaat eden, yönetilmeye muhtaç kesim olarak görme vardır. Örgüt içindeki mevcut yoldaşlarından bir iki adım önde olma özellikleri taşımaları onları "üstünlük kaprisleri, üstün olma iddiaları"na götürür. Bu güçsüzleşen zeminde, ben-merkezci ve parti üstü anlayış, kendisine ayrıcalıklı haklar tanıma, olduğundan fazla misyon biçme özellikleri ortaya çıkar. Bu küçük burjuva bakış açısından kaynaklanan ayrıcalık-farklılık ol-

gusu belirgin bir şekilde kendisini parti içinde var etmeye çalışır. "Seçkin insan", "ayrıcalıklı kadro", tiplmesi partinin en temel konularında kendisini dayatır. Özellikle demokratik merkeziyetçilik anlayışında, disiplin ve özgürlük anlayışında, haklar ve sorumluluklar anlayışında küçük burjuva anlayış parti içinde üstünlük ve ayrıcalık sağlamaya çalışır. En geniş ayrıcalıklı demokrasi haklarını kendisine kullanırken merkeziyetçilik aklına gelmez. Oysa bilinir ki proleter demokrasi üzerinde yükselen merkeziyetçilik altında irade ve eylem birliği maddi güce dönüşür.

"Bu aşamada bulunuyor oluşumuzda teorik, ideolojik, politik seviyemizin yetersizliği, siyasal deneyimsizliğimiz belirleyici rol oynamıştır. Bu, teorik-ideolojik seviyemizin yetersiz olduğunu ve elbette Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminde, bu temel öğretinin kavrayışındaki yetersizliğimizi de göstermektedir. Yetersizliğimizin kaynağını bilincimizde; gerçeği kavrayamayan ve gerçeğe hükmedemeyen bilincimizde aramak gerekir."

Bugün Proletarya Partisi'nin yaptığı bu tespit, doğruluğunu ve geçerliliğini önemli ölçüde koruyor. Yetmezlikler sonucu mücadele edenler olduğu gibi, öne çıkan genç yeni yoldaşları da görmekteyiz. Genç ve tecrübesiz olmak ideolojik, politik seviyenin yetersizliğini, politik deneyimsizliği ve örgütsel tecrübesizliği de beraberinde getirmektedir. Bunun ilk başta böyle olması doğal ve anlaşılır bir durumdur. Ancak bu yetersizlik ve tecrübesizlik kısa sürede giderilmek zorundadır. Aksi durum "bu aşamada bulunuyor oluşumuz" sürecini uzatır.

Hızla ideolojik politik seviyemizin yükseltilmesi, örgütsel tecrübesizliğinin giderilmesi için çalışılmalıdır. Bunu gidermek için her alanda devrimci mücadeleye katılmak ve devrimci eğitime ağırlık vermek gerekir. **"Devrimci teori olmadan tarihsel bilgi ve somut hareketin bir kavranışı olmadan büyük bir devrimci hareketi zafere götürmek olanaksızdır."**

Teorik çalışmanın ihmal ettiği pratik kadar, pratik çalışmayı erteleyen bir teorik çalışma da yanlış ve sakattır. Bir bütün içinde birbirini aydınlatan, önünü açan, çözüm gücü olan, teori ve pratiği bir halkanın iki zinciri gibi ele alarak örgütleyen, değiştiren, savaşın bir güç durumuna gelir. **"Burada sosyal demokratların teorik çalışmasının gerekliliğini, önemini ve taşıdığı büyük anlamı belirtirken, bu çalışmanın birinci plana, pratik çalışmanın önüne konması gerektiğini asla söylemek istemiyorum, ikincisinin birincisi bitinceye kadar rafa kaldırılmasını ise hiç söylemek istemiyorum."** (Lenin)

Lenin yoldaş özellikle işçi sınıfı içinde çalışan sınıf bilinçli proleterler için muazzam değerlerde ve tecrübe dolu sözlerle yapılması gerekenleri açık ve anlaşılır bir şekilde söylemektedir.

"Gerek teoriyen ve propagandacı olarak, gerek ajitator ve örgütçü olarak 'nüfusun tüm sınıflarının arasına gitmek' zorundayız. Sosyal demokratların teorik çalışmasının her sınıfın ayrı ayrı toplumsal ve siyasal durumunun bütün özelliklerini incelemeye yönelmesi gerektiğinden kimsenin kuşku yoktur. Ama bu yolda içtenlikle yapılması gereken şey azdır. Fabrika yaşamının özelliklerinin incelenmesine bile kendini veren kimselere rastlanabilir. Ama örgütlerin üyelerinin toplumsal ve siyasal yaşa-

mızın halkın başka katmanlarında sosyal demokrat bir çalışma yapmasına, herhangi bir çalışma yapmasına fırsat verebilecek herhangi bir güncel sorun üzerinde malzeme toplamakla özel biçimde uğraştıklarına ilişkin hemen hiçbir örnek verilemez. İşçi hareketinin bugünkü önderlerinin çoğunun düşük düzeyde bir eğitimden geçtiklerinden söz ederlerse, bu konudaki eğitimin de belirlenmesi gerekir."

Elbette asıl konu halkın tüm katmanları arasında propaganda ve ajitasyondur. Eksik bırakılan budur. Yeterince propaganda ve ajitasyon çalışmasının yapılmadığını görmek zorundayız. Oysa "inceleme, propaganda, örgütlenme" ilkesine uygun olarak, her faaliyet alanında inceleme sonucu propaganda çalışmasına mutlaka yoğunlaşmak gerekir. Propaganda silahının etkili, anlaşılır ve sürekli kullanımı, örgütlenmenin başarısı için vazgeçilmez bir ön koşuldur. **Örgütlenme biliminde "inceleme, propaganda, örgütlenme" vazgeçilmez bir ilkedir.** Bu ilkeyi bilincimize silinmez bir şekilde işlemek zorundayız.

Bugün her alanda, her cephede **"Bizim görevimiz partimizin sağlamlığını, dayanıklılığını, arılığını" güçlendirmek ve bunu korumaktır.** Güvensizliğin, geriliğin olduğu bir süreçte **"Bir parti üyesinin adını ve saygınlığını yükseltmek durmadan yükseltmek"** zorundayız. Bu başarılamadan güvensizlik ve gerilik tersine çevrilemez. **Hızla ideolojik, politik olarak donanmak, en ileri kesimle politik bağları güçlendirmek vazgeçilmez görevdir.** Bunlar başarıldığı oranda güvensizlikler güvene, güçsüzlük güce dönüşür.

Politik ve manevi saygınlığın zedelenmesi sürecinde etkili ve inandırıcı olmadan örgütlenme ve güce dönüşüm sağlanamaz. Çünkü inandırıcılığın zayıfladığı yerde etkili olunamaz. Her alanda daha fazla özveri, fedakarlık ve yüksek düzeyde devrimci bilinçle zorluklar aşılır. Devrimin bilgisiyyle, devrim tarihinin bilgisiyyle, devrimci hareketin yasalarının bilgisiyyle ve bu bilgiye uygun kişisel özelliklerine sahip devrimin militanlarını yetiştirmek, sürecin zorlukları aşılar ve özne olunur.

Bugün sadece **"Bu aşamada bulunuyor oluşumuzda teorik, ideolojik, politik seviyemizin yetersizliği, siyasal deneyimsizliğimizin belirleyiciliği rol oynuyor."** Teorik ideolojik seviyemizin yetersiz olduğu bir gerçek ancak bu gerçeklikten daha önemli bir konunun daha altını çizmekten korkmamalıyız. Devrim iddiası taşıdığımız ifade eden bir kesimin önemli oranda manevi ve politik saygınlıklarını kaybetmesidir. Bir kısım devrimcinin de yaşanan olumsuzluklardan önemli oranda etkilendiklerini, bu tasfiyeciliğin bozucu havasından nasibini aldıklarını görmek zorundayız. Partinin ve devrimci savaşın en temel konularındaki savrulmada bu bozulmayı yabancılaşmayı görmek mümkündür. Bu acı gerçek kolay kabul edilemeyebilir, kabulünde zorlanılabilmir, ancak hiçbir düşünce ve yargı bu gerçekliği ortadan kaldırmaz. Öyleyse ne yapmak lazım? **"DAHA AZ AMA DAHA İYİ" LENİN yoldaşın şiarı buydu.**

"Her parti üyesi, parti için sorumlu olduğunu ve partinin her üye için sorumluluk taşıdığını unutmamalıdır." Bu ilke örgütlenme biliminde, parça bütün ilişkisinde uygulanması gereken bir ilkedir. İşçi sınıfı içinde faaliyet yürüten sınıf bilinçli proleterler, devrimci yayın, devrimci savaş, semt, enternasyonal faaliyet vb. tümünden sorumludur. Bu faaliyetlerin gelişimi, ileriye taşınması için kendi faaliyet alanında da bu faaliyetlerin örgütlenmesini gerçekleştirmek zorundadır. Bu olmak zorundadır. Bu olmadan her faaliyet alanı kendi başına kalır, örgütlenmek istenen faaliyet güdük ve yetersiz kalır. Bu konudaki bilinç bulanıklığı gerilikler hızla giderilmelidir.

Devrimci gazetenin dağıtımını (ki bu nun propaganda ve ajitasyon faaliyetinin güçlü bir aracı olduğunu unutmadan) sadece o alanda faaliyet yürüten sınıf bilinçli proleterlerin görevi olarak görmek ve bu bakış açısına göre davranmak her şeyden önce devrimci yayının rolü ve misyonunu kabul etmemek demektir. Devrimci gazetenin dağıtımını ve onun gelişip güçlenmesi yönünde sunulacak katkıların sorumluluğunu sadece bir faaliyet alanının sınırları içinde görmemek gerekir. Bu görevin bütün faaliyet alanında sorumlu olan sınıf bilinçli proleterlerin görevi olduğunu kavramak gerekir. Bu konuda yaşanan kavrayışsızlıklar giderilmelidir.

DEVİRİMCİ FAALİYETLER VE GÖREVLER SINIRLARA HAPSEDİLEMEZ

Proletarya Partisi'nin yaşadığı sorunlara karşı gösterilen duyarlılık devrime karşı gösterilen duyarlılıktır. Bu duyarlılık yaşanan sorunlara çözüm bulmaya yönelindiğinde gerçek anlamda **"Her parti üyesinin parti için sorumlu olduğu"** ilkesi kavranmış olur. Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. İşçi, semt, DKÖ, gençlik, enternasyonal, gerilla, vb. alanlarında yaşanan sorunların bütün faaliyet alanlarının sorunu olduğu bilincini kuşanmak zorunluluktur. Parça bütün, birey kolektif ilişkisinde yaşanan diya-

lektik bağ ne kadar güçlü ise, her sınıf bilinçli proleterin partinin bütününde yaşanan sorunlara karşı sorumlu olduğu gerçeği de o kadar gerçektir. Bu bilinçle hareket edildiği sürece ideolojik birlik maddi birliğe dönüşür. Kolektifin iradesi, etki ve örgütlenme gücü, irade ve eylem birliği gücü, yıkılmaz olur.

Bugün bazı faaliyet alanlarında bir genişleme ve yayılma olurken, faaliyet alanlarında önderlik yetersizliği ve örgütlenme sorununun çözümsüzlüğü devam etmektedir. Bugün yaşanan olumsuzluğun kökeninde önderlik sorunundaki gerilik gelmektedir. Bu durum kaçınılmaz olarak tüm partiyi önderlik ve örgütlenme sorununun çözümüne yönlendirir. İdeolojik, politik önderliğin esas olduğu, örgütsel ve pratik önderliğin bunun üzerinde yükselmesi gerektiği bilinci kavranarak, önderlik bilinci adım adım güce dönüşür. Önderliğin yetersizlik yaşadığı bir süreçte kolektif aklın ve enerjinin ortaya çıkarılması ile yaşanan gerilik, aşağıya çekilerek, olası yanlışlıkların önü alınmış olunur. Ancak kolektif düşünme, danışma, tartışma ve bunun sonucu ortak düşüncüyü geliştirme yöntemi, var olan yetmezliği aşar. Kolektif düşünme, danışmanın kolektif enerjiyi ortaya çıkarmanın zayıflığında dar pratik çalışma tarzı "her işe koşma" gelişir, önderlik sıradanlaşır.

Önderlik ve örgütlenme sorununda yaşa-

nan diğer önemli bir zaafiyetin oluşmasına neden olan, taşınan önderlik misyonunun kavranmaması ve gerekli inisiyatifin gösterilememesi, bunun sonucu edilgen kalınması, gerekli müdahalelerin yerinde ve zamanında yapılmamasıdır. Sürekli "yukarıdan beklenen" müdahale ve bunun sonucu yapılması gerekenlerin yapılamamasıdır. Oysa bilinir ki olması gereken örgütlenme biliminde önderliğin değiştirici, dönüştürücü gücünün örgütlenmesinde devrimci inisiyatifin ortaya çıkarılmasıdır.

"Komünist partinin örgütlenmesi proletarya devriminde komünist önderliğin örgütlenmesidir."

Önderlik bilincinin zayıflığı ve yetersizliği kolektif enerjinin zayıflamasını ve sonuç alıcı ürünlerin niteliğini düşürür. "Her işe koşma" pratiği yerine, örgütlenmesi gereken faaliyetlerin, eldeki faaliyet yürüten yoldaşların yetenek ve kapasitelerine uygun olarak planlama yapıp, işlerin örgütlenmesine çalışmaktır. Doğru olan çalışma tarzı budur. İyi bir planlama işin yarısını başarmak demektir. Komitelerin işlevli hale getirilmesine çalışmak aynı zamanda komiteler arasında koordinenin ve iş bölümünün sağlanmasını başarmaktır. Tüm komiteleri ilgilendiren faaliyetlerin örgütlenmesinde bilinçli bir koordinenin ve doğru bir iş bölümünün örgütlenmesi, başarının vazgeçilmez ön koşuludur.

Bugün her alanda önümüzde duran temel görev parti komitelerinin sağlanmasıdır. Önderlik rolünün kavranması bu kavrayışa uygun bilincin ve inisiyatifin devrimcileşmesi, bu bilincin içselleştirilmesidir. En ileri alandan, bölgeden başlayarak, en ileri, en yoksul kitlenin, devrime ihtiyaç duyan kesimin örgütlenmesiyle örgüt sağlanabilir. Bu kesimler içinde yoğun ve sürekli propaganda çalışmasının yapılmasıyla parti komitelerinin sağlanmasının zemini yaratılır. Kitleler örgütlenmeden, en ileri devrim bilinciyle donanmadan komiteler sağlanamaz. Kitlelerden, düşmandan ve partiden öğrenmesini bilerek, komitelerin sağlanması gerçekleşir.

"Başarılı bir önderlik, mutlaka proleter kitlelerle en yakın birliği gerektirir. Böyle bir birlik olmadan önderlik kitlelerin başını çekemeyecek, olsa olsa peşine takılacaktır."

Partiye hükmedemeyen bir önderlik, onun sıradan bir parçası olmaya da mahkum olur. Partiye hükmedebilmek için önderlik rolünü içselleştirmek, onu çözümlenemeyen, önderlik fonksiyonunu yerine getirerek partiye hakim olmak ve partiden öğrenmesini bilmek gerekir.

Kitleler tarafından kabullenilmiş bir öncü olmak için ATILGAN AMA SAKİN Kafa ile YOGUN ama DÜZENLİ olarak çalışalım. Fedakarlık ve özveriden kaçınmayalım.

PUSULA

CÜRETLİ ADIMLARI ATMAK İÇİN HATALARIMIZIN ÜZERİNE CESURCA YÜRÜYELİM

Ülkemizde ve dünyada başta emperyalist haydutlar olmak üzere yerli işbirlikçilerine, uşaklarına karşı kitlelerin gelişen tepki ve öfkesi yadsınmaz biçimde gelişmiş durumdadır. Bu tepki akacak zemin bulunduğu ise kitleselliği ile gözleri dolduran bir şekilde kendisini göstermektedir. Ülkemizde son dönem yapılan mitinglerdeki kitlesellik ve kitlelerin maruz kaldıkları saldırıları ifade eden sloganlar bunun en bariz örneğidir.

Ancak burada tartışmamız ya da üzerinde durmamız gereken nokta bu hareketlerin gelişiminin tahlil edilmesinden ziyade bu hareketleri doğru anlamak, anlamlandırmak ve en önemlisi de bu hareketliliğin içinde kendimizi nasıl konumlandırdığımızdır. **Ülke ve dünya gündemini takip ederek bunları doğru bir şekilde tahlil etmek, bu gündemlere yapılacak müdahalelerle Proletarya Partisi'nin daha yaygın ve sağlam örgütlenmesi için katkı sağlamak ve kavramak, üzerinde tartışılması ve düşünülmesi gereken temel noktaları teşkil etmektedir.**

Kitle hareketlerine yaklaşım ve bunların doğru bir şekilde değerlendirilmesi üzerine ortaya konulan doğru yaklaşımın kavranması ve en önemlisi de bunun somut gelişmelerle bütünleştirilerek ele alınması bizler açısından oldukça önemlidir. Şu bir gerçektir ki genel doğruların çokça tekrarı bir kazanım sağlamanın ötesinde zamanla pratikteki hükümünün de kaybolmasını beraberinde getirmektedir. Bu anlamda genel doğruların tekrarı ya da vurgulanmasından ziyade bu doğruların pratikte yaşam bulmasının koşullarının ve örgütlenmesinin yaratılması bizler için esas alınması gereken noktadır.

Bu konuda Lenin yoldaş temel yapıtlarından biri olan Ne Yapmalı adlı eserinde; "Günümüzde, ancak bütün halkın önünde gerçek teşhirler örgütleyen bir parti, devrimci güçlerin öncü müfrezesi olabilir. Bu 'bütün halkın önünde' sözünün çok büyük bir içeriği vardır. İşçi sınıfından gelmeyen (ama öncü müfrezesi olabilir) teşhircilerin büyük çoğunluğu, akli başında politikacılar ve serinkanlı pratik adamlardır. 'Her şeye kadir' Rus hükümeti bir yana, küçük bir memurdan 'şikayetçi' olmanın bile pek tehlikesiz olmadığını çok iyi bilirler. Bu nedenle de, şikayetleriyle bize, ancak şikayetlerinin etkili olduğunu gördüklerinde, bizim politik bir güç oluşturduğumuzu gördüklerinde başvuracaklardır. Dışımızdakilerin gözünde böyle bir güç olabilmek için bilincimizi, inisiyatifimizi ve enerjimizi yükseltmek amacıyla çok ve inatla çalışmak zorundayız; bunun için, bir artçı teorisi ve pratiğinin üzerine 'öncü' etiketi yapıştırmak yetmez." (Lenin Ne Yapmalı, Sayfa 98)

Lenin yoldaşın o gün ortaya koyduğu bu gerçek bugün için de hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak kadar açık ve somuttur. Ancak sorun bu gerçeği kendi pratiğimizde somutlamak ve anlam kazandırmaktır.

Örneğin emperyalist saldırganlık özellikle de Irak saldırısından bu yana gündemde olan temel konular arasında. Buna karşı gelişen tepki ve örgütlenmelerin içinde yer almak ve bu hareketin bir parçası değil örgütleyicisi olmak görevimizi yeterli bir şekilde yerine getirdiğimizi söylemek gerçekçi olmayacaktır. Belli bir dönem yapılan eylem ve etkinliklere katılım sağlamak bu konuda görevin yerini

ne getirildiği gibi bir düşüncüyü kesinlikle yaratmamalı. Irak'ta işgal ve direniş her gün yeni bir boyut kazanarak ve kendi içinde gelişim göstererek ilerliyor. Yapılan katliam, işkence ve infazlar bizler için mücadelenin ileri bir mevziye taşınmasının, anti-emperyalist mücadelenin geliştirilmesinin neden ve araçları olmalıdır. Bunları değerlendirmek yani emperyalizmi bu vesileyle en geniş kitleye teşhir etmek ve direnişini ülkemiz topraklarında somutlamak ve geliştirmek ancak bu gündeme yapılacak doğru müdahalelerle olacaktır.

Anti-emperyalist bilincin kitlelere taşınması ve mücadelenin bu noktadaki ivmesinin artırılması ancak bu tarz somut gündemlerin yaratılması ve bunlara müdahale edilmesi ile sağlanacaktır. **En önemlisi de örgütlenmenin ve örgütlenmenin ancak böyle gelişeceğini bilince çıkarmaktır.** Mevcut örgütlü kitlenin eğitilmesi, milyonlara sesimizin ulaştırılması, milyonlara sesimizin ulaştırılması, yaygın kitle gösterileri ve bunun yanında irili ufaklı daha bir dizi eylem katılan kitle, sorunu gündemine daha fazla alacaktır. Ve diğer önemli noktalardan biri ise kitlenin bu yöndeki bilincinin gelişmesidir ancak bu da pratiklerin içinde olacaktır. Müdahalede geciktiğimiz her gündemde, katılmadığımız her kitle gösterisinde örgütlenme noktasında yürüttüğümüz çalışmaların bir ayağının eksik kaldığını kavramak durumundayız. Pratiğin içinde eğitilen ve şekillenen kitlenin politikleşmesi ve örgütlenmesinin yolu dar anlamda "kendi gündemlerimizle" başarılacak bir durum değildir. Eğitim-Sen'li kamu emekçileriyle, Aydın'da köylülerle, Irak ve Filistin direnişini bütün alanlarda ve sokaklarda haykırarak, yani kitlelerle birlikte, onların talepleri uğruna verdikleri mücadelenin içinde bizzat yer alarak örgütleneceğiz ve örgütleyeceğiz.

Bu noktalarda sergilenen yetersiz ve eksikliğin mazereti ise hiçbir şekilde

"mevcut durum" ve "gerçekliğimiz" gibi ifadelerle açıklanacak bir durum değildir. Bu yaklaşım Lenin yoldaşın "adam yok" deme gafletini gösterenlerle yürüttüğü polemigi hatırlatmalıdır. Sürecin beklentilerini yerine getirmek ve müdahale etmek kuşkusuz güçle ilintili bir durumdur. Ancak görevlerin yerine getirilemediği koşulda arkasına sığınılacak bir gerekçe kesinlikle değildir. Bunları hedef olarak belirlemek, yani gündeme almak, kitlemizi bu tarz bir şekilleniş içine koymakla alakalı bir durum. Gündemimize aldığımızda, kitlemizi bu tarz bir şekilleniş içine koyduğumuzda bir dizi şeyi gerçekleştirdiğimiz bugüne kadar birçok pratikle kanıtlanmıştır. O zaman soruna bu noktadan bakmak ve ele almak durumundayız.

Mücadelenin dar pratik sorunları içine sıkışmak ve kendimizi burada ifade etmek bugünden yarıya önümüze koyduğumuz hedeflerin de yerine getirilmemesini beraberinde getirecektir. Belli bir zaman için de olsa yapılan müdahalelerden sonuç alabiliriz ancak bunların kalıcı bir hal alması mümkün olmayacaktır. Sınıf mücadelesinin gündemleri/kendi gündemlerimiz gibi bir yaklaşımla sorunlara bakmak kesinlikle kazandırıcı olmayacaktır. Yaşanan eksik ve yetersizliklerin ancak sınıf mücadelesinin pratiği içinde aşılabileceğini ve üstesinden gelineceğini bilince çıkarmak durumundayız.

Enerji ve çabamızın bu yöne kanalizasyonu ise bizlerin elinde. Geride bıraktığımız bir yıl içerisinde ülke ve dünyada önemli gelişmeler oldu. Bu gelişmeleri doğru değerlendirebildiğimiz oranda kazanımlar elde edildi. Bu kazanımları büyütmek ve ileri taşımak için hatalarımızdan ve eksikliklerimizden ders çıkarmak ve bunların üzerine gitmek önümüzde duran görevlerimizden biri. Yeni bir yılın Proletarya Partisinin görkemli adımları ve yürüyüşüne sahne olabilmesi için cüretli adımları kuşanarak yürüyelim.

Hindistan'da Maoistlerin yürüyüşüne saldırı

Gazetemizde daha önce yer verdiğimiz gibi Hindistan'da, Hindistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist) (Halk Savaşı) ile Maoist Komünist Merkez birleştiğini açıklayarak Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'in kurulduğunu ilan etmişti. Maoistler bu birliği ve kurdukları **HKP(M)**'yi selamlamak üzere **5 Aralık** günü **Patna**'da Halkın Mücadelesi Birliği Dayanışma Komitesi tarafından bir yürüyüş ve miting düzenlemek istedi. Ancak daha önce yürüyüş ve mitinge izin veren polisin, bir gün önce (4 Aralık) yürüyüşü engellemek için vahşice saldırdığı öğrenildi.

Maoist güçlerin birliğini kutlamak için yapılan çağrı halkı öylesine etkilemişti ki,

yüz binlerce kişi yürüyüşe katılmak için Patna'ya akın etmiştir. Bihar hükümeti ise bundan ürkererek yürüyüşleri durdurmak için bir gün önce saldırılarına başladı. Gandhi Meydanı'nda 4 Aralık günü toplanan kadın, erkek, çocuk on binlerce kişinin etrafı gece polis tarafından çevrilerle aniden coplearla saldırıya uğradılar. Onlarca aktivist ve katılımcı bu ani saldırıda yaralandı. Jharkand Kültür Grubundan bir aktivist olan **Jectan Merondi** de başının birçok yerinden yaralanarak diğerleriyle birlikte hastaneye kaldırıldı. Polis aynı zamanda meydana kurulu çadırları da söktü.

Gandhi Meydanı'ndaki saldırının yanında aynı anda yine devrimci aktivistlerin

kaldığı kamp da saldırıya uğradı ve aktivistler dövülerek gözaltına alındı. Bu saldırılar sadece Patna'da değil Bihar ve Jharkand eyaletinin her yerinde eş zamanlı olarak gerçekleştirildi. Tüm bölgede yüzlerce insan tren, otobüs ve kamyonlardan sürüklenerek indirildi ve dövüldü. Ancak halk, polis güçleri tarafından durduruldukları her yerde yollara oturarak kültürel programlarına başladılar, konuşmalar yaptılar ve **HKP (M)**'nin kuruluşunu selamlayan sloganlar attılar. Yine gözaltına alınanlar da tutuldukları hapisaneyi bir kutlama yerine çevirdiler. Tutuklanan 180 aktivistin arasında **Raj Kishor**, **Tara Singh**, **Ramadhhar Singh**, **Aorti Prasad** gibi liderler de bulunuyor. Bunların arasından 23'ü ise 1908 yılında, kongre karşıtı toplantıları yasadışı ilan etmek için yürürlüğe giren yasa ile yargılanıyorlar.

Bu saldırıda bir başka önemli nokta da aynı geniş çaptaki tutuklamaların **25 Kasım** günü de Delhi polisince gerçekleştirilmesidir. 150'den fazla kişi yine ülkede devam eden devrimci mücadeleyi desteklemek için yapılacak olan gösteriyi engellemek için gözaltına alınmış ve aynı akşam serbest bırakılmıştı.

15 gün öncesinden yapılacağı duyurulan ve izin verilen böylesi görkemli bir yürüyüşe saldırmak kuşkusuz sadece **Bihar**

ve **Jharkand** eyaletlerinin hükümetlerinin kararı değildir. Bu karar gerçekte bir süre önce Delhi'de 13 eyaletin başkanları ve polis yetkililerinin yaptığı toplantıdan sonra merkezi devletin verdiği karardır. Ancak yukarıda da anlatıldığı gibi tüm bu saldırılara karşılık Maoistler ve kitleler **HKP (M)**'nin kuruluşunu coşkuyla selamlamışlar ve buldukları her yeri miting alanına çevirmişlerdir. Özellikle götürüldükleri polis karakolunun bahçesinde kızılbayrak denizi oluşturulmuş, sloganlar haykırılmış, devrimci konuşmalar ve marşlar her yanı doldurmuştur. Tutsaklar aynı zamanda Nepal'de süren devrimi de selamlayıp Hindistan'daki devrimci ve ulusal kurtuluş hareketlerine yönelik polis baskısını kınadılar. Karakoldaki kutlamada devrimci şair **Varavara Rao**'nun mesajı da okundu. Tüm ülkede gözaltına alınanlar içinde Kuzey Hindistan'ın çeşitli yerlerinden gelen 250 Nepalli yoldaş da vardı.

25 Kasım'da Delhi'de ve 5 Aralık'ta Bihar ve Jharkand eyaletlerinde yaşanan bu saldırı ve gözaltılar, **10 Aralık** Uluslararası Demokrasi ve İnsan Hakları Günü'nde protesto gösterileriyle karşılandı. Devlet güçlerinin bu anti-demokratik uygulamaları birçok halk toplantıları ve mitinglerle lanetlendi. Devletin radyo yayınlarıyla yaptığı tehditlere karşın halk bu eylemlere büyük bir coşkuyla katıldı.

Yunanistan'da Tecrit Karşıtı Birlik ve çalışmaları

Yeni ceza infaz yasasıyla beraber uygulamaya çalışılan faşist ruhlu egemen politikalarla tutsaklara tecrit içinde tecrit uygulamaya çalışılmaktadır. Pek tabii bu gelişme de tutsaklarca ve demokratik kamuoyunca tepkiyle karşılanmıştır. Bu tepkinin sokağa yansması sonucunda yasadaki kimi bölümler geri çekilmek zorunda kalmıştır. Bugün açısından yasa her ne kadar meclisten geçirilmiş olsa da, şundan emin ki mücadelemiz duraksamadan devam edecektir.

Bu amaçla hem Türkiye'deki mücadeleye destek olmak için hem de Avrupa'da kamuoyu oluşturarak yasanın geri çekilmesi hedefiyle oluşturulan komiteye paralel Yunanistan'da "**Uluslararası Politik Tutsaklarla Dayanışma Komitesi**" kurulmuştur. 15 Aralık'ta **Partizan**, **Atılım**, **Devrimci Demokrasi** ve **Hedef** okurlarının katılımıyla faaliyetlerine başlamıştır. İlk olarak Yunanca bildirimler hazırlanıp eylemlerde ve çeşitli toplantılarda dağıtılmıştır. Bununla beraber bir temsilci heyeti oluşturulmuş, bu komite çeşitli örgüt ve kurumlara giderek uygulamaya çalışılan Ceza ve İnfaz Yasası anlatılarak destek talebinde bulunulmuştur. Gidilen örgüt

ve kurumlar da bu noktada her türlü desteği vereceklerini ifade etmişlerdir. Yunanistan'da yılbaşı hazırlıkları dolayısıyla az bir sürenin kalması Komite için en büyük handikap olmaktadır. Bu kısa zaman dilimi içerisinde bir basın ve imza metni hazırlanarak, bütün gazete ve kuruluşlara

gönderilerek bilgilendirme faaliyetlerine ağırlık verilecektir. Bu çerçevede toplanacak imzalar da merkezi komiteye gönderilecektir.

Yılbaşı sonrası ise Komite, olanak ve imkanlar dahilinde daha farklı eylem biçimleriyle çalışmalarına devam edecek.

(Yunanistan)

Berlin'de 19 Aralık ve Yeni İnfaz Yasası protestosu

Burjuva-feodal devlet, 19 Aralık 2000'de 20 hapisaneyeye saldırarak 28 devrimci tutsağı katletti. Yüzlerce devrimci tutsağı sakat bıraktı. Bugüne kadar, en dar ve sınırlı koşullarda da olsa, devrimci tutsaklar açlık grevleri, ölüm oruçları ve daha bir çok mücadele biçimleriyle bedenlerini faşizme karşı siper ederek kahramanlık destanları yazdılar tarihe. Bu mücadeleler sonucu 117 devrimci tut-

mek amacıyla Berlin'de miting yapıldı. Miting Avrupa'da merkezi olarak oluşturulan "**Tecrit ve Yeni İnfaz Yasasına Karşı Birlik-Avrupa**" inisiyatifinin Berlin Komitesi önderliğinde gerçekleşti. Mitingin bir kaç hafta öncesinde şehrin kalabalık alanlarında merkezi bildiri ve mitinge çağrılar dağıtıldı. Yazılı ve sözlü Ajitasyon/Propaganda araçlarıyla kitlelere ulaşılmaya çalışıldı.

Devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşu ile başlayan etkinlik, çeşitli Almanca, Türkçe konuşmalarla devam etti. Müzikler çalındı, sloganlar gür bir şekilde haykırıldı. Göçmenlerin yoğunlukta yaşadığı Kreuzberg semtinde gerçekleştirilen miting, faaliyetlerin devam edeceğinin belirtilmesi ve mücadelede başarı dileği konuşmasıyla son buldu. (Berlin)

LONDRA

19 Aralık'ın yıldönümü vesilesiyle, Londra da bir dizi etkinlik düzenledi. İlk olarak yapılan oturma eylemiydi, yüzlerce bildiri dağıtıldı. Daha sonra 18 Aralık günü ortak bir etkinlik yapıldı. Etkinlikte **TKM Nergizcan Halkoyunları Ekibi**, **TKM Şiir Grubu**, **Enver Çelik**, **Hıdır Kutan** ve **Grup Nehir** yer aldı. Programda ayrıca **Dünya Halkları Direniş Hareketi**'nden bir temsilci Nepal'de bulunan politik tutsaklarla ilgili genel bir bilgilendirme yaptı. 19 Aralık Pazar günü ise bir yürüyüş gerçekleştirildi. İngilizce ve Türkçe sloganların atıldığı, bildirimlerin dağıtıldığı, bu yürüyüşte İngilizce açıklamalarla, yapılan katliam ve buna karşı gösterilen direniş kitlelere duyuruldu.

sak şehit düştü.

Şimdilerde ise 128 maddeyi kapsayan Ceza İnfaz Yasası ile saldırılar daha kapsamlı hale getiriliyor. ABD ve Avrupa Birliği gibi emperyalist ülkelerin desteği de alınarak uygulananlar yasallaştırılıyor.

Gerek 19 Aralık vahşetini lanetlemek, gerek kahramanlık abidelerinin direnişini selamlamak, gerekse Yeni İnfaz Yasası olarak adlandırılan yeni saldırı furcasını protesto et-

İsrail, Han Yunus'ta katliam yaptı

Siyonist İsrail ordusunun Gazze Şeridi'ndeki Han Yunus mülteci kampına düzenlediği katliam saldırısı 19 Aralık günü sona erdi. 2 gün süren operasyonda 11 Filistinli katledilirken, 35 kişi yaralandı.

İsrail'e karşı direnen Filistinli militanlar, İsrail ordusunun çekilmesinin ardından Sderot'a yine roket fırlattı. Olayda 7 İsrailli yaralanırken, İsrail helikopterleri de aynı sabah Gazze Şeridi'ni vurdu. Saldırıda ölen ya da yaralananın olmadığı belirtildi.

Filistin lideri Yaser Arafat'ın ölümünden sonra İsrail'in yaptığı bu en büyük operasyonda, 11 Filistinli öldü, 35 kişi yaralandı. Operasyonda Han Yunus mülteci kampındaki 25 ev yıkılırken, 600 kadar Filistinli evlerini terk etmek zorunda kaldı.

Katliam, Filistinlilerin, sözde İsrail yerleşimlerine ve Gazze'deki askeri karakollara, havan ve roket atışını önlemek gerekçesiyle başlatılmıştı. İsrail ordusu ayrıca, yine Gazze Şeridi'nde bulunan Refah kentinde bir binayı bombaladı. Saldırıda 4 Filistinli yara-

landı. İsrail, yine bildik açıklamasını yaparak bu saldırının Yahudi yerleşim birimlerine düzenlenen havan topu ve füze saldırılarının azaltılması için düzenlendiğini açıkladı.

NABLUS'TA HAMAS GÖSTERİSİ

Bu arada Batı Şeria'nın Nablus kentinde de Filistinlilerin gösterisi vardı. Hamas örgütünün 17'inci kuruluş yıldönümü nedeniyle bir araya gelen binlerce Filistinli İsrail'i protesto eden sloganlar attı.

Öldürülen Hamas liderlerinin resimlerini taşıyan militanlar yer yer havaya ateş açtı. Gösteride konuşan Hamas sözcüsü Ahmet Hac Ali, örgütün Akdeniz'den Ürdün ırmağına kadar uzanan Filistin toprakları özgürleştirilene kadar direnişi sürdüreceğini söyledi.

Evrensel Bakış

ILPS 2. KONGREDEN BİR KEZ DAHA GÜÇLENEREK ÇIKTI

ILPS 2. Kongresini değerlendirmek tüm katılımcılar ve ILPS üyesi kurumlar açısından büyük bir önem taşımaktadır. Kongre'nin Ev Sahibi Komitesi içinde yer alan ATİK de, ILPS 2. Kongresini değerlendirerek şu sonuçlara varmıştır.

1) ILPS 2. Kongresi uluslararası alanda önemli gelişmelerin yaşandığı bir süreçte toplandı.

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalistler dünya halklarına saldırılarını kapitalist-emperyalist sistemin ekonomik krizi derinleştikçe artırmaktadır. Emperyalist sistem tek bir hedefe saldırmıyor, saldırı her alanda ve birçok cephede sürmektedir.

ABD emperyalizmi, 11 Eylül'den sonra, önce diğer emperyalist ve işbirlikçi devletleri arkasına alarak Afganistan'a saldırdı; daha sonra da, kimi emperyalist devletlerin muhalefetine rağmen saldırarak Irak'ı işgal etti. Ezilen halkların silahlı mücadelesi karşısında emperyalizmin kağıttan kaplan olduğunu Irak direnişçileri bir kez daha göstermektedir.

Yine, emperyalistler ve onların yerli uşakları "neo-liberal" politikaları uygulamaya başlamalarından bu yana, milyonlarca işçiyi işten attılar. Aynı politikalar doğrultusunda yarı-sömürge ülkelerde köylülük tam bir yıkımla yüz yüze bırakılmıştır. Kapitalist emperyalist ülkelerde, özellikle de Avrupa Birliği ülkelerinde hak gaspları artarak devam etmektedir.

Ekonomik krizin temeli kapitalizmin üretim krizidir. Üretim krizinin derinleşmesi emperyalistler arası çelişkilerin yoğunlaşması demektir. ABD, emperyalistler arasındaki başat rolünü sürdürmek amacıyla çok geniş bir coğrafyaya hükmetmek amaçlıdır. Bu amacını Ortadoğu, Kafkasya, Afrika ve Asya'daki müdahaleleri ile yaşama getirmektedir. Emperyalistler arası hegemon-

ya dalaşı yükselmektedir. Bu dalaş daha çok Ortadoğu ve Kafkasya'da kendisini göstermektedir. AB içinde yer alan devletlerin karşılıklı bağımlılıklarının artması ve bunun da Almanya ve Fransa'nın işine gelmesi ABD ile olan çelişkileri daha da artırmaktadır.

2) Dünyadaki bu gelişmeler ILPS'ye önemli görevler yüklemektedir. Bu görevlerin neler olduğu 2. Kongre'de ana hatlarıyla belirginleşti. ILPS 2. Kongre'sine ev sahipliği Yapan ATİK ve BAYAN, Kongre öncesi kurduğu Ev Sahibi Komite'yle davetiyeler, yerin tutulması, güvenlik, ulaşım, belgeler ve kongre sonrası delegelerin güvenlik içinde yerlerine ulaşması için planlar yaptı. Tespit edilen tüm görevler başarıyla yerine getirildi.

3) 1. Kongre ile 2. Kongre arasında ILPS'nin daha da güçlendiği görülmektedir. 1. Kuruluş Kongresi'nde 228 kurumla işe başlayan ILPS'nin 3 yıl içinde 101 yeni üye daha kazanarak 2. Kongre'de 329 kuruma ulaşması, kitle temelini genişlemesi, üye sayısının artması ve değişik coğrafyalardan yeni katılımların olması ILPS'nin bu süreçteki başarıları olarak görülmelidir.

Kongre, tespit edilen programı tümüyle hayata geçirmeyi başarmıştır. Kongre, demokratik bir ortamda gerçekleştirilmiştir. Oturumların zamanında başlamamasını ve kimi konulara yeterli zamanın ayrılamamasını bir olumsuzluk olarak tespit etmek de bu, Kongre'nin esasını belirleyen bir yön değildir.

4) 2. Kongre'de deklarasyonun çıkartılması ve çalışma gruplarının 18 konuda tartışmalar yürütmesi ve bunları sonuca bağlaması Kongre'nin başarıları arasındadır.

Kongre'de bazı delegelerce sorulan "deklarasyon neden birkaç defa değişti?" sorusu, doğru bir soru değildir. Bizce sorun deklarasyonun içeriği ve verdiği mesajdır.

ILPS, 1. Kuruluş Kongre'sinde de açıkça belirtildiği üzere anti-emperyalist bir kuruluştur. ILPS'nin tüm faaliyetlerine bu özelliği yön vermektedir. Deklarasyonda bu yönün bir kez daha öne çıkartılması doğru olmuştur.

Dünyadaki başlıca çelişmeler, Kongre'de sert tartışmalara neden olmuştur. **Görüşümüzde temel çelişki dünyada emek ile sermaye arasındaki çelişkidir. Diğer çelişkiler buradan çıkar. Dünyada bugün baş çelişki emperyalizmle ezilen halklar arasındaki çelişkidir. Diğer başlıca çelişkiler arasında emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkiler bulunmaktadır.** Buna bağımsızlıkta ısrar eden ülkeler çelişmesini eklemek yanlıştır.

Kongre'de bazı delegelerce dile getiren K. Kore, İran ve Küba bağımsız devletler değil, kapitalist-emperyalist sistemin uzantılarıdır. Bu devletlerle herhangi bir emperyalist devletin karşı karşıya gelmesi, emperyalist devletler arasındaki çelişkinin bir ürünüdür. K.Kore, Küba İran ve hatta Suriye gibi ülkelere, ABD emperyalizminin saldırmak istemesi, bu ülkelerin bağımsız oldukları anlamına gelmez. **Emperyalist saldırılara hangi ülke olursa olsun karşı çıkmak ile, "bağımsızlıkta ısrar eden ülkeler"e ilerici misyonlar biçmek temelden farklıdır. Bizler, nasıl bir yönetim şekline sahip olursa olsun, emperyalistlerin bir ülkeye saldırmasına karşı çıkarız.** Bu karşı çıkışımız o ülkenin durumundan tamamen bağımsızdır.

K. Kore, İran, Küba emperyalist saldırıyla tehdit edilen ülkelerdir. Ancak, bunun nedeni bu ülkelerin "bağımsız olmaları ve bunda ısrar etmeleri" değildir. Bu tartışmanın böyle bir kısır döngüye sokulması temelde yanlış bir yaklaşımı içermektedir. İki yol vardır: sosyalist yol ya da kapitalist yol. Bu yol ayrımı devletlerin niteliğini belirler. Sözü geçen devletlerin yolu kapitalizmin yoludur. Korudukları kendi kapitalist yollarıdır.

Söz konusu ülkelere emperyalist saldırıların gelişebileceğini belirlemek ve olası bir işgal hareketine karşı çıkmak doğrudur. Fakat, kapitalist-emperyalist sistemin birer parçası olan böylesi ülkeleri bağımsızlıkta

ısrar eden ülkeler olarak tespit etmek doğru değildir. Kongre'de bazı delegelerce daha da ileri gidilerek, bugünkü Rus emperyalizmi yerine "Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği" ismini kullanma ve Çin emperyalizmini "bağımsızlıkta ısrar eden ülkeler" içine alma önerileri kabul edilebilir öneriler değildir.

Tüzük maddelerindeki değişiklikler olumludur. Tüzükte anti emperyalist vurguların daha da öne çıkması ILPS'nin genel çizgisi açısından yerinde olmuştur. Kongre'de, Sosyal Forum gibi örgütlerle birlikte çalışma, olmuyorsa içine girip çalışmanın onaylanması bizce olumsuz olmuştur. Bugün için Sosyal Forum ve ATTAC gibi kurumlarda çalışmanın gerekliliğini ya da koşullarını tartışmak yerine ILPS'nin güçlenmesine yoğunlaşmak kesinlikle doğru olan anlayıştır.

5) 2. Kongre'de bazı çalışma gruplarının komisyonlar kurarak ileriye yönelik perspektifler hazırlaması faydalı olmuştur. Bunları geliştirmek ve komisyon kuramayan bazı çalışma gruplarının önüne bunu görev olarak koymak doğru olacaktır.

Kongrede ülke raporlarının sunulması bir eksiklik olmuştur. Bunlar, ILPS'nin almış olduğu kararların ve açmış olduğu kampanyaların ILPS üyelerince ne ölçüde yerine getirildiği, karşılıklı tecrübelerin aktarılması ve kampanyaların kitlelerde ne kadar yankı bulduğunu belirlemek açısından büyük önem taşımaktadır. Bu raporlar ILPS tarafından toplanıp, değerlendirilerek tüm üyelere dağıtılabılır.

6) 2. Kongre giderlerinin kolektif olarak karşılanması maddi sorunları en alt seviyeye indirmiştir.

Kongre'ye maddi imkansızlık nedeniyle gelemeyen kurumların ihtiyaçlarının giderilememesi, yetersizliğimizi göstermektedir. ILPS bu duruma bir çözüm bulmayı önüne görev olarak koymalıdır.

ILPS tüzüğünde, "Uluslararası Koordinasyon Komitesi ve Genel Sekreterlik, temel çalışmaları katılımcı örgütlerin üye aidatı ve bağışlarla finanse edecektir" denmektedir. Katılımcı kurumlar aidatlarını ödemeyi asli görevleri olarak yerine getirmelidir.

Yüzyıllar öncesinin öngörülü isyancısı: ŞEYH BEDREDDİN

Şeyh Bedreddin 1420 yılında Serez çarşısında asıldı. Onu; resmi tarih, iktidar için başkaldıran bir isyancı, Anadolu halkı ise Dede Sultan namıyla birlikte bir kahraman olarak tanımladı. Şair Nazım Hikmet, Onu unutulmaz dizeleriyle Anadolu halkının yüreğine, bugününe ve yarınına yazdı.

ŞEYH BEDREDDİN KİMDİR?

Simavnalı Şeyh Bedreddin, 1420 tarihinde doğmuştur. Gerek Türkiye devrim tarihinin, gerekse Dünya Sosyal Devrim tarihinin en ilgi çekici, en büyük kahramanlarından biridir.

600 yıl öncesinde adalet ve eşitlik özlemiyle yola çıkan Bedreddin, düşünce ile davranışlarını birleştiren büyük bir kişidir. Düşüncelerini "Varıdat" ve "Teshil" isimli kitaplarında yazılı hale getirmiştir.

Şeyh Bedreddin gençliğinde uzun seneler Mısır'da; fıkıh, kelâm... gibi zamanının ilimlerini tahsil etmiştir. O dönemde halkın yaşamına baktığımızda tüm görevinin Osmanlıya vergi vermek ya da yeni toprak kazanımları için dur durak bilmeden devam eden savaşlara çocuklarını göndermek orduyu beslemektir. Osmanlı Devleti, Padişah ve şürekası tarafından yönetilir; padişahın soyca yakınları olanlar; sultan, han, hünkâr ve hünkâr beyleri vb. adlarla ülkenin verimli topraklarını aralarında paylaşıp, topraksız köylüleri köle gibi ça-

lıştırırlardı. Bu köylüler savaşlarda da asker olurlardı.

Buna karşılık Şeyh Bedreddin ve müritleri; halkın arasına karışıyor, toprakların onu işleyen, ona alınterini karıştıranların olduğunu, insanların kardeşliğini öğütüyorlardı. Şeyh Bedreddin bir ortaçağ köylü sosyalizmini ortaya koymuştu. Bu konudaki görüşleriyle, kendinden iki asır sonra gelecek olan ütopyik (hayalî) sosyalizmin kurucusu Thomas Moore'dan daha ileri görüşlü ve gerçekçiydi.

Yıldırım Beyazıt oğulları arasındaki taht kavgaları sonunda; Sultan Mehmet diğer kardeşlerini yenerek tahta çıkmıştı. İleri görüşlü bir kimse olan kardeşi Musa Çelebi ise Şeyh Bedreddin'den yanaydı. Sultan Mehmet; Musa Çelebi'yi de yenerek Şeyh Bedreddin'i İznik kasabasına sürgün gönderdi.

Şeyh burada boş durmayıp; en sadık adamlarından Börklüce Mustafa ve Torlak Kemal'i halkı örgütlemeleri için Aydın ve Manisa dolaylarına yolladı... Aydın'a, oradan Karaburun dolaylarına giden Börklüce Mustafa, köylülerle ilişki kurdu ve görüşlerini kabul ettirdi. Bölgedeki Hıristiyan halkla da dostluk kurdu. Ve bir kısım topraklardan ağa-bey takımını atarak, toprağı hep beraber işlemeye, sosyal adaleti uygulamaya, kardeşçe yaşamaya başladılar. Durumdan endişelenen Sultan Mehmet, Saruhan (şimdiki Manisa) valisini üzerlerine gönderdi. Örgütlenmiş köylüler Valinin kuvvetlerini Karaburun'un dar geçitlerinde tepelidiler.

Bu sırada Şeyh Bedreddin İznik'ten kaçarak Bulgaristan'ın Deliorman bölgesine gitmişti. Börklüce Mustafa'nın çok güçlü olduğunu öğrenen Sultan Mehmet bu sefer de Sultan Murad'ı büyük bir kuvvetle üzerlerine gönderdi. Zaten bunu bekleyen Börklüce kuvvetleri "düşman ordusuna on bin balta gibi daldı."

Kahramanca çarpıştılar. 8 bini öldü. Diğerleri esir edildiler. Yenilen

bu devrimcileri, Ayasluğ şehrine götürüp boyunlarını vurdurdular. Börklüce Mustafa'yı da kollarından bir deveye bağlayarak çarşıya gerdiler. Birçok şehirlerde gezdirerek teşhir ettiler. Manisa dolaylarındaki Torlak Kemal de aynı akıbete uğratıldı.

Bu sırada Deliorman'da Bedreddin'in etrafında birçok halk toplanmıştı. Örgütlenmek üzereydiler. Bunu duyan Sultan Mehmet adamlarından bazılarını Bedreddin'in yanına göndererek, onun müritliğine geçmelerini söyledi. Aslında bunlar birer ajandı. Ve fırsatını kollayarak Bedreddin'i çadırında bastırıp bağladılar. Serez şehrindeki Sultan Mehmet'in yanına götürdüler. Öldürülmesine fetva çıkartıp Serez çarşısında bir ağaca astılar.

Kısaca bu şekilde özetlenebilecek gibi gözükse de Bedreddin'in 600 yıl öncesinden bizlere verdiği mesaj oldukça önemli ve etkileyicidir. Ümmetçiliğin ve feodalizmin hüküm sürdüğü Osmanlı'da kalkıp yoksulların eşitliğini savunmak ve özel mülkiyete karşı çıkmak, sadece söylemekle kalmayıp başına gelecekleri en baştan bile bile bu yola baş koymak, yüzyıllar öncesinden geleceği görebilmek hem halka derin bir bağlılık ve sevgi hem de onun bilgeliğinin, bilgi birikiminin bir ürünüdür. Bedreddin'in sorgulayıcı düşünce tarzı, içinden bulunduğu koşullardan sıyrılıp çok daha sonrasını görebilme yetisini kazandırmıştır ona.

Onun etkileyici yaşamı üzerine ne çok söz söylenebilir, onu en güzel anlatan kitaplardan biri de Sovyet yazar Radi Fiş'in yazdığı "Ben de halimce Bedreddinem" adlı tarihi romandır.

Şeyh Bedreddin'in, Börklüce Mustafa'nın ve Torlak Kemal'in onların rehberliğinde ölümü, idealleri uğruna ölümü göze alanların bize bıraktıkları mesaj, mücadele edenler ölse de mücadelenin sürüp gideceğini görmektir, mücadelenin sürekliliğini kavramaktır.

dıklarını belirtti. Ayrıca bir kampanyaya başlatarak Bedreddin'in mezarının yapılmasını sağlayacaklarını dile getirdiler.

Saygı duruşuyla başlayan anmanın ardından yapılan konuşmalarda Bedreddin'in düşlerinin hala geçerliliğini koruduğu ve bu topraklarda onun devamcılarının da Şehzade Murat'ların da devamcılarının arasındaki mücadelenin sürdüğü kaydedildi. Anma mezarı bırakılan kırmızı karanfillerin ardından sona erdirildi.

Ayrıca 25 Aralık'ta Kadırga Kültür Merkezi'nde çeşitli sanatçıların katılımıyla Bedreddin ve yoldaşları için bir anma gecesi düzenlendi. (İstanbul)

GÜNDE DÜN..

1 Ocak

1959. Küba'da devrimin zaferi. Diktatör Fulgencio Batista yeni yılın ilk saatlerinde Havana'dan kaçtı. Camilo Cienfuegos ve Che Guevara önderliğindeki gerilla kolları Havana'ya girmeye başladı. Bütün Küba'da işçiler ve köylüler Fidel Castro'nun çağrısına uyarak genel greve başladı.

1971. Zonguldak'ta ücretleri ödenmeyen 600 maden işçisi ocaklara inmedi.

1987. Çin'in Tiananmen Meydanında on binlerce öğrencinin katıldığı büyük bir gösteri düzenlendi.

1993. Çekoslovakya'nın varlığı sona erdi; Çekler ve Slovaklar birbirlerinden ayrıldılar.

2 Ocak

1905. Rus-Japon savaşında Çin'deki Rus üssü Port Arthur, Amiral Heihachiro Togo komutasındaki Japon deniz kuvvetlerine teslim oldu. Rus İmparatorluğu'nu çöküşe götüren ve 1905 devriminin kapısını açan yenilgiler dizisi başladı.

1962. İstanbul'da liman işçileri greve başladı. İşçiler, işverenleri Denizcilik Bankası'nın iş sözleşmesini bozması üzerine işlerini bıraktılar.

1990. Devrimci-Sol örgütünün lider kadrolarından Sinan Kukul Metris Hapishanesi'nden firar etti.

4 Ocak

1991. 36 gündür grevde olan binlerce maden işçisi Zonguldak'tan Ankara'ya yürüyüşe geçti.

5 Ocak

1930. Sovyetler Birliği'nde tarımın kolektivizasyonu başladı.

1994. Doç. Dr. Fikret Başkaya, Paradigmanın İflası adlı kitabından dolayı 20 ay hapis cezasına çarptırıldı.

6 Ocak

1969. Ortadoğu Teknik Üniversitesi'ni (ODTÜ) ziyaret eden Amerikan Büyükelçisi Robert Komer'in makam otomobili öğrenciler tarafından yakıldı.

7 Ocak

1963. Cibali Tütün Fabrikası'nda 3500 işçi yemek boykotu yaptı.

9 Ocak

1905. Moskova'da Kışlık Saray'a yürüten işçilerin üzerine ateş açıldı.

1966. 800 kişilik ilk işçi kafesi Almanya'ya hareket etti.

1978. Akaryakıt sıkıntısı had safhada; akaryakıt biten hastaneler hasta kabul etmemeye ve yatan hastaları taburcu etmeye başladılar.

1996. Sabancı Holding Yönetim Kurulu Üyesi Özdemir Sabancı, Toyotasa Genel Müdürü Haluk Görgün ve sekreter Nilgün Hasefe Sabancı Center'da DHKP-C tarafından ölümlü cezalandırıldılar.

1996. Evrensel Gazetesi muhabiri Metin Göktepe Ümraniye Hapishanesi'nde katledilenlerin cenaze töreninde polis tarafından gözaltına alınarak öldürüldü.

11 Ocak

1929. Sovyetler Birliği'nde çalışma süresi 7 saate indirildi.

1948. Ankara Üniversitesi'nde sol eğilimli oldukları için Perteve Nail Boratav, Niyazi ve Mediha Berkes, Behice Boran, Adnan Cemgil ve Azra Erhat'ın görevine son verildi..

1969. Singer Fabrikası'nda polis işçilere saldırdı; 9 polis ve 14 işçi yaralandı. Fabrika bir gün önce (10 Ocak'ta) işçiler tarafından işgal edilmişti.

1973. İstanbul Türk Demir Döküm fabrikalarında 99 gün süren grev sona erdi.

1996. Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe, binlerce kişinin katıldığı bir törenle toprağa verildi.

Şeyh Bedreddin Anıldı

Bedreddin'in mezarının İstanbul'da olduğunu biliyor muydunuz? Pekçok kişinin hayır cevabını vereceği bir gerçek. Bugün Yunanistan sınırları içerisinde kalan Serez'de idam edilen Bedreddin'in kemikleri sonrasında nüfus mübadelesi esnasında İstanbul'a getirilerek Sultanahmet'teki Sultan 2. Mahmut Türbesi'nin bahçesine gömülmüş.

Onun idam edildiği gün olan 18 Aralık'ta İbrahim Karakaş, Ziya Sümer ve Gülnur Aksop'un çağrısıyla toplanan bir grup devrimci-demokrat kişi mezarı başında onu anı. Çağrıcılar çeşitli siyasi partiler ve kurumlara mensup olsalar da bu anmayı bir kurum adına yapmadıklarını ve süreklileştirmeyi amaçla-

-Bize İbrahim Polat hakkında bilgi verir misiniz?

-Çocukluğu Kürecik bölgesinde geçti. Kürecik bölgesinde bir olay gelişmişti ondan dolayı İbo bölgeyi terk etmek zorunda kaldı, Almanya'ya gitti. Ama bölge ile bağlarını koparmadı, her dönem gelip gidiyordu. O'nu her zaman saygıyla anıyoruz. İşçi sınıfının, emekçilerin davasına, devrim ve sosyalizm davasına inanan inançlı bir insandı. Kendisinden her şeyi veren bir insandı. Kendisi için yaşamayan adeta insanlar için, ülkesi için, dünya için yaşayan bir kişiydi. Fedakarlık yapan, bunun için övünmeyen bir arkadaşımızdı. Kendisi ile özel sohbetlerimizde de söylerdi; "ne kadar iş yaparsanız yapın yaptığımız iş için sürekli eksik kaldığımızı, noksan olduğunuzu ve işlerin bitmeyeceğini yeni işler yapılması gerektiğini düşünün" derdi.

-İbrahim devrimci düşünceyle ne zaman tanıştı?

-İbrahim Kaypakkaya ile gelişen, gençlik hareketinin bölgede örgütlenme çalışmaları yaparken oldu. Bizim bölgemizde de ben çocukken, insanlar gelip giderken biz onlarla içiçe olmaya çalışırdık. İbrahim de bizden dört beş yaş büyük olduğu için O da aktif olarak bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Ve o dönemki çalışmada tanışmış olmanın verdiği bir özellikle o süreç içerisinde kavgada yerini aldığını düşünüyorum. Bu da 70-71 yıllarına tekabül ediyor. O dönem 12 Mart muhtırasının, 12 Mart faşizminin getirmiş olduğu koşullar çok ağır gerçekten. O dönemde 16-17 yaşındayken mücadeleyle tanışmış bir yoldaşı ve Kaypakkaya'nın önderliğinde başlayan bir çizgide başlamanın vermiş olduğu güvenle başlamıştı bu işe.

-İbrahim 3. Konferans Yurtdışı Delegesi olarak Dersim'e geldi ve burada şehit düştü, ailesi olarak bu durum sizi nasıl etkiledi?

-İbrahim Polat'ın şehit düşüşü, tabiki hepimizi derinden üzmüştü. İbo gibi değerli bir insanı, aile bireylerinden birini kaybetmek zor olmuştu, fakat şöyle bir gerçek var ki bugün yaşadığımız koşullarda gerek 12 Mart'la başlayan süreçte, gerekse de 12 Eylül sürecinde binlerce insan şehit oldu, bunlardan biri de İbrahim'di ve ailesi

"KAVGADA ISRARIN ADIYDI O!"

çok saygıyla karşıladı. Tabi ki sıkıntılar yaşadı ailesi. Babasıyla çok iyi diyalog içersindeydi, babası ona çok saygı duyardı. İbrahim'in yokluğuna çok fazla yüreği dayanmadı, 3-4 yıl sonra babasını kaybettik.

-İbrahim'le en son ne zaman görüştünüz ve görüşmeniz nasıldı?

-İbrahim ile en son 86'nın Haziran ayında görüştüm. Haziran'da İstanbul'a gelmişti, tekrar Ağustos'ta gelmişti. Ağustos'ta görüştüğümüzde tabi ben farklı bir anlayışa sahip olmuştum ama iyi bir diyalogumuz vardı. Sohbet ederdik, tartışırdık, Türkiye Devrimci Hareketi üzerine. Geçmiş süreçler üzerine, yapılan hatalar ve zaafklar üzerine konuşurduk. Zaten İbrahim herkesin görüşü ve düşüncesine saygıyla yaklaşırdı, gerçekten her şeyi tartışabilirdiniz.

-İbrahim aile çevresinde düşüncelerini anlatır mıydı, ailesi mücadelesini nasıl karşılıyordu?

-İbrahim evinde herkesle en küçüğünden en büyüğüne düşüncesini anlatırdı. Mücadeleyi anlatır, herkesin mücadeleyi sahiplenmesi gerektiğini vurgularlardı. Yani aile çevresinde herkes İbo'ya mücadelesinden dolayı saygı duyardı. Her şeyin en doğrusunu, en mükemmelini yapmaya çalışırdı ve hiç kimseyi üzdüğünü, kalbini kırdığını en ufak bir tartışması olduğunu duymamıştım. Herkesle aynı düzeye inebilen bir kişiliğe sahipti. Herkesle diyalogunu geliştirebilen ciddi bir kişiliğe sahipti. Bu anlamda ailesi de mücadelesini sahipleniyordu.

-İbrahim'le ilgili bizimle paylaşmak istediğiniz bir anınız var mı?

-80 sonrası İbo'yla irtibatımız oldu. O zamanlar İbo gelip gidiyordu İstanbul'a. Tartışmaları çok büyük ustalıkla yapıyordu. Kendi düşüncesinde çok dikkatliydi, her türlü konuşmayı yapabilen birisiydi.

-İbrahim'in şehit düştüğü haberini nasıl öğrendiniz?

-22 Kasım günü Ovacık'ta yaşanan olay basında gördüğümüz haberlerden

şüphelenmiştik. Gerçi o zaman Ağustos'ta görüşmüştük ama nerede olduğunu bilmiyorduk. Televizyonda gördüğümüz fotoğraflarda isimler açıklanmıştı ama İbrahim'in ismi açıklanmamıştı. Fotoğraftan tam net seçilmiyordu biraz benzettik ve amcam Ovacık'a gitti. Öldürülen gerillanın fotoğrafları asılmıştı. İbo'nunki yine gösterilmiyor. Babası İstanbul'a geri geldi. 15 gün sonra Almanya'dan bir haber geldi. "İbo'nun cenazesi Ovacık'ta gömülmüştür ve O'nu gidip alın". 22 Aralık 1986 günü Ovacık'a gittik. Malatya'dan bir minibüs köylümüz gitti. Cenaze gelmişti, Ovacık'ta kimsesizler mezarlığına gömüldü. Hatta uzun boylu olduğu için kefenin yetmediği ve bu şekilde gömüldüğü söylendi çevrede. Ceset tanınarak mezardan çıkarıp alıp getiriliyor. Cenazesi köye geldikten sonra açıp cenazeye baktık, 1 ayda olmayacak derecede çürükler vardı. Ve cesedin parçalanmış olduğu, özellikle yakın mesafeden ateş edildiği ve ayaklarının kırıldığı tespit ettik. Üzerinde kimyasal kokular da vardı. Kimyasal bomba kullanıldığı net bir şekilde ortaya çıkmış oldu. Otopsi istememize rağmen o zamanın koşullarında yapılamadı. Yani çatışmada İbo sağ yakalanmıştı. Böyle işkenceyle katledilmişti.

-Gazetemiz İşçi-köylü aracılığıyla okurlarımıza iletmek istediğiniz bir mesajınız var mı?

-Gazetenizi bazen okuyorum İbrahim Kaypakkaya'nın düşüncesine namuslu bir biçimde sahip çıktığını belirtmek istiyorum. Ben EMEP'liyim ama İşçi-köylü, işçi sınıfının büyük savunucularındandır. Yani İşçi-köylü gazetesi namuslu bir yerde duruyor. Emperyalizmin saldırılarına karşı mücadeleyi her daim dik tutuyor, savaş karşıtı ve insanları katletme noktasında temel hak ve özgürlükler istemi noktasında işçi emekçilerin örgütlenmesinde önemli bir yerdedir. Kendi önderliği çizgisinde bu tutumu savunuyor. İbrahim Kaypakkaya'yı en iyi bir şekilde basına yansıtan İşçi-köylü'dür.

-İbrahim'de öne çıkan özellikler nelerdi, çevresinde nasıl bir insan olarak bilinirdi?

-Mesela Avrupa'da işçiyken işçilerin mücadelesinde, kendi bölgesindeyken kendi bölge insanlarının mücadelesi içinde, onlara ve anlayışa hizmet etme noktasında gözünü hiçbir şeyden esirgemeyen, ciddi fedakarlıklar yapan bir insandı. 86 yılında cenazesinde ben de vardım, cenazesini köyümüze götürdüğümüzde dönem itibarıyla çok ağır şartlar olmasına rağmen cenazesini kaldırdık. Bu da şunun göstergesiydi, İbrahim'in bölge insanının üzerinde bıraktığı etki büyüktü.

GÜN'DE DÜN..

Mevlüt Çınar: TKP/ML TİKKO savaşçısı olan Mevlüt Çınar, 9 Ocak 1980'de İstanbul'da çatışmada şehit düştü.

Ali Sağcan: 1962 Uşak Banaz Hatipler köyünde dünyaya geldi. Ocak 1980'de Uşak'ta MİT tarafından işkenceye katledildi.

Haydar Doğan: 1958 Mazgirt doğumludur. Kod adı Nedim'dir. Çalışmak için gittiği İstanbul'da MLSPB safalarında örgütlenir. Bir operasyonda gözaltına alınır ve tutuklanır. 7 yıllık tutsaklıktan sonra çıktığında TKP/ML safalarında örgütlenir. Pek çok askeri eylemde görev alır. **Ulaş Bardakçı'nın katili Habib Gür'ün** cezalandırılması sırasında 10 Ocak 1991'de İstanbul'da çıkan çatışmada şehit düşer.

Artvin Borçka şehitleri: 3 Ocak 1994'te Artvin'in Borçka ilçesi Uğur köyünde çıkan çatışmada **Nilüfer Atav** şehit düşerken, **Adem Asal** yaralı olarak tutsak düşer ve 9 Ocak'ta işkenceye katledilir.

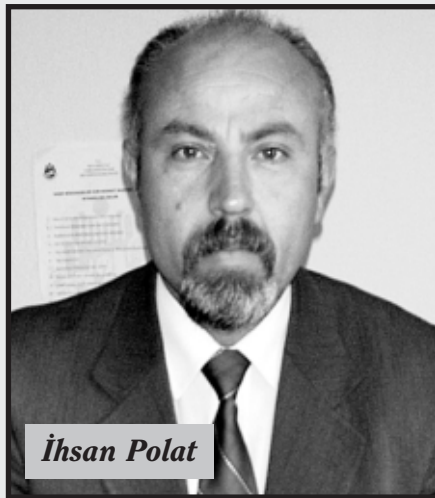
Nilüfer Atav, 1970 Yozgat doğumludur. Ankara'da DKÖ faaliyetlerinde bulunmuştur.

Adem Asal, 1967 Ardahan Hanak Yalçılı köyü doğumludur. Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nde örgütlenmiştir. Tutsaklık, işkence gibi durumlarda yılmamış, kavgaya dört elle sarılmıştır. Şubat 1992'de 10 yoldaşyla birlikte Kayseri Zindanını parçalayarak firar etmiştir.

Hayri Aslan: 1950 Dersim doğumludur. Ocak 1980'de şehit düşmüştür.

Ümraniye Katliamı: 4 Ocak 1996'da Ümraniye E Tipi Hapishanesi'ne saldıran devlet, **Abdülmecit Seçkin, Rıza Boybaş, Orhan Özen** ve **Gültekin Beyhan** isimli DHKP-C tutsaklarını katletti, 67 tutsak ise yaralandı.

Ölüm orucu şehitleri: **Ali Çamyar** 2 Ocak 2002 (TİKB), **Zeynel Karataş** 5 Ocak 2002 (TKP(ML)), **Lale Çolak** 8 Ocak 2002 (TİKB), **Özlem Türk** 11 Ocak 2003 (DHKP-C).

İhsan Polat

di, İbrahim'in bölge insanının üzerinde bıraktığı etki büyüktü.

"ABD'nin barış için bombalamadığını biliyoruz"

-Bize öncelikle kendinizi, örgütünüzü ve faaliyetlerinizi tanıtır mısınız?

-İsmim Judith Markinson. San Francisco/Kaliforniya'da yaşıyorum. Gençliğimden beri politik faaliyetin içindeyim. Somut olarak üç temel faaliyetimiz var, öncelikle Siyahlı Kadın'da çalışıyorum ve Gabriela Ağı'nın kurucu üyesiyim ve üçüncü olarak ABD'deki politik tutsaklar için çalışma yapıyorum. Siyahlı Kadın, 1988'de dünya çapında kurulan bir harekettir, yani bir örgüt değil, 1988'de Filistin ve İsraili kadınlar tarafından işgale karşı mücadele ve intifadayı desteklemek için kuruldu. Daha sonra birkaç yıl önce Yugoslavya, Kosova Karabağ (Croatia) ve Sırbistanlı kadınlar tarafından da protesto için kuruldu. Siyahlı Kadın savaş, faşizme, ırkçılığa, militarizme ve kadına yönelik şiddete karşıdır. 1995'te 1000 kadının katıldığı Beijing Konferansı'nda şiddeti protesto etmek için bir saatliğine bir araya geldiler. Filistin ve Yugoslavya'da Siyahlı Kadın birçok kez Nobel Barış Ödülü'ne aday gösterildiler. Bizler Siyahlı Kadın'ı San Francisco'da 1999'da ABD Yugoslavya ve Kosova'yı bombalamaya başladığı zaman kurduk. Bizler Sırbistan hü-

ILPS'nin 2. Kongresine katılımcı olan örgütlerden Siyahlı Kadın/ABD aktivistleriyle kurumlarını ve kadın hakları mücadelesinde yaptıklarını konuştuk.

kümeti ile aynı tarafta değildik, çünkü onların Kosova'da yaptıkları da aynı şekilde yanlıştı, biz halkı bombalaya- rak bir çözüm olamayacağını düşünüyoruz. Ve aynı zamanda ABD'nin barış için bombalamadığını biliyorduk. Bu yüzden Sırbistan halkı ile dayanışmamızı göstermek bizim için önemliydi. Binlerce kadın şehir merkezinde bir araya gelerek protesto ettik. O günden beri her ayın ilk cuma günü toplandı/miting yapıyoruz. Tüm Siyahlı Kadın oluşumları aynı ilkelere sahip değil, örneğin biz ve birçok diğer bölge ve ülkelerdeki siyahlı kadınlar siyonizme karşıdır ve Filistin halkının ulusal kurtuluş mücadelesini destekliyor. Bazıları siyonizme karşı değiller.

-Neden Siyahlı Kadın, siyahın özel bir anlamı var mı? Tüm diğer bölgelerde de siyah giymek bir ilke mi?

-Devlet şiddetiyle öldürülenleri sembolize etmek için siyah giyiyoruz.

Tüm siyahlı kadınlar savaşın gürültüsüne karşı sessiz dururlar. Bütün kongre boyunca neden siyah giyindiğimi sorduğunuzu biliyorum, çünkü siyahlı kadınlar sadece konferanslar ve protesto gösterileri sırasında siyah giyerler. Burada da siyah giyindim. Çünkü ben bir aktivistim ve kadın çalışma grubuna katıldım.

Şu anda, bizim için çok önemli olan Irak, Afganistan ve Haiti'deki işgale karşı bir kampanya başlattık. Aynı şekilde ABD askerlerinin Irak'tan geri dönmelerini de konu ediyoruz. Diğer ülkelerdeki bazı Siyahlı Kadınlar daha liberaller, onlar sadece bir konu ya da sorun üzerinde odaklanıyorlar. Örneğin İtalya'da Siyahlı Kadınların konferansına gittim ve New York'taki Siyahlı Kadınlar hareketinden daha fazla ortak yanımız olduğunu gördüm. Birçok hareketin içinde, Yahudi kökenlerinden dolayı İsrail hükümetine karşı olmayan

kadınlar var. Bazen farklı oluyor, biz Kalifornia'dakiler arasında da Yahudi kökenliler var. Fakat Filistin halkının direnişini destekleme ve İsrail hükümetine karşı olmada kendimizi daha güçlü hissediyoruz.

-ILPS'nin 2. Uluslararası Kongresi hakkında ne düşünüyorsunuz? Bu Kongre'den ne bekliyordunuz, birşey kazandığınızı düşünüyor musunuz?

-Öncelikle söylemek isterim ki, katıldığım çalışma grupları gerçekten çok iyi ve başarılıydı. Bunlar, politik tutsaklar ve kadınlar ile ilgili çalışma gruplarıydı. Gerçekten birçok görüş alışverişinde bulunabildik ve bizimle aynı politik bakışı paylaşan birçok insanla tanışma fırsatı bulduk. En önemlisi de gerçekten uluslararası dayanışmayı inşa etmesidir. Bu bizim temel görevimizdir, daha fazla konuşmak için henüz erken. Biz aynı zamanda ILPS'yi nasıl daha da genişletebileceğimizi tartışmalıyız. Aynı zamanda inanıyorum ki, önderlikte kadınların temsil edilmesi de gerçekleştirilmeli. Mayıs ayında Türkiye'de yapılacak olan politik tutsaklar sempozyumu konusunda çok heyecanlıyım.

-Son olarak söylemek istediğiniz bir şey, Türkiye halkına bir mesajınız var mı?

-Türkiye hakkındaki gerçekleri, özellikle de hapishaneler tarihini, Türk hükümetinin Kürt halkına, tutsaklara ve ezilen kitlelere yönelik uygulamalarını duyduğumda ya da okuduğumda çok öfkelenim ve aynı zamanda devletin emperyalizme bağlı olduğunu da biliyoruz. Diğer yandan devlete karşı da uzun bir direniş mevcut. Fakat ABD'de birçok insan bunu anlamıyor. Birçok tutsağın yaşamını kaybettiği açlık grevlerini duyduğumuzda yüreğimiz titriyordu. Sadece şunu söylemek istiyorum ki, sizinle çalışmayı istiyoruz ve umut ediyoruz. Örgütüm adına mücadelede başarılar diliyorum.

-Teşekkür ediyor, biz de size mücadelede başarılar diliyoruz.

TOHUM KÜLTÜR MERKEZİ

OCAK AYI ETKİNLİKLERİ

8 Ocak 2005 Cumartesi
Saat 14:00

Film Gösterimi: "Nisan Devrimi"

9 Ocak 2005 Pazar
Saat 15:00

Tiyatro Gösterimi

15 Ocak 2005 Cumartesi
Saat 14:00

Film Gösterimi: "Düşler"

16 Ocak 2005 Pazar
Saat 14:00

"Tohumla Yeniden Merhaba"
Etkinliği

-Konuk Sanatçılar
-TKM Müzik Topluluğu
-Halk Oyunları
-Şiir Dinletisi
-Slayt Gösterimi

22 Ocak 2005 Cumartesi
Saat 14:00

Film Gösterimi: "Son Kale"

29 Ocak 2005
Saat 14:00

Film Gösterimi:
"Esaretin Bedeli"

Soğanlı Mah. Mimar Sinan Cad. No:62/5
Bahçelievler/İSTANBUL
TEL: 0212 643 22 33

Hey Gidi Karadeniz gecesinden izlenimler

18 Aralık 2004 tarihinde Bostancı Gösteri Merkezi'nde "Hey Gidi Karadeniz" adı altında bir gece düzenlendi. İlk Ankara'da yapılan etkinlik Karadeniz kültürünün yaşatılmasını ve Karadeniz halkının kaynaşmasını amaçlarken coşkusuyla dikkat çekiciydi. Gecede sahne alan sanatçılar Volkan Konak, Fuat Saka, Kazım Koyuncu ve Sunay Akın idi.

Etkinlik öncesi Karadeniz sahilinin doldurulup buralara otoyolların yapılmasına ve ağırlıklı olarak geçim kaynağı balıkçılık olan halkın zarar görmesinden kaynaklı imza kampanyası başlatılması ve bu girişime öncülük eden kurumların hazırladıkları dövizlerle gösteri merkezinin girişinde insanları duyar-

lılığa çağırılmaları dikkat çekiciydi. Ayrıca, ABD'nin Irak'ın Felluce kentinde gerçekleştirmiş olduğu katliama vurgu yapıp katliam lanetlendi. Sunay Akın'ın dia gösterisi eşliğinde tarihsel olayları esprili bir şekilde anlatması kitle tarafından beğeniyle karşılandı. "1600'lü yıllarda, bir gün ABD'ye ait bir gemi İstanbul yakınlarına yaklaşmıştır. Geminin geliş sebebi Amerika kıtasının keşfedilmesiyle birlikte Amerika kıtasının yerli halkı olan Kızılderililere karşı yapılan savaşlarda atların çöllere dayanıksız olmasından kaynaklı yaşanan yenilgidir. Bunun için Osmanlı İmparatorluğu'ndan deve satın alınması kararının alınması geminin geliş nedeniydi. O dönemin Osmanlı Padi-

şahı da bonkörlüğünü göstermek için alınan 30 deveye ek olarak iki tane de kendisi hediye etmiştir. Yüzyıllar sonra ABD emperyalizmi Osmanlı'ya olan minnetini belli etmek için Osmanlı'dan almış olduğu develeri, çıkarmış olduğu Camel sigarasının simgesi yapmıştır. Ve bu olay tarihe emperyalizme yapmış olduğumuz ilk ve son silah yardımı olarak geçmişir" dese de, kulağa hoş gelen bu anlatımın tarihsel gerçeklerle uyuşmadığı da bir başka gerçek. Nitekim, üslerini Irak'taki halkı katledip, ülkeyi yağmalaması için ABD'ye açık destek çıkmanın adı nedir?

Gece, çekilen coşkulu horonlar ve Karadeniz'in hareketli ritimleriyle son buldu. (Kartal)

Bedelidir ülkemde aydın olmanın; sürgünler, hapisler...

ÖLÜMÜ DE YAŞAMI GİBİ BİZE KALMIŞTIR ARTIK ŞÜKRAN KURDAKUL'UN

“Acıların sütüyle büyüttüğüm umutlar mahpushane avlularında boy verdi, Dolunay menekşelendi kirlili kara camlarda Her görüşte yeniden vurduğumuz ana evren Özgürlüğe boyandı saksımdaki çiçeği senin olsun”

Toplumsal duyarlılığın bedeli olan gözaltılar, tutuklanmalar Şükran Kurdakul'u daha lise yıllarında bulur. O yaşlarda Türkiye Emekçi ve Köylü Partisi'nin Denizli örgütünü kurma girişiminden dolayı ünlü 142. maddeden yargılanır ve 5 ay hapse mahkum olur. Ardından da Milli Eğitim Bakanlığı'nın emriyle liseden atılır. Yaşamına daktiloculuk, depo memuru, muhasebecilik yaparak devam eder. 1953 yılında TKP üyesi olmaktan (68 günü hücrede olmak üzere) 2 yıl ünlü Harbiye Hapishanesinde kalır.

Şükran Kurdakul, “Yeryüzü”, “Beraber”, “Yelken”, “Eylem” gibi birçok dergi çıkararak yazın dünyasına armağan eder. “Giderayak” adlı şiir kitabından 142. maddesi, “Halk orduları” adlı kitabıyla da 312. maddeyi ihlalden yargılanır.

Emekten yana, savaşız ve sömürsüz bir dünya özleminin tutuklama, işsiz bırakılma, sürekli takip edilme ve fezlekelere kayıt düşülme, Şükran Kurdakul'un da payına düşmüştür artık. Ya düzenle uzlaşacak, ya da doğ-

ru bildiği yolda devam edecektir. Kurdakul, “Biz ki acılar döneminden/ Ellerimizi kirletmeden geçtik/Direncim senin olsun/Sevgim senin olsun” diyerek alçakgönüllü ama tavizsiz, doğru bildiği ikinci yolu seçmiştir.

Yazarak, yaratarak bilinçlendirme eylemine katkıda bulunur. “Nice kaygılardan sonra”, “Acılar dönemi”, “Bir yürekte, bir yaşamdan”, “Ölümsüzlerle” gibi şiir kitapları, “Tanığın Biri”, “Beyaz Yakalılar”, “Onların Çocukları” gibi öyküleri bu katkılara en güzel örneklerdir.

4 ciltlik “Çağdaş Türk Edebiyatı” gibi Edebiyat tarihini yazan Kurdakul, 1999'da şiire katkısından dolayı Makedonya Yazarlar Birliği'nin “Edebiyat Yasası Ödülü”nü alır. Dünyanın, özeldede Ortadoğu'nun yaşadığı dramın asıl nedeninin emperyalizmin kâr ve petrol hırsı olduğunu bilir. Filistin'de yaşananlara her fırsatta dikkat çeker. Ve Filistin Yazarlar Birliği Şükran Kurdakul'u “Barış Ödülü”ne layık görür.

Tüm bu yoğun yazım faaliyetine rağmen

birçok örgütlenmelerde de adı hep ön sıralarda geçmiştir. Türkiye Yazarlar Sendikası'nın kuruculuğunu ve 2. Başkanlığını, Türk Edebiyatçılar Birliği'nin kurucu üyeliğini ve iki dönem sekreterliğini, PEN Yazarlar Derneği'nin Kurucular Kurulu ve 1991-1997 yılları arasında başkanlığını yapmıştır. Onurlu bir aydın ve şair olan Şükran Kurdakul, emeğin vahşice sömürüldüğünü dizelerinde şöyle dile getirir:

“Düşüversem evimin sokaklarına bir Bir diyorum Asiyemin sıtma iğnesi Bir diyorum yoksulluğun buncası Bir diyorum onca dokümanın parası Elimize binde kaç verilir”

Boşuna yaşanmadı, boşuna da ölmemiş olacak Şükran Kurdakul... Şair dostu Arif Damar'ın dediği gibi; “Gömütüne yıldızlar yağsın”...

“Çocukluk gibi sıcak, arkadaşlık gibi güzel bir rüya”

Ünlü kısa film yönetmeni Ahmet Uluçay'ın ilk uzun metrajlı filmi olan **Karpuz Kabuğundan Gemiler Yapmak** pek çok uluslararası film festivalinde ödülleri topladı, film aynı zamanda geçen yıl İstanbul Film Festivali'nde de en iyi film seçilmişti. O zaman **Yılmaz Erdoğan**'ın itirazlarına konu olmuştu birinci seçilmesi, öyle ya seyircisiz filme, abartılı bütçelere, güzel mankenlere, büyük şöhretlere yer verilmeyen bir film nasıl olmuştu da birinci olmuştu ve kimdi bu **Ahmet Uluçay**?

1954'te Kütahya'nın Tavşanlı ilçesi Tepecik köyünde doğan Uluçay, halen bu köyde yaşamına devam ediyor, zaten filmin konusu da bu köyde geçiyor ve kendi yaşamından izler taşıyor. Köyüne gelen gezgin sinemacılar sayesinde içine sinema ateşi düşen Uluçay, işçi olarak çalışırken diğer yandan da sinemaya olan tutkusunu hiç kaybetmiyor ve ilk kısa filmini 1994'te çekiyor. **Optik Düşler, Koltuk Değneklerinden Kanat Yapmak** ismini taşıyor ilk filmi. O günden beri beş kısa film yapmış Uluçay.

12-14 yaşlarında arkadaşı **İsmail Mutlu** ile uzun uğraşlar ve deneyler sonucunda tahattan bir sinema makinesi yaparak gelişen sinema tutkusu, terkedilmiş eski bir ahırda köylülere kasabadaki sinemanın çöplüğünde bulunmuş kırpıntı filmlerle gösterimler yaparak devam etmiş. 1994'te bir “Almanca”dan aldığı eski püskü betamax video kamera ile ilk filmini çeken Uluçay, kurgusunu ve seslendirmesini de köyünde yapmış. Oğlu İdris Uluçay yaptığı bir konuşmada “Bunları imkansızlıklar içinde çekti. Bizim ortamımızda film çekmek zor, şehre geldiğinde şehirli olamıyorsun, köyde köylü olamıyorsun” diyerek yaşadıkları arada kalmışlığı açıklamış.

Oyuncuların hepsi amatör

Tıpkı gerçek yaşamında olduğu gibi

filmde de yazları kasabada çırak olarak çalışan iki köylü gencin sinema sevdası ve bu uğurda çabayla hayallerinin peşine düşme yolculukları anlatılıyor. Rejisör olma hayalleri kurup, tahtadan bir projeksiyon yapmaya çalışan gençlerin tek destekçisi köyün delisi, aynı zamanda tek tanıkları. Köyde ve kasabada herkes onlara hayallerinden vazgeçmelerini öğütleseler de, bu onları geri döndürmüyor tam tersi daha da hırslanmalarını sağlıyor. Başrollerde oynayan oyuncuların hepsi amatör olmasına rağmen oyunculukları do-

ğallıklarıyla birleşince ortaya çok güzel, parmak ısırtacak oyunculuklar çıkmış. Pek çok kişinin oyuncu pozlarıyla ortalıkta gezdiği “sanat dünyası”nda, bu köylü amatör oyuncular çoğuna iyi bir ders veriyorlar. **İsmail Hakkı Taslak, Boncuk Yılmaz, Kadir Kaymaz** ve Hasbiye Günay doğallıklarıyla çekip alıyorlar sizi filmin olduğu dünyaya. Belki de bu kadar inandırıcı olmaları oldukları hallerini oynamalarından kaynaklanıyor, şehirli bir züppeyi canlandırılmaları durumunda ortaya nasıl bir şey çıkar orasını bilemeyiz, zaten yönetmenin de o tarz filmler çekmek gibi bir ilgi ya da isteği yok gibi görünüyor şu an, çünkü kendi dünyasının dışında kalıyor şehir ve kendisine “bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?” sorusu sorulduğunda “buradan çıkıp köyüme gideceğim ve orada

yaşamaya devam edeceğim” demesi kendi dünyasından hoşnut olduğunu gösteriyor.

Uluçay, film için “Öykü özyaşamsal olmakla beraber inandırıcı olmak kaygısı gütmüyor. Bu anlamda da belgesel olmaya özenmiyor” diyor. Gerçekten de bazı durumlar gerçekliğe pek uymuyor. Örneğin; Türkiye gibi yarı-feodal bir ülkede ve Tavşanlı gibi küçük bir yerde eşi olmayan ve iki genç kız çocuğuna sahip Nezihe'nin karpuzcu çırağı Recep'i ısrarla eve çağırması pek mümkün değil. “**Sahipsiz kadınlara**” göz kulak olmada sınır tanımayan yurdum insanının ikinci gün Nezihe'ye yapmadığını bırakmayacağı ve değil karpuzcu çırağını eve çağırarak, önünden bile geçmemesi yüksek ihtimal taşıyan bir durum. Zaten filmde de Recep'in ustası aynı zamanda “karpuz kabuğundan gemiye binmek” deyimini yarattıcısı olan kişinin “anasını ben alayım, kızını sen” yaklaşımı da oldukça gerçekçi!

Sıcak ve hoş bir mizah unsuru

Filmin geçtiği Tavşanlı ilçesi kıyı Ege ile İç Anadolu'nun ortasında bir geçiş yeri, bu yüzden hem Ege'nin hem de İç Anadolu'nun kültürel özelliklerini taşıyor. Ege'de bir süre yaşamış her insanın kulağının aşına olduğu bir şiveyle yapıyor. Tüm konuşmalar ve diyaloglar alabildiğine samimi ve doğal. Her karakterin canlandırılması, o kişiyi yansıtıyor bütünüyle; sözleriyle, davranışlarıyla ve bakışlarıyla.

Filmi belki de bu kadar güzel yapan şey hissettirdikleri duygular... Çalışma yaşamının ortasında kaybolmuş, görmek zorunda olduğu insanlar dışında çok az kimseyi gören, kendine yabancılaştırılmaya, yozlaştırılmaya çalışılan ve bunda belli ölçüde başarılı da olunan bir coğrafyada, anlatılanlar özlem duyulanlar belki de... Arkadaşlık duygusunun ve paylaşmanın verdiği güçlülük film boyunca bırakmıyor peşinizi. Tüm imkansızlıklara rağmen hiç vazgeçilmeyen tutkular var filmde ve düşlerinden vazgeçmedikleri için sevi-

niyorsunuz sizde onlarla birlikte için için... Çünkü biliyorsunuz ki, yaşamak çabalamaktır, yenilse bile tekrar ayağa kalkmanın uğraşını vermektir. Sinema tutkusu, paylaşılamaayan aşkın tutkusu, iyi bir meslek öğrenme tutkusu... Yaşamın uğraşını yansıtması, herkesin kendinden bir parça bulmasını da beraberinde getiriyor.

Konuşulan şive ve geçen diyaloglardaki doğallık film boyunca atılan kahkahalarla beraber, hüznü de getiriyor kimi zaman. Arkadaşına yardım etmek için, mektubunu sevdiği kıza götüren ama sonunda okkalı bir tokatla geri dönen İsmail... Bu durumun arkadaşını incitmesinin korkusuyla söylemiyor gerçeği ve film boyunca küçük beyaz yalanlar azaltmaya çalışıyor, gerçeğin acılığını. Aynı çaresizlik karpuzcu çırağı Recep'in berberde çalışan arkadaşını ziyarete gittiğinde çok sevdiği saçlarını kazınmasına ses çıkaramamasında gösteriyor kendini. Aynı gün aldığı ayna ve tarağı kırıp atıyor artık, yaz bitene kadar saçlar da uzamayacaktır ve asla çıkamayacaktır Nihal'in karşısına bu saçlarla... **Ama arkadaşlık, canın yandığında da ses çıkartmamaktır bazen, sırf o üzülmeyin diye.**

Film tüm bu hissettirdiklerini bazen çok güzel, küçük ayrıntıları yakalayarak veriyor. Örneğin, ikisinin de söyledikleri türküler hep aynı, çünkü yaşamları aynı yerde geçiyor ve farklı olarak yaptıkları bir şey yok, ayrı işlerde çalışmak dışında. Haydar Ergülen filmde bahsederken “**çocukluk gibi sıcak bir film, arkadaşlık gibi güzel bir rüya... Bir kasaba gölgesi gibi anlaşılır, çocukluk suları kadar saf bir film**” derken çok güzel özetlemiş filmi.

Karpuz kabuğundan gemiye binmek, olmayacak işler peşine düşmek anlamında kullanılıyor filmde. Ama akıllarına bir kere karpuz kabuğu düşenlerin gidecekleri yoldan vazgeçemediklerinde gemileri batsa da başarıya ulaşacaklarının öyküsü bu keyifli film...

"Yaşı küçük, yüreği ve sevdası büyük komutan"a bin selam

Yaşam ona kattıklarımız kadar anlamlı ve değerlidir. İnsanlığın kurtuluşu için mücadele yürüten, üreten ve yaratıcıların ölümü de ancak bedenen bir ölümdür. Çünkü insanlık tarihine unutulmayacak değerler bırakılmıştır. İşte kısacık yaşamına onurlu bir kavga sığdıran **Doğan (Aşkın Günel)** yoldaş da bunlardan biridir. O "**uzun ve mutlu**" bir yaşamı değil, kısa, zorlu ama onurlu bir yaşamı seçti. Ve bedenen aramızdan ayrılma bile yaptıkları ve hayata kattıklarıyla asla unutulmayacaklar arasındaki onurlu yerini aldı.

Doğan gerillaya katıldığında henüz on beşindeydi. Onun küçücük bedenini ve masum yüzünü gören tüm yoldaşlar bir yandan gururlanıyor, diğer yandan da onu koruma içgüdüleriyle hareket ediyorlardı. Ne de olsa o daha bir çocuktuktu. Evet dağlara gelme cüretini göstermişti ama yine de çocuktuktu.

Ama yoksulluk çocukları erken büyütüyordu ya, O da çocukluğunu yaşamadan büyümüştü işte. TMLGB içinde de örgütlenmişti. Sonraki yıllarda molotof sözcüğü geçince tüm gözler Doğan'ı arıyor, "**molotofçu Doğan**" takılmaları başlıyordu. Doğan ise utangaç bakışlarını yere indiriyor ama içten içe bu tür takılmalar hoşuna gidiyordu.

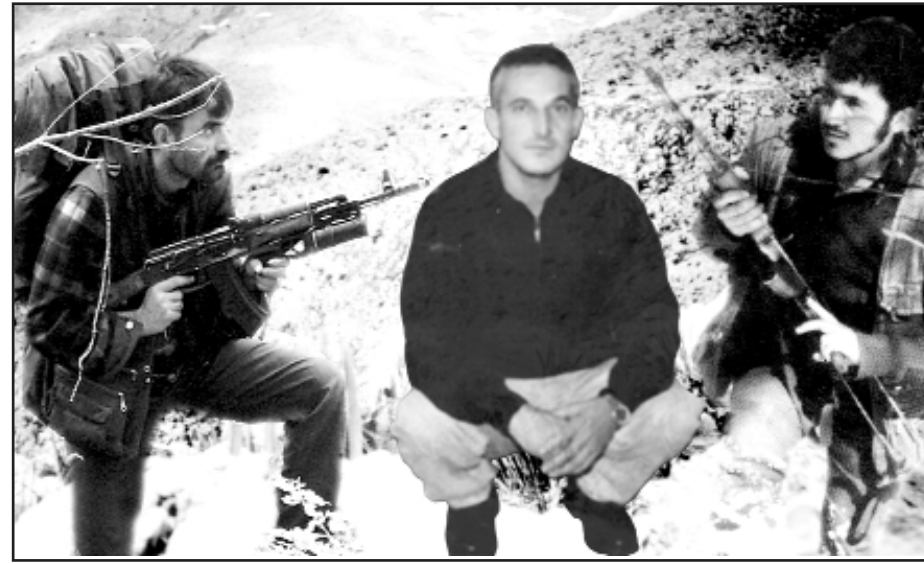
Doğan gördüğü hiçbir şeyi es geçmiyor; her şeyi öğrenmeye, anlamaya çalışıyordu. Meraklıydı ve bu merak onun hızlı gelişimini sağlıyordu. Elde ettiği her başarı coşkusunu, atılganlığını artırıyor, daha bir şevkle sarılıyordu işlerine. Ama bazı şeylere ilgisi daha fazlaydı tabii ki.

Askeri noktalardaki yeteneği ve silahlara olan yoğun ilgisi yoldaşlarının köz başı sohbetlerine konu olmaktan kurtulamıyordu. Gözü hep büyük ve ağır silahlardaydı. Bunlarla düşmana daha fazla kurşun yağdırılacak, daha fazla kayıp verdirecekti. İlk zamanlar öncülük daha sonra da öncü komutanlığı yapıyordu. Dolayısıyla da hafif silah taşınması gerekiyordu. Yeni silahlar geldiğinde gözler Doğan'ı arıyor, onun tepkisini merak ediyordu. "**Salt askeri bakış**" göndermesinden de kurtulamıyordu elbette. Ama bu süreçte henüz bazı kavramları yeterince anlamlandıramıyor, yaptıklarının ve söylediklerinin tam

olarak neye denk düştüğünü yeterince kavrayamıyordu. Kesinlikle emin olduğu bir şey vardı ki o da içindeki çok güçlü devrimi gerçekleştirme isteği idi. Ve bu güçlü istek olduktan sonra her şey öğrenilebilir, hatalar düzeltilebilir, kişi kendisini yeniden yaratabilirdi.

Doğan her zaman üzerine düşenden fazlasını, yaşından beklenmeyecek bir güçle, fedakarlıkla yapardı. Tüm faaliyetlerinde her zaman daha fazla zorlandı kendisini. Yük taşımaksa fazlasını alır, kazılacaksa daha fazla kazma sallardı, yürünecekse azimle yürürdü. Tüm gerilla yaşamı buna örnektir. Ama yaşanan tek tek olaylar da bu gerçeğin en çarpıcı ifadeleridir.

Ay ışığının, ortalığı gündüz gibi aydınlattığı pırıl pırıl bir sonbahar gecesi... Gerilla harıl harıl çalışıyor. Açık alandaki birkaç çalılıktan birinin arkasına üst üste yığılan poşetlerin ardı arkası kesilmiyordu. Herkes şaşkınlıkla gelen malzemeye bakıyor, nasıl taşıacağını düşünüyordu. Çok geçmeden, bir karışıklık olduğu anlaşıldı. Malzeme sekiz kişi hesap edilerek getirilmişti. Ama topu topu dört kişi vardı taşımaya gelen. Malzemenin hava aydınlanmadan ormanlık alana atılması gerekiyordu. Yürünecek sekiz saatlik bir yol vardı. Buralara kadar gelen malzemeyi geri göndermeye kimsenin gönlü elvermiyordu. Gelen yoldaşlar bu malzemeyi taşıyacaklardı. Bu gerillada çok sık rastlanan bir durumdu. **Herkes kendisini son sınırına kadar zorlar, bazen yorgunluktan ve fazla zorlanmaktan gözler**

kararır ama iş yine de yapılırdı.

Yoldaşlar malzemeyi indirirken Doğan gözetlemedeydi. Gelir gelmez çantasını doldurdu, yüklendi. İkinci bir çantayı da çantasının üzerine bağladı. Eline bir poşet ve bir poşet de boynuna geçirdi. Sadece silah tutan elde ikinci bir şey yoktu. Bir süre sonra öncü de geride kalmıştı. Şimdi en önde Doğan yürüyordu. Tarlada bu haliyle, yuvarlanan bir kayayı andırıyordu. Geride kalan yoldaşlarının hepsi annesi-babası yaşında insanlardı. Onlara dönerek:

"İhtiyarlığın gözü kör olsun, yürütüyor sizi değil mi?" diye takılıyordu.

Sabah herkes terden sıırsıklam konuşaklama yerine varıldığında ateş için odun toplamaya ilk O kalkmıştı yine. Onun bu coşkulu haline imrenmemek mümkün değildi.

Devrimci coşkusu, Partiye, yoldaşlarına ve davaya bağlılığı, fedakarlığı, bitmez tükenmez öğrenme-uygulama isteği Onu canlı kılıyor sürekli bir arayışa sevk ediyordu. Yetersizliği, eksikliği olsa da çok yönlüydü. **Yaşamın içinde olan her şeye ilgi gösteriyordu.** Bu yanı barınak süreçlerinde daha net ortaya çıkma zemini buluyordu.

2001-2002 yılı barınağı bir miting alanını andırıyordu. Barınağın içinde hareket etmek çok zordu. Tavandan, duvarlardan, ranzalardan aşağıya allı-sarıllı pankartlar, flamalar, fotoğraflar sarkıyordu. Her köşede üç beş kişi toplanmış kimi şiir okuyor, kimi marş söylüyor, kimi tiyatro çalışması yapıyordu. Parti ve devrim şehitlerini anma haftası için hummalı bir çalışma sürüyordu. Güvenlik nöbetine gidip-gelenler ve günlük işlerle uğraşan mutfak nöbetçileri dışında herkes bu işe seferber olmuştu. Tüm gerillalar gidenlerin silahını ve bayrağını devraldıklarını ve adlarını ve andlarını yaşatmaya devam edeceklerini en iyi şekilde anlatmak telaşındaydı. Arada koşuturan biri vardı ki o gruplar arasında mekik dokuyordu. Bir zamanların çocuk sesi tok bir sese dönmüş tüm yüreğiyle, benliğiyle okuyordu şiirleri, marşları. Bu yüzden sesi bir o taraftan bir bu taraftan geliyordu. Kendisi de ısrarla birkaç görev talep etmişti. Çünkü

miyle devrimci yaşamın % 99'u günlük sıradan işlerden oluşuyordu. O halde yaşamımızın büyük bölümünü kapsayacak bu faaliyetlerin neden yapılması gerektiği, neye hizmet ettiği bilinciyle hareket ederek bu tür faaliyetlerin yaşamımızı, dünyamızı daraltmasına izin vermemek. Yani bu işlerin yapılması gerektiğini bilmek ve keyifle yapmak. Teoride bu gerçekliği ifade etmekle pratikte uygulamak arasında fark vardır. İşte O bunu başarıyordu.

Doğan, yoldaşlarına, davaya ve halka bağlılığın en güzel örneklerinden biriydi. Tüm yoldaşlarını çok seviyordu ama bazılarını çok daha özel bir sevgisi vardı. "**Abim**" dediği **Sinan Günel** bunlardan biriydi. Ve Onun şehit düştüğü haberini aldığı çok sarsılmıştı.

Altı kişilik gerilla biriminin yoğun bir emek harcayarak taşıdığı malzeme için kazılan depo da bitmişti. Sıra malzemenin yerleştirilmesine gelmişti. Ama naylon yetmediği için akşam iki yoldaş köye gitmişti. Bir iki saat sonra telsizde hareketlilik başlamış ve kısa süre sonra da çatışma çıktığı anlaşılmıştı. Hemen toparlanmak ve orayı terk etmek gerekiyordu. Kalan birimin komutanı Doğan, herkese hızlıca hazırlanmasını söyledi. Ama telsizde geçen köy ismi yoldaşların gittiği yer değildi. Demek ki çatışmaya girenler akşam gidenler değildi. İyi ama kimdi bunlar? Diğer gruplar neredeydi? İlegalite gereği bunu komutandan başka kimse bilmiyordu. Telsiz başında geçen gergin bir bekleyişten sonra giden yoldaşlar geri döndü. Komutan yoldaş çatışmaya girenlerin büyük ihtimalle bizimkiler olduğunu söylüyordu. Sabah biran önce depoyu kapatıp gitmek için çalışmaya başlamıştık ki telsizden o uğursuz ses konuşmaya başladı. **Sinan Günel** ismini duyduk. Hepimiz elimizde torbalarla donup kalmıştık. Neden sonra gözler Doğan'ı aradı. Çünkü **Doğan'ın Halo'ya (Sinan Günel)** olan sevgisini herkes biliyordu. Doğan olduğu yere yığılmış öylece kalakalmıştı. Onun o küçük ve her zaman coşku dolu olan gözlerinde ilk defa yaş görüyordu yoldaşları. Acı henüz çok tazeydi ve O ne yapacağını bilemiyordu, bir yandan da "**hesap sormalıyız yoldaşlar**" diyordu. Düşen tüm yoldaşların ardından söylerdi bunu hem de tüm benliğiyle. Zaten bu duygu tüm yoldaşları sarardı böylesi durumlarda. Ama bu sefer ne yapacağını, nasıl dayanacağını bilemiyordu. Hesap sorulacak güne kadar rahatlayamayacağını biliyordu.

Ve beklenen gün çabuk gelmişti. **Sinan Günel, Mehmet Şahin, Cihan Fındık** yoldaşların şehit düştüğü **Kadıvakkı**'nda düşmana vurulacaktı. Elbette gidecekler arasında Doğan da vardı. Yerinde duramıyor, bir an önce sonuca gitmek istiyordu. Ve Kadıvakkı'nda hesap sorulurken düşmandan Doğan yoldaş tüm devrimci coşkusu ve düşmana olan kınıyle yapıyordu görevini.

Gözetleme yerinden koşup zamanında yetişebilirse ikinci lavı kendisi kullanacaktı. Düşmana olan tüm kinyle atletleri bile kıskandıracak bir hızla koşmuş ama hesapta olmayan ikinci Short-Land planı bozmuştu. Ama olsun bir tanesini yoldaşları ters çevirmişti bile. Eylem yerinden çekilirken gözleri fal taşı gibi açılmış, atılan lavın gücüyle ters dönen Short-Land'ın nasıl yandığını anlatıyordu durmadan. İkinci düşman aracı korkunun da etkisiyle hiç ara vermeden kurşun yağdırıyordu. Onlar kurşun almayan derin bir vadiden çekiliyorlardı. Helikopterler sürekli gidip gelirken onlar yürüyorlardı. Bir yandan da helikopterle düşman araçları arasında yapılan telsiz konuşmalarını dinleyerek zevkle yürüyorlardı. Düşman acze düşmüş korku içinde küfürlerle yardım istiyordu. Tüm olanaklar ellerindeydi oysa. Yüzlerce araçtan oluşan konvoylar dolu gidiyor boş dönüyordu. Onlarsa kah yolun kenarında birkaç metre mesafeden kah hakim bir noktadan düşmanın elindeki olanakları hoyratça kullanışını izliyorlardı. Emin bir noktaya çekilip de eylem sigaraları yakıldığında albay Namık Dursun'un aciz çağrılarını başlandı telsizde. Önder yoldaşlardan birinin hiçbir şeyden haberleri olmayan anne-babası ve kız kardeşi apar topar getirilmiş telsizde konuşuluyordu. İşte tüm yoksunluklara rağmen devrimci irade ve işte tüm olanaklara rağmen faşizmin aczi. Ve Doğan Kadıvakfı şehitlerine en güzel selamı yollamıştı yoldaşlarıyla birlikte.

Silahlara olan ilgisi ve askeri noktalardaki yeteneğinden söz ettik. Ama O; gerilla için, bir TKP/ML militanı için bunun yeterli olmadığını pratiğiyle öğrenmişti. **Siyasal noktalarda kendini geliştirmeden daha doğrusu siyaset olmadan silahın da askeri noktadaki yeteneğinin de bir anlam ifade etmediğini kavramıştı.** İlk yıllarda bunun yeterince farkında olduğu söylenemez. Ancak süreç ilerledikçe, özellikle de 2002 yılında yapılan 7. Konferans ve bu yönelime uygun olarak bölgede yapılan toplantıların ardından siyasal noktalara olan ilgisi daha da artmış okuma-inceleme ve yazma faaliyetini yoğunlaştırmıştı. Barınak sürecini en iyi şekilde değerlendirmek, eksikliklerini mümkün olduğunca gidermek için yoğun bir çaba içine girmişti. Bunu başaracağını biliyordu ama bu kış sürecinin her zamankinden farklı geçeceğini ve kendisinin de daha fazla zorlanacağını önceden sezmiş gibiydi. Ve öyle de oldu.

Mehmet Demirdağ Geçici Kış Üsü'nde günler de geceler de kısalmış gibidir, zaman kimseye yetmez. Ama bazıları var ki 24 saat daha eklense güne yine de yetmeyecek zaman. Süheyla (Emel Kılıç) yoldaşın da içinde yer aldığı bu grupta Doğan da vardır elbette. 7. Konferansımız ve bu paralelde bölgede yapılan çeşitli toplantılarda yoldaşların çoğunda olduğu gibi Doğan'da da büyük bir coşku yaratmıştı. Okuyor,

yazıyor ama ne yapsa yetiştiremeyecekmiş gibi geliyordu. Çünkü gündemler tartışıldıkça, sorular soruldukça ve dahası okunup incelendikçe birçok yoldaş ne kadar yetersiz olduklarının farkına varıyorlardı. Doğan da bunlardan biriydi. Askeri noktalara olan ilgisi ilk zamanlar siyasi yanı bastırca da zamanla bu durum değişmiş şimdi ise tersine dönmüştü. Partinin, savaşın kadrolara ihtiyacı vardı. Ve silaha kumanda eden de siyasetti. Böyle olmadığında kazanılan askeri başarılar kısa vadeli ve tesadüfi oluyordu. O halde yetkinleşmek gerekiyordu hem de en kısa zamanda.

Mücadelede kararlı, cüretli, ısrarlı ve fedakar duruşunun doğal sonucu olarak 2004 yılında bu hayaline ulaşırken TKP/ML üyesi olmanın onurunu hücrelerine kadar hissediyordu. Bugüne kadar olan mücadele yaşamı bundan sonra nasıl bir seyir izleyeceği hakkında bir fikir veriyordu zaten. Türkiye devrimci hareketinin ve Partimizin bir anlamda sınıdığı bir süreçte kavgayı en zor yerinde ve üst boyutta bir sorumlulukla omuzladı. Ve bunu büyük bir komünist ve devrimci coşkuyla yaptı.

Zorlu bir süreçten geçiyoruz. Tasfiyeciliğin devrimci ve komünist saflarda etkisini güçlü bir şekilde hissettirdiği bir süreç. Mücadele kaçkınılığı, bireysel yaşama yöneliş revaçta. Kitle hareketlerinin durgunlaştığı, halk muhalefeti-nin cılızlaştığı, sosyalizmin cazibesini geçici de olsa kaybettiği böylesi süreçlerde kavgayı omuzlayan bir avuç insan

kalır geriye. Dünya ve Türkiye devrimci hareketine baktığımızda hep böyle olduğunu görürüz. En fedakar, cesur, inançlı unsurlar yeni kalkışların, mayası görevi görürler. Ki onlardır umutsuzluğun, güvensizliğin, yabancılaşmanın, yarına inançsızlığın en koyu döneminde bile bu duyguları coşkuyla yaşayan ve canlı tutan. Yarının öngörüsüyle hayata sarılan ve mayalanmayı başlatan...

Kitle hareketlerinin yoğun olduğu süreçlerde devrimci olmak da devrimci kalmak da kolaydır. Ama bugün ikisi de çok zordur ve büyük bedeller gerektiriyor. İşte Doğan yoldaş böyle bir sürecin omuzlayıcısıdır. O bir devrim nefridir. Sade, mütevazı ve inançlı.

Sınıf mücadelesinin doğal seyri içerisinde şehit düşenler olduğu gibi, gerileyenler, safları terk edenler, düşmanlaşanlar da oluyordu. O defalarca karşılaşmıştı böyle şeylerle. En yakını amcasından başlamak üzere, yoldaşları ve devrimci dostlarını görmüştü. Elbette herkes gibi O da çok üzülmüştü bu duruma. Çünkü her şehit, her kopuş bir mevinin boş kalması demektir. Ama O bu tür durumlarda her zaman bir kez daha kendisine döner, sorgular ve yükünün biraz daha ağırlaşmış olduğu daha fazla çaba sarf etmek gerektiği sonucuna ulaşırdı. Ve koşullara, olumsuzluklara teslim olmamak o kadar da kolay bir iş değildi. Herkesin bunu başaramadığı, yardıma ihtiyaç duyduğu apaçıktı.

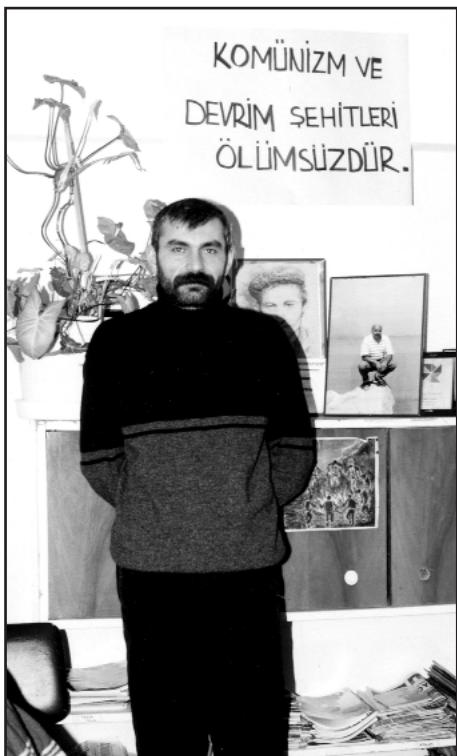
Bir yoldaşı

MUHARREM'E

Biliyorum en iyi yoldaşları anlatacaktır Muharrem kirvem, ama ben de O'nu yakından tanıma fırsatı bulanlardan biri olarak anlatmak istiyorum...

Muharrem'le 1998 yılında askerlik koşullarında tanıştım. İkimizin de son sürgün yeri olan **İzmir Menemen Topçu Alayı**'nda... Yaklaşık 8 aylık beraberliğimiz süresince onunla çok şey paylaştık. Sürekli kavgayı konuştuk, askerdik, TC'nin ün-

formaları üzerimizdeydi ama beynimize askerlik yaptırmadık hiç... Sohbet konularımız mücadeleden başka bir şey değildi. Kâh bir şehit haberine üzüldük, kâh kazanımla sonuçlanan bir eyleme sevindik... Alayda herkesin TC'nin komutanları da dahil herkesin gözünün üzerinde olduğu birkaç kişiden biriydi Muharrem. Elimizden geldiğince devrimci basını, kitapları takip etmeye ve devrimci-demokrat insanları bir arada tutmaya çalışıyorduk. Tezkerre aldığında hiç unutmam **"Gulasor"**u okumuştum bize. Malatya Özgür Gelecek Temsilcisi **Akmer Çağlar**'ın şehit düşmesinden bir ay sonrası... İşe gitmek için servis bekliyorum. Bir dostun seslenmesiyle durdum. Dostumun yanında Malatya'ya geldiği günden beri beni soran Muharrem'i gördüm... Daha sonra Malatya'da büro temsilciliği dönemi... Baskılar, takip, gözetim... Zorluklar... Ama O hep dimdik... Hiç unutmam işyerinde yaşadığımız bir sorundan dolayı patron tarafından işten atıldığımızda, yapacağımız basın açıklamasının metnini daktilo edip bizden önce eylem yerine gelmişti bile... O sürekli kavganın, mücadelenin farklı alanlarıyla ilgili kendini geliştirme sürecini yaşayan bir insandı. Maden mühendisi olmasından dolayı da patlayıcılarla yakından ilgilenir ve bu konu hakkında kendini geliştirmeye çalışırdı. Askerliğini istihkâmci olarak yapmış ortak bir dostumuzu her yakalayışında ona hep bu konu ile ilgili sorular sorardı en ince ay-

rıntısına kadar... Çok sohbetler ettik... Yaşamın her alanıyla ilgili... O hep berrak düşüncelere sahip, tereddütsüz, çıkarsız ve netti...

96 Ölüm Orucu şehidimiz **Hicabi Küçük** yoldaşı yakından tanıyan biriydi. Eskişehir'de öğrencilik yıllarında tanıdığı yoldaşı anlatırdı sürekli... Ben de ona Akmer'i anlatırdım... Farklı çevrelerden de olsak kavgaya, şehitler birleştirirdi bizi... En zor koşullarda bile gülümseyebilirdi O ve "umut" olandı... Malatya'dan ayrıldığı dönemlerde gördüm en son kirvem... Ama hep sordum tanıdığım insanlara. Biliyordum içindeydi kavganın... Dersim'in ayrı bir yeri vardı O'nda... 38'i, boşaltılan köyleri, gıda ambargolarını, zorunlu göçe tutulmuş insanları yakından biliyordu... Ve sevdiği Dersim'de şehit düştü... Biliyorum kirvem zor seni anlatmak... Adın kavgaya adımız olacak ve inançsızlığın, kaçkınılığın puan topladığı, AB süreciyle de palazlanan her türlü sınıf dışı ideolojinin revaçta olduğu bugünlerde sen devrimde ve sosyalizmde ısrarın adı olacaksın... Ve hep kulaklarımda olacak sesin:

**"Bir baskındayım bazen
Elimde dünya gericiliğine kan
kusturan halkların silahı
Kendimi yivle set arasında dönen
Ve döne döne düşmanın
ciğerini dağılayan
Kızıl kurşunlarda hissediyorum..."
Muharrem Yiğitsoy ölümsüzdür!
Devrim şehitleri ölümsüzdür!
Faşizm yenilecek, halklar kazanacak!
Malatya'dan bir Proleter
Devrimci Duruş okuru**

DENİZ'E

**Deli bir sonbaharken dağlar,
geceler poyraz
Rüzgar susmuş, esmiyor artık
toprak acılı bir türkü olmuş
damarlarımızda dolaşan kan,
ateş
bedenine, isyan bugün**

**Sözcükler anlatabilir mi
öfkemizi
acımızı sözcüklere sığdırabilir
miyiz
Seni...
Şimdi diyorum yıkılsa bu zindan
kapılar paramparça
koşsam varsam, yanına soluksuz
tohum olduğun yerde bulsam
seni
su olsam,
aksam...**

**Son kez sımsıkı kucaklasam
Öpsem ağrısı kesilmeyen
alnından
Mermi olsam,
yağsam...**

**Ulucanlar Hapishanesi'nden
tutsak Partizan Eylem Baş
15. Koşuş Ankara**

İşçi-köylü'den

AB, EZİLENLERE KÖLELİK VE SEFALET DEMEKTİR

Musul'da Türk Özel Tim elemanlarına yönelik saldırı ile hemen arkasından gerçekleşen Başbakan R. Tayyip Erdoğan'ın Suriye ziyareti, Brüksel Zirvesi'nin ardından geçtiğimiz hafta içinde gündemi en çok meşgul eden konuların başında yer aldı.

İlk olarak ABD'nin Felluce'nin ardından Musul'a yönelen saldırılarına değinerek başlarsak; Geçtiğimiz hafta içinde kamuoyuna yansıdığı kadarı ile ABD uçakları hala Felluce üzerinde uçuşlar yapıyor, kente geri dönmek isteyenlerin boynuna asması zorunlu kimlik kartları dağıtıyor, retina aramasına kadar gidecek düzeyde önlemlerine devam ediyordu. Kenti adeta bir esir kampına çevirmeye çalışan ABD'nin, sadece bu uygulamaları bile aslında Irak politikasının iflas ettiği anlamına geliyor.

Felluce'de bu durum devam ederken kamuoyuna yansıyan diğer bir gelişme ise ABD'nin direnişin merkezi olan kentlerin ardından şimdi de Musul'da kontrolü elden kaçırdığı oldu. Nitekim yayınlanan haberlere göre direnişçiler Musul'da çeşitli eylemlerin ardından rahatça dolaşılıyor ve istedikleri zaman da ortadan kaybolabiliyordu. Üstelik Kasım ayında ABD'nin Musul'u ele geçirdiğini açıkladığı tarihten bu yana kentte 150'yi aşkın ceset bulunmuştu. Ve bu cesetlerin çoğu işbirlikçi olan Iraklılara aitti. Bu gelişmelerin ardından ise 17 Aralık 2004 tarihinde de Musul'da 5 Türk Özel Tim elemanının öldürülmesi ile dikkatler iyice Musul'a çevrildi. Saldırının hemen ardından 1. Ordu Komutanı Orgeneral **Hürşit Tolon "biz de bunu not ediyoruz"** derken; Başbakan Erdoğan da Irak'a en çok insani yardım yapmanın

Türkiye olduğunun altını çizdi. "Türkiye bunun bedelini şu ana kadar kaybetmediğimiz 80'e yakın evladı ile ödememeliydi" diyerek cenazede timsah gözyaşları döktü. Bir yandan bu olayı Irak'taki direnişi karalamak için kullanan egemenler, diğer yandan Irak'ta daha önce katledilen şoförlerle ilgili neden aynı derecede duyarlı davranmadıkları sorusunu akıllara getirdiler.

Bu olayın ardından Türkiye'ye getirilen ve intikam yeminlerinin edildiği cenazelerle birlikte şu noktaya da dikkat çekmek gerekir ki; direnişçilerden şu ana kadar saldırıyı üstlenen olmadı. Üstelik organizasyonun niteliği açısından da bakıldığında saldırının arkasında başka güçlerin olabileceğini düşünmek çok yanlış bir düşünce olmaz. Emperyalistlerin Irak'ta en büyük kozlarının mezhep savaşları yaratmak olduğu ortada. Bunun için her yolu mübah gördükleri de. Gelişmeleri bir de bu cepheden okuduğumuzda ve üstüne üstlük ABD'nin haftalardır Musul'a Kürt birlikler naklettiğini düşündüğümüzde Kerkük'te bir dönem körüklenen çatışmanın, Arap-Kürt çatışmasının Musul için beklenmedik bir durum olmadığını görmek gerekiyor.

Türk Özel Timlerine yönelik bu saldırının Başbakan Erdoğan'ın ziyaretinden hemen önce gerçekleşmiş olmasını da elbette ki bu gelişmelerle birlikte ele almak ve değerlendirmek gerekmektedir. Bilindiği gibi hem Bağdat'taki kukla yönetim hem de ABD, Irak'taki direnişçilerin Suriye tarafından desteklendiğini iddia ediyordu. Üstelik son iki hafta içerisinde ABD tarafından sürekli Suriye yönetimine saldırı tehditleri yağdırılıyor. ABD yönetiminin önde gelen

isimlerinden **William Kristol'un The Jerusalem Post** gazetesine yaptığı açıklamada sarfettiği "**Suriye düşman bir rejimdir. Her türlü diyalog yolunu denedik. Ancak diyalog başarısız oldu. Şimdi, Esad rejimini cezalandırmak ve göndermek için harekete geçmemiz gerekiyor. Suriye'nin askeri tesislerini bombalayabiliriz, sınırı geçip Irak direnişinin planlandığı Ebu Kemal Bölgesi'ni işgal edebiliriz**" sözleri ABD'nin son seçimlerin ardından dış politikasının nasıl olacağına dair net ipuçları vermekle beraber, asıl olarak Ortadoğu'yu önümüzdeki süreçte ne tür gelişmelerin beklediğini açık ediyor.

Başbakan Erdoğan'ın Suriye gezisi böyle bir atmosferde gerçekleşirken Suriye ile AB yakınlaşmasını ve bu yakınlaşmanın aynı zamanda AB-Türkiye meselesinin yoğun olarak tartışıldığı bir döneme denk geldiğini de görmek gerekiyor.

Yine görülmesi gereken başka bir durum da ABD'nin İran'a yönelik saldırı planıdır. Atlantic Monthly dergisinin Aralık sayısında yayınlanan ve "**Siradaki İran mı olacak?**" başlığını taşıyan haberin ardından gündeme oturan, tartışma yaşanan yeni gelişmelerle birlikte ele alındığında imkansız görünmüyor. Üç aşamalı bir plan olarak kamuoyuna yansıyan plana göre; birinci aşamada İran'a yönelik ağır hava saldırıları ve denizden yapılacak füze saldırıları kullanılacak. İkinci aşamada nükleer silah üretimi yapan tesisler bombalanacak. Üçüncü olarak ise iç karışıklıklar çıkartılarak son nokta konulacak. Hedeflerin harita üzerinde işaretlendiği ve nerede ise tüm ayrıntıların hesaplandığı saldırı planı üzerinde Türkiye'ye düşen rol ne olacak? Türkiye haritası üzerinde işaretlenmiş bulunan Karadeniz'de iki liman ve iki havaalanı; Akdeniz'de de iki liman ve iki havaalanı Türkiye'nin misyonunu söze gerek kalmayacak biçimde ortaya koymaya yetiyor.

Hazırlanan raporlarda Doğu Karadeniz nerede ise tamamen ABD'nin bir

deniz üssü haline getirilmiş durumda. Türkiye'nin yanısıra **Nahçıvan**'da bir hava üssü ve Azerbaycan'da tam olarak dokuz hava üssü konumlandırılması ön görülmüş. Ayrıca Gürcistan da üzerinde durulacak bölgeler de işaretlenmiş. Tüm bu gelişmelerle birlikte bakıldığında ABD açısından Kafkaslardaki gelişmelere müdahalenin neden bu kadar önemli olduğu, önümüzdeki süreçte yaşanacak gelişmeler de göz önüne alındığında ortaya çıkmaktadır. Elbette ki bu gelişmeler hem coğrafi konumu gereği hem de emperyalistlerle olan ilişkileri açısından Türkiye'yi içine alacak bir seyir izleyecektir.

Brüksel'de toplanan AB devletleri Türkiye'nin üyelik sürecine dair kararlarını verdiler. Ucu oldukça açık bir müzakere tarihi verilmesine ve somut olarak elle tutulur bir gelişme olmamasına rağmen egemenler cephesinde zafer naraları atılmaya başlandı. Erdoğan'ın dönüşünün hemen ertesinde Ankara Kızılay'da yaptığı şov da bunun bir parçası oldu. Tüm bu kutlamaların ardında yatan ise ezilenler için AB'nin yoksulluk ve kölelik olduğu gerçeğini gizleme çabasıdır. Egemenlerin tüm kutlamaları bu gerçeği gizleyerek ezilenlerin kurtuluşunu geciktirmek içindir. Türkiye'nin AB üyeliği yolunda yeni adımlar atılırken, bir yandan da Türk egemen sınıflarının yüzündeki maske düşmektedir. Henüz kısa bir süre önce eğitim emekçilerinin sendikalarının kapatılmasına karşı yaptıkları eylemlere ve 19 Aralık protestolarına yönelik saldırılar; üniversitelerde estirilen terör AB'ye üyelik masallarının ve Türk egemen sınıflarının gerçek yüzlerini görmek isteyenler için önemli örneklerdir. Böylesi bir süreçte devrimci ve komünistlere düşen görev ise AB'nin gerçekliğini halkımıza açıkça anlatmaktır. Ezilen halkımıza AB'nin sahte bir cennet gibi sunulmuş olduğunu göstermektir. Kurtuluşun tek yolunun Demokratik Halk Devriminden geçtiğini anlatmanın koşulları bugün dünden çok daha fazladır.

Demirel ayakkabı işçilerinin direnişi anlaşmayla sonuçlandı

Kadıköy Yenisahra'da bulunan **Demirel Ayakkabı Sanayi**'ndeki işçiler sendikaları için hiçbir hakları ödenmeden, patron tarafından "**fabrikayı kapatıyorum, zarar ediyorum**" denilerek 6 Aralık 2004 tarihinde işten atılmışlardı. Atılan 22 işçi örgütlendikleri Deri-İş Sendikası öncülüğünde fabrika önünde direnişe başlamışlardı.

Konuyla ilgili Deri-İş Sendikası **22 Aralık Çarşamba** günü saat 12.00'de fabrika önünde bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasına Deri-İş Tuzla şubesi "**Birlik, mücadele, zafer**" pankartıyla, Sağlık-İş Sendikası İstanbul Şube Başkanı **Ali Tepeci**, SSK Göztepe hastanesi baş temsilcisi **Nihat Sümer** ve Deri-İş Genel Merkez yönetimi katıldılar. Açıklamada "**Sendikalı olduk işten atıldık**", "**Direne direne kazanaçağız**", "**Sendikalı olmak anayasal haktır**" vb. dövizleri açılırken Deri-İş Genel Başkanı **Yener Kaya** ve Başkan Vekili **Mu-**

sa Servi birer konuşma yaptılar. Servi, yaptığı konuşmada "**Demirel Ayakkabı Sanayi'de yürütülen örgütlenme çalışması sözleşme aşamasına gelmişken, sendikamızın patrona yaptığı görüşme talebine, patron fabrikasını kapatma girişiminde bulunarak cevap verdi. 22 işçiyi hiçbir neden göstermeden işten attı. Tüm girişimlerimize rağmen işçilere iş başı yaptırmadı. Demirel patronu aslında örgütlülüğe saldırmaktadır. Patron, sendikayı fabrikada istemiyor. Ancak bizler de kararlıyız. İşçiler sendikalı olarak işbaşı yapana kadar fabrika önünde direnişimize devam edeceğiz**" dedi. Yener Kaya ise yaptığı konuşmada "**Fabrikanın lüks semtlerden 9 satış mağazası halen açık. Zarar etmediği alenen ortada. İşveren gizli gizli fabrikayı başka yere taşımak amacıyla. İşveren aklını başına alsın ve işçilere iş başı yaptırın**" dedi. Basın açıklaması sırasında işçiler sık sık "**Birlik, mü-**

cadele, zafer", "**Zafer direnen emekçinin olacak**", "**Atılan işçiler geri alsın**", "**Yaşasın sınıf dayanışması**" vb. sloganları attı.

Deri-İş Tuzla Şube Başkanı **Hasan Sonkaya** da işçilerle yaptığı görüşmede; "**Direnişinizi destekliyoruz, sahipleniyoruz. Maddi ve manevi olarak yanınızda bulunacağız**" dedi.

Sendika ile işyeri arasında protokol imzalandı

İşyeri temsilcisi **Uğur Türkoğlu** ile yaptığımız görüşmede ise Türkoğlu "**6 Aralık'ta üretim yok, kapatıyoruz** denilerek 22 kişi işten atıldı. Aslında neden bu değil. İşten atılmamızın nedeni sendikalı olmamızdır. Bize diyorlar ki; sendikayı aradan çıkaralım, sizinle anlaşırız. Biz bunu kabul etmiyoruz. İşyeri çalışma koşullarımız çok ağır. Kimyasal maddeler kullanıyoruz. Ciğerlerimizde sağlık sorunları yaşıyoruz. Patron bu konuda hiçbir şey yapmıyor. Hakkımızı ala-

mıyoruz. Polis ve sendikalar masası üzerimizde psikolojik baskı uygulamaya çalışıyorlar. Ancak başarılı olamayacaklar. Sendikalı olana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz. Sendikamızın bize karşı tutumu iyi. Sürekli yanımızdalar. Sendikalı olarak işe geri dönene kadar mücadelemizi sürdüreceğiz" dedi.

Daha sonrasında yapılan görüşmelerde sendika ile işyeri arasında protokol imzalanarak anlaşmaya varıldığı belirtildi. Buna göre, işyeri kapatılacak ancak işçiler ihbar ve kıdem tazminatlarının %40'ını peşin almış, geriye kalan miktarın ise iki taksitte ödeneceği açıklanmıştır. Bu yüzden direniş 23 Aralık'ta elde edilen kazanımlarla sona erdirilmiştir. Yapılan protokole göre, işyeri sahibi İstanbul'un herhangi bir yerinde fabrikayı tekrar açması halinde atılan işçileri geri alma zorunluluğunu kabul etmiştir.

(Kartal)

Baştarafı sayfa 32'de ANKARA

* **18 Aralık Cumartesi** günü saat 17:00'de Yüksel Caddesi'nde biraraya gelen **Partizan**, Demokratik Haklar Platformu, **Alınteri**, Kaldıraç, **Odak**, Devrimci Mücadele, **BDSP** ve **Kurtuluş Sosyalist Dergi** sloganlarını haykırarak yürüyüşe geçti. "**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**", "**İçerde dışarıda hücreleri parçala**" yazılı dövizler taşıyan eylemciler polis barikatıyla karşı karşıya geldi. Polis meşalelerin indirilmesini istedi ancak kitlenin ısrarlı duruşu karşısında geri adım atmak zorunda kaldı. "**Devrimci irade teslim alınmaz**" yazılı pankartla Sakarya Caddesi'ne yürüyen kitle buradan Abdi İpekçi Parkı'na geçti. TAYAD'lı aileler kitleyi "**Yaşasın Abdi İpekçi Direnişimiz**" sloganıyla karşıladılar. Polis yoğun yığınak yaparken yürüyüşe 500'e yakın kitle katıldı. Yapılan basın açıklamasında 28 devrimci tutsağın katledildiği ancak devrimcilerin de tarihe büyük zindan direnişi olarak bu tarihi not ettiği, 19-22 Aralık saldırısının şimdi Kamu Yönetimi Yasası, Köy Hizmetlerinin özelleştirilmesi ile sürdürüldüğü ifade edildi.

* 19 Aralık günü de aynı bileşenler tarafından Ulucanlar Hapishanesi önünde basın açıklaması yapıldı. Ulucanlar'a yakın bir parkta toplanan kitle sloganlarını haykırarak yürüyüşe geçti. Anaların katılımının dikkat çektiği ve coşkulu geçen eylemde, saldırı sırasında şehit düşen Ali İhsan Özkan'ın annesi **Hayriye Özkan** kısa bir konuşma yaptı. Özkan, "Devlet çocuklarımızı bize vereceğini söyledi, hayata dönüş dedi. Çocuklarımızı katletti, çocuğumu geri istiyorum" diye konuştu. Eylemde ÇHD Ankara Şube ve gençlik adına da birer konuşma yapıldı.

İZMİR

* **İzmir Tecrit Karşıtı Birlik**'in organize ettiği 19 Aralık mitingi **Bornova Meydanı**'nda yapıldı.

İzmir Tecrit Karşıtı Birlik üyeleri **Partizan**, **ÖMP**, **BDSP**, **DHP**, **ESP**, **SGD**, **EKB**, **İÇİ**, **ÇHD**, **Devrimci Mücadele**, **THAY-Der**, **Odak**, **SDP**'nin isimleri yazılı ve Tecrit Karşıtı Birlik imzalı "**19 Aralık katliamıdır. Yeni katliamlara izin verme**" ve "**Tecrite hayır!**" pankartlarıyla Bornova Stadyumu önünde toplandı. Stadyum önünde toplanan kitle sık sık "**19 Aralık'ı unutma, unutturma**", "Faşizme karşı omuz omuz", "**Anaların öfkesi katilleri**

boğacak" sloganlarını attı.

Saat 15:00'te kitle Bornova Meydanı'na geldi. Meydan'da ilk konuşmayı Ter-tip Komitesi adına **Meral Ünal** yaptı. Ünal; "19 Aralık katliamı o dönemde verilen tüm sözlerin toplumu kandırmak için verildiğini ve açıkça ortaya çıkarmıştır" dedi.

Ünal'ın ardından 19 Aralık tanığı ve Ölüm Orucu gazisi **Asiye Güden** söz aldı. Güden 19 Aralık'ta barikat barikat direnenlerin coşkusu ve direngenliğiyle kitleyi selamladı. Ardından tutsak anası Gülnaz Türkmen ise konuşmasında 19 Aralık'ta 4. yılına geldiğini ancak hapishanelerde hiçbir şeyin değişmediğini belirterek "Yeni İnfaz Yasasıyla Adalet Bakanı 'çocuklarınız orada misafir' diyor. Ancak bir insanın tek başına bir hücrede nasıl yaşayabilir" dedi.

Son olarak söz alan Sincan F Tipi Hapishanesi'nde kısa süre önce tahliye olan **Mustafa Hıra** oldu. Hıra "19 Aralık, tüm toplumun yaşamının hücreleştirilmek istenmesidir. Devrimci tutsaklar nasıl Filistin halkı, Irak halkı direniyorsa onlar gibi direndi. 117 insan, hapishanelerde ölüm oruçlarında şehit düştü. Ancak bu baskılar, zorlamalar bizleri yıldıramaz" dedi.

İşçi Kültürevi Şiir Grubu'nun okuduğu şiirler ve söylenen marşların ardından kitle "**Tek tip insan olmayacağız**", "**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**" sloganlarıyla dağıldı.

* **İzmir**'de **Buca Hapishanesi** önünde toplanan **İHD** ve **ÇHD** üyeleri "**D, E, F, H, L, M ve İmralı Cezaevi kapatılsın**" ve "**19 Aralık katliamının faileri yargılsın**" dövizleri taşıdı. Hapishane önünde açıklamayı **İHD İzmir Şube Başkanı Mustafa Rollas** yaptı. Rollas TBMM'de kabul edilen Ceza İnfaz Yasası'na dikkat çekerek 19 Aralık'tan sonra tutsaklara uygulanan tecritin bu şekilde daha da ağırlaşacağını uyarısını yaptı.

İHD ve **ÇHD** üyelerinin hapishane duvarından 117 karanfil atmalarıyla eylem sona erdirildi.

* **İzmir Cezaevi İnişiyatifi 18 Aralık 2004** tarihinde saat 11:30'da ellerinde karanfiller, mumlar ve 19 Aralık'ta yaşamlarını yitirenlerin resimleriyle Konak Sümerbank önüne geldi.

Konak Sümerbank önünde **İÇİ** adına açıklamayı **Mihriban Karakaya** yaptı. Karakaya "Bugün yine alanlardayız. Belki sayımız az, kalabalık yığınlarla bu sorunu dile getiremiyoruz. Ama bugün burada az oluşumuz gerçekleri söylememize ve arkasında durmamıza engel değil. Ülkemize dünyayı hapishanelerle çevreleyenler toplumu ve politik muhaliflerini tümüyle teslim alma yolunda "**insan hakları**" ve "**yaşam hakkı**" gibi kavramları daima görmezden gelmektedir. 19 Aralık 2000'de yaşanan hapishane katliamı ve sonrası yaşanan süreç bu söylemlerimizi haklı çıkarıyor" dedi. **İÇİ** üyeleri 19 Aralık ve hapishanelerle ilgili bildirimlerini dağıttı.

ÇUKUROVA

* **Mersin**'de **12 Aralık Pazar** günü **ESP**'liler ve **Partizan** okurları tarafından Demirtaş Semt Pazarı'nda yapılan açıklama ile 19 Aralık katliamı kınandı. Semt Pazarı'nda yapılan ajitasyon ve teşhir konuşmalarında sık sık "**19 Aralık katliamını unutmadık, unutturmayacağız**" sloganları atıldı. Yine aynı gün akşam saat 17:00

sıralarında Demirtaş'ta bulunan kahvehaneler gezilerek 19 Aralık katliamını kınayan ve 19 Aralık'ta gösterilen kahramanca direnişin ajitasyon yapılarak herkesi tecrit karşıtı mücadeleye çağırdı.

* **18 Aralık Cumartesi** günü **Partizan** ve **YDG** olarak yapılan bir basın açıklamasıyla 19 Aralık katliamı protesto edildi. Saat 13:00'de Ziraat Bankası önünde toplanan **Partizan** ve **YDG** okurları "**19 Aralık katliamını unutturmayacağız/YDG-Partizan**" pankartını açarak "**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**", "**19 Aralık katliamını unutmadık**" sloganlarını atarak Taşbina'ya kadar yürüdü. Burada basın açıklamasını okuyan **Ebru Özken** "devletin kamu emekçilerinin, işçi sınıfına halk gençliğine, köylüye ve emekçi halkımıza karşı IMF politikalarıyla başlattığı saldırının en önemli adımı olan 19 Aralık hapishaneler katliamının yıldönümünde bu katliamı kınıyor, herkesi tecrit karşıtı mücadeleye çağırıyoruz" dedi. "**Tecridi kaldırın ölümleri durdurun**", "**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**" dövizlerinin taşındığı açıklama atılan sloganlarla sona erdi. Açıklamadan sonra polisin basın açıklamasını okuyan Ebru Özken'in kimliğini isteyip kameraya çekmesini protesto eden kitle polisin bu tavrını teşhir ederek "**Baskılar bizi yıldıramaz**" sloganını atarak dağıldı.

* 19 Aralık katliamının yıldönümünde Adana'da bir miting düzenlendi. **Partizan ESP**, **SDP**, **SGD**, **Mücadele Birliği**, **Çukurova Halk Kültür Merkezi**, **Alınteri**, **Halkevleri**, **Bağımsız Sınıf Platformu** da mitingde pankartları ile yer aldı. Adana Büyükşehir Belediye Tiyatrosu önünden Uğur Mumcu alanına kadar "**Yaşasın 19 Aralık direnişi**", "**Devrim şehitleri ölümsüzdür**" sloganları ile yürünen açıklamada konuşma yapan **Ethem Açıklalın** 19 Aralık'ta yaşananların bir insanlık suçu olduğuna ve bir katliam yaşandığına vurgu yaptı.

Daha sonrasında 19 Aralık'ta hapishane bulunan tanıklar 19 Aralık katliamını anlattı. Tutsak yakınlarından Rabia Çamlıca da katliam sonrasında yaşananları anlattıktan sonra miting halaylarla son buldu.

* **18 Aralık 2004** tarihinde **İHD** Tarsus şubesi saat 13.00'de AKP ilçe binası önünde 19 Aralık hapishaneler katliamının yıldönümü nedeniyle bir basın açıklaması yaptı. **İHD** Tarsus şubesi adına açıklamayı okuyan şube yöneticisi **Salih Güçlü**, "Diyarbakır'da, Ulucanlar'da, 19 Aralık'ta 20 hapishaneye yönelik yapılan müdahale katliam ve vahşettir. 19 Aralık ile birlikte Türkiye'de F Tipi Hapishaneler resmen kullanılmaya başlanmıştır. Tutuklu ve hükümlülere tecrit ve izolasyon, yani ikinci kez cezalandırma yöntemi uygulaması başlamıştır. Yeni Ceza İnfaz yasası ile de hapishanelerdeki insan onurunu kırıcı ve insan hakları ile bağdaşmayan uygulamalar artırılarak kaldırılan ölüm cezası yerine uzatılmış ölüm cezası sistemi getirmek istenmektedir" dedi.

Basın açıklamasına **Partizan**, **Yeni Demokrat Gençlik** ve **DEHAP** da katıldı.

BURSA

* 19 Aralık katliamının 5. yıldönümü ile ilgili Bursa'da **Partizan**, **İHD**, **BDSP**, **SDP**, **BATİS**, **DPG**, **Devrimci Demokrasi** ve Bursa Tuncelililer Derneği Osmangazi Santral Garaj Metro İstasyonu önünde ortak bir basın açıklaması yaptı. **İHD** adına konuşan **Yakup Karabacak** "Tecrit içerde

ve dışarda en koyu şekilleriyle sürmektedir. Düzenin kirli yüzünü ne demokratikleşme makyajları ne de AB masalları gizleyebilmektedir. 117 şehit ve yüzlerce gazi ile verilen tecrit karşıtı mücadele tüm hızıyla sürmektedir. Tecriti parçalayacağız" dedi. Kitle "**19 Aralık katliamını unutmadık, unutturmayacağız**", "**Yaşasın devrimci dayanışma**" vb. sloganları ve alkışlarla emperyalizmin uşaklarını protesto etti.

* Ayrıca aynı gün **Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği** de AKP il binası önünde Metro İstasyonu'na kadar yürüdü ve burada basın açıklaması yaparak katliamı protesto etti.

MALATYA

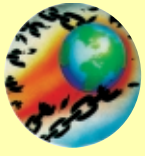
Katliamın 4. yılında **Malatya**'da **DKÖ**'ler tarafından çeşitli eylem ve etkinlikler düzenlendi.

19 Aralık 2004 tarihinde **Partizan**, **ESP** ve **DHP** bir araya gelerek Paşaköşkü Camii önünde saat 16:00'da meşaleli yürüyüş yapıldı. Kitle "**19 Aralık katliamını unutmadık, unutturmayacağız**" yazılı pankart açarak yolu trafiğe kapattı. Yol boyunca devletin hapishanelerde yaptığı katliamlar ve Yeni Ceza İnfaz Yasası teşhir edildi. "**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**", "**Bedel ödedik, bedel ödeceğiz**" sloganlarıyla Melek düğün salonuna kadar yürüyen kitle burada bir dakikalık saygı duruşundan sonra alkış sloganlarla dağıldı. Semt halkının ve esnafın eyleme ilgisi ise oldukça dikkat çekiciydi.

TRABZON

18 Aralık günü bileşenlerini **YDG**, **DÜ**, **EG**, **SGD** ve **SDG**'nin oluşturduğu Trabzon Ceza ve İnfaz Yasası Karşıtı Birlik **19-22 Aralık 2000** hapishaneler katliamını protesto etmek için bir basın açıklaması yaptı. Trabzon Postanesi önünde buluşan ve "**Bedel ödedik, bedel ödeceğiz**" sloganlarıyla eylemlerine başlayan kitle yapılan basın açıklamasında 19 Aralık katliamına, Yeni Ceza İnfaz Kanununa, F tipi yaşama değinirken bu sorunlara karşı mücadele etme çağrısı yaptı. Açıklama sırasında "**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**", "**Yaşasın devrimci dayanışma**", "**İçerde dışarıda hücreleri parçala**", "Irak halkı yalnız değildir" sloganları atıldı. Eylem sonrasında yaklaşık 30 adet kart zindandaki devrimci tutsaklara gönderildi. Yaklaşık 50 kişilik kitle alkışlarla dağıldı.

İŞÇİ-KÖYLÜ

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SANAYİ LTD.
ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışları Müdürü: Numan BOZER
Baskı: Gün Matbaacılık
Genel Dağıtım: YAY-SAT
@mail: umutyayincilik@superonline.com

BÜROLAR

► KARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAXS: (0216) 306 16 02 Cep: 0 544 521 34 30
► ANKARA: TUNA CAD. ÇANAKÇI İŞHANI NO:11 KAT:3 DAİRE:32 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72
► İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI, KOÇAŞ İŞHANI NO: 87, DAİRE:318 KONAK, TELEFAXS: (0232) 441 93 09 Cep: 0535 310 31 84
► MALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0536 697 94 19
► BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
► SAMSUN: KALE MAH. YUSUF KEFELİ İŞHANI KAT: 6 NO: 9, TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 537 597 69 84
► MERSİN: ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD. ÜZÜM İŞHANI KAT: 1 NO: 47 MERSİN
► AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

19-22 Aralık katliamını unutmamak, unutturmayacağız!

Tam dört yıl önce bir gece vakti iğrenç yüzlerin kahpe pusularıyla kızıla boyandı 20 hapisane aynı anda. Adına "Hayata Dönüş" demişlerdi, hayatın adını değiştirdikleri kanlı saldırının kitleler üzerindeki etkisini azaltmak için. Aynı anda binlerce askeri, polisi, bombası, silahı, tankı, iş makinesi ile saldırdı devlet tutsak devrimci ve komünistlerin üzerine. Aynı anda 20 hapisanede gecenin karanlığına inat karşı koydu tutsaklar zulme.

Devlet içeride toplumun en ileri kesimleri olan devrimci ve komünistleri F tipi hücrelere kapatırken, dışarıda daha büyük hücreler içerisine hapsetmeye çalıştıkları halka, "Bakın öncülerinizi hücrelere koyduk, sessiz durmazsanız sizin de sonunuz böyle olur" imajı vererek tehdit ediyor ve azgınca saldırdı.

Egemenler açısından durum böyleyken devrimci tutsaklar ise "devrimci iradenin teslim alınmayacağını" bir kez daha dosta düşmana göstererek bir direniş örneği sergileyerek tarihe önemli bir not daha düştiler. "Ölürüz de teslim olmayız" dediler. Teslim olmadılar. Tek silahları vardı, bedenleri. Te reddütsüz yatırdılar ölüme.

19-22 Aralık 2000 Hapishaneler Katliamı tarihin sayfalarına faşist TC için bir kara leke, devrimci ve komünistler için direnişin, kararlılığın, cesaretin, iradenin adı olarak altın harflerle geçti.

Bu saldırı dalgası o günden bugüne artarak devam etmektedir. İçeride ve dışarıda sürdürülen direniş bütünleştirildiği oranda hücreler de, tecrit de parçalanacaktır. Bu bütünleşmeye güzel bir örnek 19 Aralık günü Kadıköy'de devrimcilerin ve çeşitli kitle örgütlerinin bir araya gelerek oluşturdukları "Tecrit ve Yeni İnfaz Yasa Tasarısı Karşıtı

Birlik" in yaptığı eylemde somutlandı. Eyleme bazı aydın ve sanatçılar da katılarak destek verdi.

19 Aralık Pazar günü saat 11:30'da Haydarpaşa Numune Hastanesi önünde toplanmaya başlayan kitle önde Birlik adına "19 Aralık 2000 Katiller Yargılsın, Tecrite Son Verilsin, Yeni İnfaz Yasası İptal Edilsin" pankartı açtı. Bu pankartın arkasında TUYAB'lı aileler ve ÖO gazileri TUYAB pankartı ve önlükleriyle yer aldılar. Onların arkasında Birlik üyeleri çeşitli pankart, döviz ve flamlarıyla yer alırken Partizan kitleleri de "Devrimci irade teslim alınmaz-Partizan", "19 Aralık katliamını unutmamak, unutturmayacağız-Yeni Demokrat Gençlik" pankartı, Partizan, YDG flamları Ölüm Orucunda şehit düşenlerin resimlerinin yanısıra Dersim şehitlerinin resimleriyle yer aldı.

Kitle saat 12.30'da yürümeye başladı. Yürüyüş boyunca kitle sık sık coşkulu bir şekilde "İçerde dışarda hücreleri parçala", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Yaşasın 19 Aralık direnişimiz", "Katil devlet hesap verecek" vb. sloganlarını attı. Partizan kitleleri İskele Meydanı girişinde 19 Aralık katliamını lanetleyen sloganlarının yanısıra Irak direnişini selamlayan sloganlar ve "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO, TMLGB", "Faşizme İsyân, Halka Önder Partizan", "Partizan öfkesi zindanları yıkacak" vs. sloganlarıyla alana girdi.

Kitlenin Kadıköy İskele Meydanı'nda toplanmasıyla birlikte miting programı özgürlük ve demokrasi yolunda şehit düşenler için yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından Birlik adına İsmail Karagöz yaptığı konuşmada; "19 Aralık'ta bu vahşi katliama

devrimci tutsakların yanıtı çok net olmuştur. 20 hapisanede de operasyonu direnişle karşılamışlar, F Tipi hücrelere ise ancak zorla götürülebilmişlerdir" dedi. Karagöz'ün ardından 19 Aralık katliamını yaşayan Ö.O gazisi Yusuf Can ise yaptığı konuşmada "19 Aralık'ta 28 devrimci tutsak katledildi. Toplumun teslim almak isteyen egemen güçler bunun için toplumun ilerici güçlerini yani devrimcileri teslim almak istediler ancak başaramadılar, başaramayacaklar da. Sistemin saldırılarını omuz omuza bertaraf edeceğiz" dedi. Ardından Grup Yankı, Grup Vardiya ve Hasan Sağlam marşlarıyla kitleyi coşturdu. Ayrıca ÇHD Başkanı Hakan Karadağ da bir konuşma yaptı. 2000'in üzerinde kişinin katıldığı miting saat 14:00'te sona erdi.

* **18 Aralık 2004** tarihinde Tohum Kültür Merkezi'nde düzenlenen etkinlik ile 19 Aralık katliamı lanetlendi ve devletin devrimci tutsakları F Tipi hücrelere koyarak tecrit uygulamasının bir devamı, "yasal" dayanağı olan Yeni Ceza İnfaz Yasası'na karşı yapılması gerekenler tartışıldı. Etkinlik "Ben Ulrike Bağırıyorum" oyunu ile başladı. Oyunun ardından bir panel düzenlendi. Panelde ilk sözü o süreçte tutsak yakını olan TUYAB emekçisi Semiha Kırkoç aldı. Kırkoç içinden geçtiğimiz sürecin dünyadaki emperyalist saldırganlıktan bağımsız ele alınmayacağını, büyük katliamların her zaman, her tarihte büyük yalanlarla yapıldığını, o dönemde sendikaların, DKÖ'lerin hapisanelerdeki sorunları kendilerinden bağımsız ele aldıklarını anlattı. Daha sonra söz alan Açılım Hukuk Bürosu avukatlarından Fatmagül Yolcu ise, Yeni Ceza İnfaz Yasası'ndan bahsederek bu yasanın özünde tutsağı devrimci kimliğinden tamamen vazgeçirmek ve bireyi, sorgulamayan, sadece kendini düşünen, bencil bireyler haline getirmek istediğini vurguladı. Ve hapisanelerde yaşanan katliamlara karşı çıkartılan bu yasa üzerinde düşünülmesi ve hem hukuki hem de toplumsal olarak karşı çıkılması gerektiğini vurguladı. Son sözü alan 19 Aralık tanığı Çiğdem Diren Kırkoç ise devletin zindan saldırısının tek başına devrimci tutsaklara yönelik bir saldırı olmadığını, toplumun her kesimini kapsadığını ifade etti. Ve sözlerini "Bizim direnişimiz mevsimleri deviren bir direniş destanıydı. Zindan cephesindeki mücadelede Nergiz Gülmez ve Muharrem Horoz yoldaşı şehit verdik, onları tekrar saygıyla anıyoruz" şeklinde bitirdi. Panelin ardından TKM'nin müzik grubu müzik dinletisi sundu. Ve kitleyi devrim halayına davet ederek etkinliği bitirdiler.

* **Bayrampaşa Hapishanesi** önünde saat 12:00'de toplanan TAYAD'lı Aileler "Tecrite Son. 19-22 Aralık katliamcıları yargılsın" pankartını açarak bir açıklama yaptılar.

Hapishane önünde toplanan ailelere "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz", "19-22 Aralık katliamcıları yargılsın", "Kahramanlar ölmez halk yenilmez" sloganlarıyla caddenin iki tarafından yürüyen grupların katılmasının ardından başlayan açıklamaya yaklaşık 250 kişi katıldı.

TAYAD'lılar adına yapılan açıklamada

hapishanelerde tecridin ağırlaştırıldığına dikkat çekilirken katliamın yapılmasının amacının başta devrimciler olmak üzere tüm halkın örgütlenme özgürlüğünün ellerinden alınmak istenmesi olduğu gerçeği dile getirildi.

Açıklamanın sona ermesiyle katliamda şehit düşen 28 devrimci tutsak için ellerindeki karanfilleri hapisane önüne bırakan aileler slogan atarak dağıldı.

* İHD İstanbul Şubesi de **19 Aralık** günü saat 11:00'de Bayrampaşa Hapishanesi önünde bir açıklama yaparak hapisane önüne karanfil bıraktılar.

* Uzun bir süredir faşist saldırıların yaşandığı **İstanbul Üniversitesi'nde 25 Aralık 2004** tarihinde bir araya gelen YDG'liler 19 Aralık katliamıyla ilgili etkinlik düzenledi. Ölüm Orucu gazilerinin de katılacağı etkinlikte rektörlük, kapıları kilitlerle öğrenciler de dahil kimseyi içeri almak istemedi. Uzun süre tartışma sonuç vermeyince önce sesli ajitasyonlar yapan öğrenciler sonra girişin yanındaki araç kapısını açarak "Faşizme karşı omuz omuza", "Katil polis üniversiteden defol" sloganları ile içeri girdi.

Fen-Edebiyat Fakültesi'nde düzenlenen etkinliğe Hergele Meydanı'na "19 Aralık katliamını unutmamak, unutturmayacağız" yazılı pankart asılarak başlandı. Konuşmacı olarak katılan Ölüm Orucu gazisi Eyüphan Başar 19 Aralık katliamının hazırlığını, hazırlıklar sırasında Ulucanlar Hapishanesi'nde yapılan katliam denemelerini anlattı.

Başar'dan sonra küçük bir dinleti veren TKM müzik grubu, türkülerle kitleyi coşturdu. Müzik dinletisinden sonra kitle "Direne direne kazanacağız", "Faşistler halka hesap verecek" sloganları ile etkinliği bitirdi.

* **Demokratik Haklar Platformu** bileşenleri de **19 Aralık Pazar** günü Galatasaray Postanesi önünde bir araya gelerek 19 Aralık 2000 günü Türkiye genelinde 20 hapisaneye eşzamanlı yapılan ve katliama dönüşen operasyonu 4. yıl dönümünde protesto ettiler. Postane önündeki meydana toplanan, "19 Aralık katliamını unutma, yeni katliamlara izin verme, DHP" yazılı pankart açan ve hapisanelerde yapılan katliamda ve ölüm oruçlarında şehit düşen devrimci tutsaklarının resimlerinin yer aldığı dövizler taşıyan DHP'liler burada sloganlar attıktan sonra basın açıklamasını okudular. DHP adına Demokratik Kadın Hareketi Girişimi'nden Eylem Yıldız'ın okuduğu basın açıklamasında "aradan dört yıl geçmesine karşın sistemin hapisaneler politikası değişmediği gibi, dün alenen bir katliamla teslim alınmak istenen tutsaklar, bugün, aynı saldırı politikasının biraz daha inceltilmiş haliyle yine teslim alınmaya çalışılmaktadır" denildi ve ardından açıklama atılan sloganlarla sona erdi.

Akşam saatlerinde Okmeydanı Fatma Girik Parkı'nda toplanan DHP'liler burada da "19 Aralık katliamını unutma, yeni katliamlara izin verme, DHP" yazılı pankartı açıp, dövizler ve meşaleler taşıyarak Postane önüne kadar yürüdü. Yürüyüş boyunca çeşitli sloganlar atan DHP'liler postane önüne geldiklerinde burada Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi müdürü Ercan Konuklu bir açıklama yaptı. *Devamı sayfa 31'de*

TKP/ML militanları; "Hesap soracağız"

Kadıköy'de 19 Aralık günü yapılan miting alanında bir grup TKP/ML ve

TKP/ML militanı "19 Aralık Katliamının Hesabını Soracağız TKP/ML" pankartı, TKP/ML, TMLGB flamları ve parti bayrağı açarak kitle içerisinde "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO, TMLGB", "Halk Ordusu TİKKO Katillerin Peşinde", "Şan Olsun 2. Kongremize", "Dersim Şehitleri Ölümsüzdür" vb. sloganlarıyla kitlenin içerisinde dolaştılar. Militanlar daha sonra pankartı ağaca astılar.